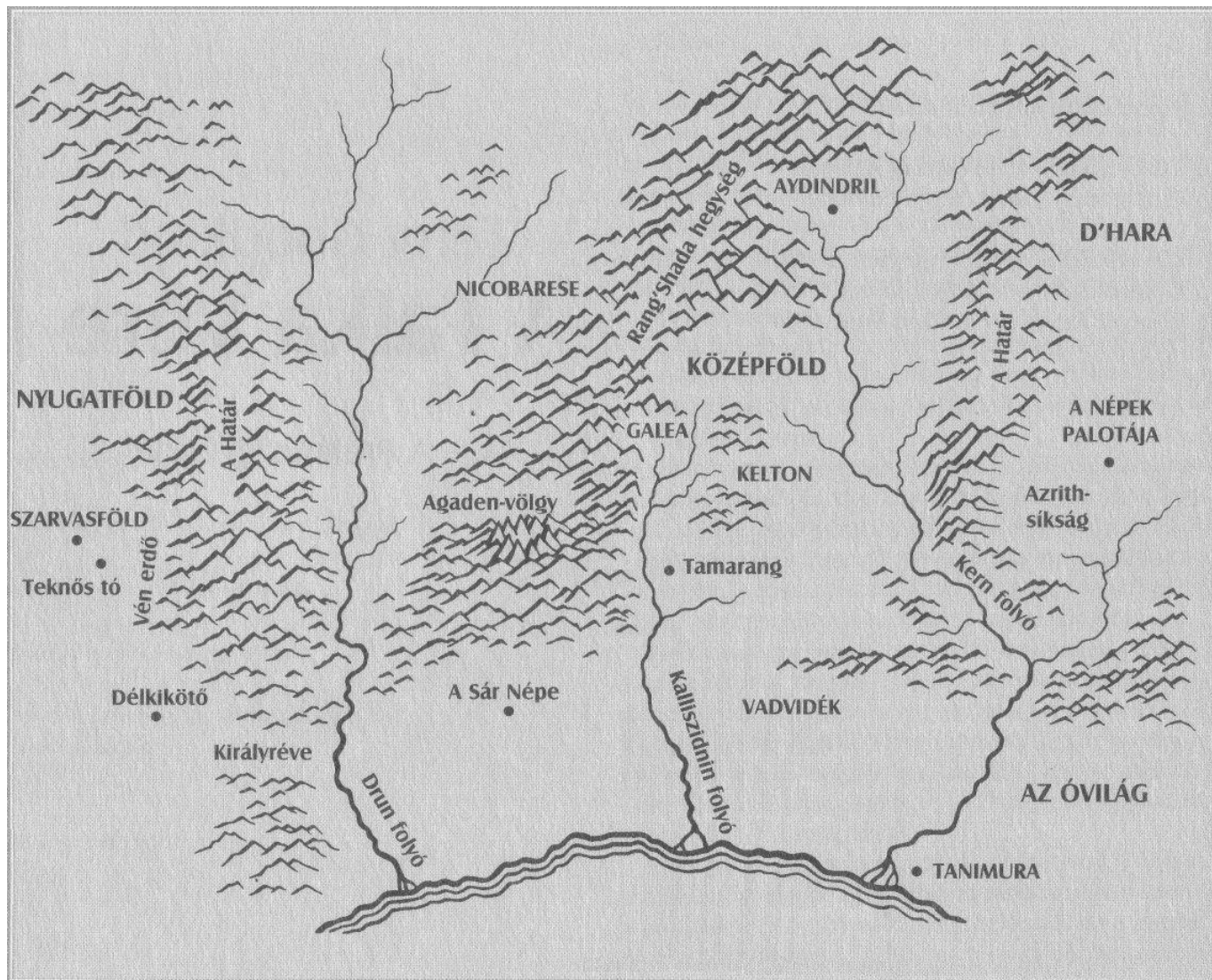

A Tűz Lelke

II. Birodalmi Strázsák

TERRY GOODKIND

1. FEJEZET

Roberta magasra tartott állal, kinyújtott nyakkal, óvatosan kémlelt lefelé a közeli sziklaperemen túl a mélyen alatta elterülő, általa úgy imádott Nareef-völgybe. Friss szántások sötétbarna foltjai tarkították a vetések lélegzetelállítóan gyönyörű élénkzöldjét és a sötétebb zöld mezőket, amelyeken a legelésző csordák apró, lassú hangyák csoportjainak látszottak. A völgyet a kanyargó Dammar folyó vágta keresztül. A folyó vize szinte szikrázott a reggeli napfényben, és partjai mentén a dús, sötétzöld lombú fák úgy sorakoztak, mint a folyó csillogó parádéját megnézni érkező fegyelmezett nézősereg.

Roberta akárhányszor a Fészek-szikla környékére vetődött, mindig kijött a perem közelébe, hogy egy pillantást vethessen a völgyre odalent. De csak egy pillantást. Utána mindig visszatért a tekintete maga elé az erdő talajára, az avar és mohaszőnyeg borította, napfénypázmákkal szabdalt, biztonságos, szilárd földre a lába alatt.

Megigazította a vállán lógó zsákot, és továbbindult. Ahogy a tövises galagonyabokrok és tüskés áfonyabozót közötti szabad területeken átvágott, ahogy óvatosan lépkedett a köveken sötétlő hasadékok és lyukak között, ahogy mélyre hajolt a lelógó fenyőágak és égerfagallyak alatt, ahogy botjával félrehajtott egy-egy páfránylevelet vagy borókaágot, folyton csak figyelt és figyelt.

Most észrevett egy váza formájú sárga kalapot. Elégedetten konstataulta, hogy rókaagombát talált, nem mérgező, világító tölcsergombát. Sokan szerették a sima törzsű sárga rókaagombát dióra emlékeztető íze miatt. Roberta egy ujjal áthurkolta a gomba törzsét, és gyengéden kiemelte a földből. Mielőtt szerzeményét a zsákba süllyesztette volna, hüvelykujjával végigsimította a finom, pehelytoll-szerű lemezeket a kalap alján, csak hogy érezze kellemes puhaságukat.

A hegy, amelyikre gombát gyűjteni járt, a környező csúcsokhoz viszonyítva aprócska hegy volt csupán, és a Fészek-sziklát leszámítva oldalai is megnyugtatóan lankásak voltak. Ösvények és csapások szeltek át meg át a hegyoldalakat. Néhányat az emberek tapostak ki maguknak, de a legtöbbjük csak afféle vadcsapások voltak, amelyek összevissza tekeregtek az erdő borította hegyoldalban. Olyan erdők, olyan lankák voltak ezek, amelyek illettek Roberta fájó, öreg csontjaihoz.

Úgy mondták, sok magasabb csúcsról el lehet látni messze délre, egészen a távoli óceánig. Roberta gyakran hallotta dicsérni, milyen gyönyörű is az a látvány. Sokan jártak fel a csúcsokra évente egyszer-kétszer, csak hogy átérezhessék a Teremtő csodálatos hatalmát abban a látványban, amit alkotott.

A csúcsokra vezető ösvények gyakran haladtak el éles szélű meredek sziklák, görgetegek mellett. Voltak, akik még kecskenyájukat is terelték ilyen ösvényeken. Roberta azonban, egy gyerekkori út kivételével, amikor a papája, nyugodjon a lelke békében, elvitte Szépmezőbe, soha nem járt fenn azokon a hegyeken. Ő megelégedett a lapályos részekkel. Más emberektől eltérően, Roberta nem szeretett hegyet mászni: tériszonya volt.

Még feljebb, a felföldeken voltak még a sziklás görgetegeknél is sokkal rosszabb helyek, mint például az a kopár fennsík, ahol a warf madarak éltek.

Semmi nem nőtt azon az elátkozott helyen, egyetlen fűszál, egyetlen tengődő bokrocska sem, a mérgezett mocsárban élő paka növényt leszámítva. Semmi más nem volt ott, mint nagy kiterjedésű sötét, köves, homokos sivatag, és ahogy mesélik, néhány napszitta, kifehéredett csontváz. Mintha egy más világban lennének, mondták azok, akik jártak már arra. Hangtalan világ, ahol csak a soha meg nem álló szél süvölt, mely vándorló buckákba rendezi át meg át a homokos talajt. A buckák folyton mozognak, változtatják a helyüket, mintha keresnének valamit, amit soha nem találhatnak meg.

Az alacsonyabb hegyek, mint amelyeken ő is keresgélteni szokta a gombáit, gyönyörű, termékeny helyek voltak, lekerekedettek, lágy vonalúak, és a Fészek-szikla kivételével sehol nem volt meredek, sziklás, szakadékos részük. Roberta ezt szerette. Azt, hogy mindenütt fák voltak, mindenféle növények, meg körös-körül mozgó, suhanó, kúszó, repülő teremtmények. A szarvascsapások, amelyeken ő járt, nem haladtak meredek helyek közelében, és messzire elkerülték a Fészeksziklát, amit azért neveztek el így, mert a sólymok szívesen költöttek rajta. Roberta az erdők mélyét szerette, ahol kedves gombái nőttek.

Azért gyűjtött gombákat, hogy eladja őket a piacon: frissen, szárítva, savanyítva vagy mindenféle fűszerekkel elkészítve. A legtöbben csak úgy ismerték őt, hogy „a gombás asszony”, valódi nevét nem is tudták. A piacon eladott gombák árából olyasmiket lehetett vásárolni, amik megkönnyítették a családjá életét: tút és cernát, kész ruhákat, gombokat, csatokat, lámpát, bele való olajat, sót, cukrot, fahéjat, diót - csupa olyasmit, amire szükség volt egy családban. Roberta így segítette a családját, különösen négy, még élő unokáját. Roberta gombái szereztek meg nekik mindazt, amit maguk nem tudtak megtermelni vagy házilag elkészíteni.

És persze evésre is jók voltak. Roberta sokkal jobban szerette azokat, amelyek fenn a hegyen nőttek, mint a völgyben találhatókat. Mivel odafent gyakran gyűltek meg a felhők a hegyoldalban, a gombák a nedves környezetben sokkal jobban fejlődtek. Roberta meg volt róla győződve, hogy a hegyi gombáknak nincs párjuk, és sok vásárlója is kimondottan a hegyi gombák kedvéért kereste meg őt. Robertának is megvoltak a titkos helyei, ahol évről évre a legnagyobb, legfinomabb példányokat lehetett találni. Kötényének nagy zsebei éppúgy duzzadoztak a gombáktól, mint a zsákja a vállán.

Mivel még csak a kora tavaszban jártak, most nagy csapatokban főleg rótesbarna kagylógombákat talált. Ennek

a gyenge, húsos kalapja tojásba mártogatva, sülvé volt a legfinomabb, ezért ezeket frissen árulta. Ma azonban szerencséje volt. A rókagombából frissen is fog eladni, és szárítani is rak ki belőlük. Jó csomó galambgombát is talált, azt legjobb savanyítani, ha igazán jó árat akar érte kapni.

A legtöbb helyen túl korai lett volna még gypjas bársonygombát keresni, bár a nyár elején nem volt ritkaság ez a fajta, Roberta azonban meglátogatta az egyik titkos helyét, ahol sok fenyőtuskó volt, és itt talált néhány példányt a festékkészítésre használatos okkerszínű gypjas bársonygombából. Egy helyen még egy korhadó nyírfatönkre is rálelt, amin egy csomó taplógomba növekedett. Ezeket a vese formájú gombákat azért kedvelték a szakácsok, mert a tűzre rakva lassú izzással égett és különlegesen sokáig tartotta a parazsat. A férfiak meg borotvafénésre használták.

Botjára támaszkodva Roberta lehajolt, hogy szemügyre vegyen egy ártalmatlannak látszó barnás színű gombát. A gomba csontfehér tönkjét bocskor ölelte körül. A sárgás színű spóralemezek éppen kezdtek megbarnulni. Ennek a gombafajtának is most volt szezonja. Roberta elégedetlen morgással egyenesedett fel, és hagyta magára a gyilkos galócát.

Odébb, egy hatalmas tölgyfa terebélyesedett. A törzse szélesebb volt, mint Robertáék járomba fogott két ökre egymás mellett. Lehajló ágai alatt Roberta néhány jókorára megnőtt ízes rókagombát talált. Az ízes rókagomba szinte kizárólag tölgyek alatt nő. Ezeknek a példányoknak a színe már átváltott sárgából narancsvörösbe, tehát friss fogyasztásra a legjobb állapotban voltak: különlegesen finom falatnak ígérkeztek.

Roberta tudta, hogy merre jár, de letért a szokásos ösvényéről, és ezt a hatalmas tölgyet most látta először. Amikor megpillantotta az óriási lombkoronát, azonnal tudta, hogy az árnyékában jó gombászó területet fog találni. Nem is csalódott.

A fa tövében, közvetlenül ahol a törzs kinőtt a földből, örömmel pillantott meg egy jó csomó apró csőgombát. Ökörvérgombának is hívták egyesek, mert a felálló kis csövecskék néha vérvörös színűek voltak, mintha egy csomó kidagadó eret egymás mellé sorakoztatva egyforma magasságban elváltak volna. Ezek azonban rózsaszínűek voltak, csak itt-ott mutatkozott a húrukban egy-egy vörös szál. Roberta jobban szerette a másik nevüket, a kis csőgombát, de alapjában véve nem szerette őket. Voltak azonban, akik kedvelték ezt a fajta gombát a különleges fanyar ízeért, és Roberta egész rendes árat kaphatott értük.

Mélyen, benn a fa árnyékában gyűrűszerűen körben egy csapat lélekharang nőtt. Ezek az apró, törékeny gombák harang alakú kalapjukról kapták a nevüket. Nem voltak mérgezőek, de szívós, fás testük és keserű ízük miatt nem is fogyasztották őket. Sőt mi több, a babona szerint, aki belépett a lélekharanggombák alkotta körbe, azt átok sújtotta, így az emberek többnyire látni sem szerették ezeket a kedves kicsi gombákat. Roberta totyogós gyerekkora óta járkált keresztül ilyen gombakörökön, mióta az anyja magával kezdte vinni gombagyűjtő útjaira.

Mivel benne nem élt efféle előítélet szeretett gombáival szemben, nyugodtan átlépett a körön, közben még azt is képzelte, mintha hallaná halk csilingelésüket, és felszedte a csokorra való csőgombát.

A nagy tölgy egyik ága elég alacsonyan nőtt ahhoz, hogy ülőhelyként szolgáljon. Olyan vastag volt, mint Roberta nem éppen karcsú dereka, és elég kényelmes és száraz ülőhelynek ígérkezett.

Roberta lecsúszta a zsákot a válláról a földre. Megkönnyebbült sóhajjal támasztotta megfáradt testét egy másik ágnak, ami épp megfelelő szögben nőtt ki az ülésre választott ágból ahhoz, hogy hátának és fejének kényelmes támaszul szolgáljon. Olyan érzése volt, mintha a hatalmas fa gyengéden a tenyerébe vette volna.

Elábrándozott. Először azt hitte, az is álmodozása része, amikor valaki mintha halk suttogással a nevéen szólította volna. Kellemes, halk, meleg hang volt, inkább mintha gyengéd, puha dolgok érintése vagy szép gondolatok hulláma lett volna, mintsem valódi hang.

A suttogás mintha a szíve finom húrjait érintette volna meg. Mintha magának a léleknek a zenéje lett volna. Teli volt gyönyörűséges lágysággal, gyengédséggel, melegséggel. Sójajtania kellett tőle. Boldognak érezte magát tőle. Úgy érintette meg a suttogás, mint meleg napsugár egy fázós napon.

Mikor harmadjára hallotta, felegyenesedett ültében, látni akarta a varázslatos hang forrását. Még mozgás közben is olyan érzése volt, mintha egy csodálatos éber álomban lebegne. Minden békés és nagyszerű volt körülötte. Az erdő szikrázóan szép volt, szinte sugárzott.

Robertában bennakadt a lélegzet, amikor nem messze tőle megpillantotta a férfit.

Még sohasem látta ezelőtt, de úgy tűnt neki, mintha mindig is ismerte volna. Azonnal tudta, hogy egy kedves jó barát, réges-régi ismerős ifjúkori álmaiból, bár korábban soha nem fordított rá igazi figyelmet. Az a férfi volt, aki mindig is ott élt a gondolataiban, a vágyaiban, akiről ábrándos álmodozásai szóltak. Az a vonások nélküli arc, amit mégis olyan jól ismert.

Most ébredt rá, hogy azok az álmok olyan valóságosak, amilyenek mindig is képzelte őket, amikor ábrándjaiban megcsókolta ezt a férfit. Mindig is róla álmodozott, amióta csak elég nagy lett ahhoz, hogy rájöjjön, egy csók több annál, mint amit az anyjától kap az ember lánya elalvás előtt. Azok az elképzelt csókok ágybéli csókok voltak. Forrók, szenvedélyesek.

Roberta sohasem hitte, hogy az álombéli férfi valóságban is létezhet, de most hirtelen biztossá vált benne, hogy a lelke legmélyén igenis mindig tudta ezt. Hogyan lehetne pusztán ábránd, amikor ott áll előtte és mélyen a szemébe

néz?

Kócos haja hátravetve gyönyörű arcából, meleg mosolyát rásugározza, bár Roberta furcsának találta, hogy igazából még most sem tudná leírni, milyen is ez az arc, ez a mosoly. Ugyanakkor mégis olyan jól ismerte ezt az arcot, mint a sajátját. Ahogy pontosan ismerte a férfi minden gondolatát, akár a saját gondolatait, ábrándjait, vágyait. Ez a férfi volt lelkének igaz, tökéletes társa.

Ismerte a férfi gondolatait, arra nem is volt szükség, hogy a nevét megtudja. Az, hogy nem tudja a férfi nevét, csak annak ékesen szóló bizonyítéka, hogy olyan lelki szinten voltak összekötve, amely meghaladja a szavakkal kifejezhető dolgok szintjét.

És most a férfi kilépett ennek a lelki mélységnek a ködéből, és Robertával akart lenni, éppúgy, ahogy Roberta akart vele lenni. A férfi úgy nyújtotta felé a kezét, hogy abban benne volt vágyainak, legmélyebb kívánságának beismerése. Roberta a kéz felé nyúlt. Úgy érezte, szinte lebeg a föld felett. A lábai csak úgy érintették a talajt, olyan könnyedén, mint a gyermekláncfű bóbítójának pelyhei. Ahogy kinyúlt a férfi felé, teste súly nélkül lebegett, mint moszat a vízen. A férfi felé nyúlt, az ölelése felé.

Ahogy közeledett, úgy öntötte el egyre inkább a melegség. Nem az a melegség, amit a nap sugarai nyújtanak, hanem az a melegség, amit egy szerelmes mosoly, egy édes csók, egy szerető ölelése gyújt fel bennünk.

Egész lénye ebben a vágyakozó mozdulatban összpontosult, a férfi karjaiban akart lenni, érezni gyengéd ölelését, fülébe akarta suttogni saját forró vágyait, mert tudta, hogy a férfi meg fogja érteni. Érezni akarta a férfi forró leheletét a fülkagylóján, amint a fülébe súgja, hogy megérti...

Égett a vágytól, hogy szenvedélyes szerelmét a férfi fülébe súgja, hogy meghallhassa annak a szerelmes suttogását.

Életében soha, semmire nem vágyott még úgy, mint most azok között a felé nyújtott karok között heverni, amelyeket álmaiból olyan jól ismert.

Izmaiban nem érzett többé fáradtságot, csontjaiból eltűnt a fájdalom. Nem volt öreg többé. Az évek úgy hullottak le róla, mint a szeretők ruhái, amikor leszórják magukról mindennapi gondjaikkal együtt, hogy csupasz lényükkel olvadjanak össze egymás karjaiban.

A férfi tehetett róla, csakis ő, hogy Roberta ismét győzedelmes ifjúsága teljében volt, abban az ifjú virágzásban, amelyben még nincsen lehetetlen.

A férfi karjai lebegve nyúltak ki Roberta felé, vágya éppoly olthatatlan volt, mint az asszonyé. Roberta el akarta érni ezeket a kezeket, de azok mintha távolodtak volna. Minél inkább igyekezett, annál távolabb kerültek.

Rémület töltötte el Roberta lelkét, hogy a férfi elmegy, mielőtt akár csak megérinthetné. Úgy érezte, mintha nyúlós, sűrű mézben úszna, és képtelen lenne előrehaladni benne. Egész életében arra vágyott, hogy ezt a férfit megérinthesse. Hogy fülébe suttoghassa a szerelmét. Hogy egyesüljön vele testben és lélekben.

És most a férfi elsodródik tőle.

Roberta ólomsúlyú lábakon futott, szökellt a tavaszi napfény sugárkévéin át szerelmese ölelőn kitért karjai felé.

De a férfi csak még távolabb került.

Karjai még mindig az asszony felé nyújtva. Roberta érezte a férfiban izzó vágy hevét. Minden porcikájával remegve kívánta, hogy kielégíthesse ezt a vágyat. Hogy óvón átkarolhassa a férfit, hogy kínzó szenvedélyét csillapíthassa.

A férfi ugyanúgy érezte Roberta vágyait, és kiáltva szólította nevén az asszonyt, hogy ezzel is erőt adjon neki, segítsen, hogy elérhessék egymást. Roberta lelkét gyönyörűséggel töltötte el, ahogy a férfi ajkain a saját nevét hallotta felcsendülni, rettenetes sóvárgással vágyott rá, hogy viszonzhassa azt a forró szenvedélyt, amit a neve kimondásába a férfi belesűrített.

Sírt a fájdalomtól, hogy ő nem ismeri a férfi nevét, hogy nem tudja hozzá kötni olthatatlan szerelméhez.

Minden erejét megfeszítve vetette magát a férfi karjai felé. Egész lényét belesűrítette ebbe a mozdulatba, semmivel sem törődve többé, szenvedélyes, szerelmes sóvárgását kivéve.

Sikoltva kiáltotta a férfi felé név nélkül is szerelmét, vágyakozását, amint annak kinyújtott ujjai, keze felé kapott. A férfi karjai szélesre tárva fogadták szerelmes ölelésükbe. Az asszony egész testével a kitért karokba vetődött, közben érezte maga körül a szikrázó napsütést, a meleg szellőt, amint hajába kapaszkodik, felemeli a szoknyája szegélyét.

Neve olyan szépséggel telten hangzott fel újra a férfi ajkán, hogy az Robertának szinte fájt.

Miközben végre belezuhant az ölelő karokba, úgy érezte, mintha végtelen hosszan lebegne a levegőben szerelmese felé, arcán napfénnel, hajában a szellő kötekedően cibáló ujjával - de minden jó volt most már. Most végre ott volt, ahová mindörökké vágyott: szerelmese karjai között.

Roberta egész életében soha nem volt ennél tökéletesebb pillanat. Egész lényében soha nem áradt el ennél fenségesebb, magasztosabb érzés. Az egész világon nem létezett ennél teljesebb, tisztább szerelem.

És mindezek a csodálatos érzések egyetlen leírhatatlan szépségű, dicsőséges harmóniában csendültek össze Roberta lelkében.

Szíve majd kiszakadt a helyéből az erőlködéstől, akkora lendülettel vetette magát, szerelmét, vágyai

beteljesedését sikoltva világgá. Az egyetlen dolog, ami még hiányzott a tökéletes boldogságához, a férfi neve volt, hogy abba sűrítethetné bele teljes odaadását, ahogy azt az ő nevével tette a szerelmese.

A férfi ragyogó mosolya neki szólt, csakis neki. Roberta végre átszelte azt a legeslegutolsó kicsi elválasztó távolságot is, hogy végre megcsókolhassa élete nagy szerelmét, lelke igazi társát, egyetlen igaz, mindent elsöprő szenvedélye tárgyát.

Végre elérte azokat az ajkakat is, odaért az ölelő karok közé, a tökéletes csókhoz.

És ebben a tökéletes pillanatban, amikor ajkaik éppen összeértek végre, Roberta keresztüllátott a férfin, és teste mögött meglátta a völgy könyörtelen, kemény, sziklás talaját feléje rohanni. Végre megtudta nagy szerelme nevét is.

Halál.

2. FEJEZET

- Ott - mondta Richard közelebb hajolva Kahlanhoz, hogy kinyújtott karját követve az asszony jobban láthassa a mutatott irányt a láthatáron. - Látod azt a nagyon sötét felhőfoltot a világosabb háttér előtt? - Megvárta, míg Kahlan rábólint, hogy látja. - Az alatt és egy egész picit jobbra.

A végtelennek tetsző derékmagasságig érő fűtenger közepén állva Kahlan kihúzta magát, és kezét ellenzőül emelte a szeméhez, hogy jobban lásson a reggeli napfényben.

- Még mindig nem látom. - Csalódott sóhajjal tette hozzá. - De soha nem is láttam annyira élesen a távoli dolgokat, mint te.

- Én sem látom - vigasztalta Cara.

Richard hátranézett a válla fölött, körbepillantva a kihalt fűtengeren, nehogy valaki más irányból lopózkodva meglepesse őket, mialatt ők annak az egyetlen emberi alaknak a közeledését figyelik. Nem látott veszélyt semerről.

- Hamarosan meg fogjátok látni.

Az oldalához nyúlt, hogy megbizonyosodjon róla, a kardja könnyedén mozdul a hüvelyében, és csak ekkor ébredt rá, hogy a kard nincs szokott helyén, a bal csipőjén. Ehelyett hát levette válláról az íját, és nyilat helyezett a húrjára.

Számtalanszor kívánta már, hogy bárcsak megszabadulhatna az Igazság Kardjától és a hozzá kapcsolódó mágiától, mivel az belőle magából is olyan dolgokat hozott felszínre, amelyek elrémitették. A Kard mágiája ezeket a belső érzéseket halálos dühvé volt képes alakítani. Mikor Zedd először adta Richard kezébe a Kartot, figyelmeztette rá, hogy az csupán egy eszköz. Az idők során Richard megértette, mit jelent Zedd intelme.

És mégis, ezzel együtt is, a Kard félelmetes eszköz volt.

A használójának nemcsak magát a fegyvert, de önmagát is uralnia kellett. Ezt megérteni elengedhetetlen volt ahhoz, hogy a fegyvert úgy tudja használni, ahogy az megalkotói szándékában volt. És azok szándéka szerint a kartot nem használhatta más, csak az Igazság valódi Keresője.

Richard már a gondolatára is megborzongott, hogy ez a mágikus eszköz esetleg illetéktelen kezekbe kerülhet. Hálát adott a jó szellemeknek, hogy ha már a Kartot nem hozhatta magával, legalább biztonságban tudhatta. A távoli, tornyosuló felhőgomolyag alatt, amelynek a közepe a reggeli nap fényében a mélysárgától a nyugtalanító, tomboló viharok ígéretét hordozó sötét ibolyáig terjedő színekben pompázott, az ismeretlen férfi egyre közeledett feléjük. A felhőtömeg mélyén ekkora távolságból hangtalan villámok cikáztak rejtett szakadékokat, völgyzugokat, meredek hegyoldalakat megvilágítva.

Egyéb helyekkel összehasonlítva, ahol Richard eddig járt életében, a mérhetetlen síkság felett az ég, és a rajta gyülekező felhők valahogyan hihetetlenül nagynak látszottak. Richard úgy vélte, ez azért tűnik neki így, mert az egyik láthatártól a másikig semmi nem volt, ami korlátozta volna a tekintet - sem hegyek, sem fák, semmi az égvilágon, ami csökkentette volna a fölérők boruló hatalmas égbolt drámai hatását.

A távozó viharfelhők csak most vonultak el végre kelet felé, magukkal víve az esőt, ami annyira zavarta őket a Sáremberek falujában, utazásuk első napján, és az első nyomorúságos, tűz nélkül töltött éjszakán. Esőben utazni nem volt kellemes. Az eső ugyan eltávozott, de nyomában számtalan bosszúság maradt.

Kahlan ugyanúgy aggódott Zedd és Ann miatt, mint Richard, és amiatt is, milyen meglepetést tartogathat még számukra az Ólalkodó. Az is bosszantó volt, hogy hosszú utazást kellett felvállalniuk, amikor ilyen sürgető és életbevágóan fontos dolguk volt, ahelyett, hogy rövid úton visszatérhettek volna Aydindrilbe a Sliphben.

Richard szinte hajlandó lett volna vállalni ezt a kockázatot. Szinte.

Úgy tűnt azonban, Carát valami más is nyugtalanítja. Olyan ideges volt, mint macska a zsákban. Richardnak semmi kedve nem volt belenyúlni a zsákba, hogy megkarmoltassa magát. Úgy gondolta, ha valami igazán fontos dolog nyugtalanítja, Cara úgyis el fogja mondani nekik.

Mindemellett Richardot még az is zavarta, hogy nincs vele a kardja, amikor pedig veszély fenyegetheti őket. Attól tartott, hogy az Ólalkodó megtámadhatja Kahlant, ő pedig nem lesz képes megvédeni. Még a Sötétség Nővérei által okozott gondokat leszámítva is számos mindennapi veszély leselkedett egy Inkvizítorra, emberek, akik

szívesen megtorolták volna egy védtelen Inkvizítoron, amit ők igazságtalanságnak tartottak.

A mágia erejét elszívó varázslat nyomán Kahlan inkvizítori ereje hamarosan odavész, és nem lesz képes rá, hogy megvédje magát. Richardnak képesnek kellett rá maradnia, hogy védelmezze Kahlant, de úgy érezte, a kardja nélkül esetleg nem fog tudni megfelelni ennek a feladatnak.

Valahányszor a kardja után nyúlt, és azt nem találta a helyén, olyan ürességet érzett, amit képtelen lett volna szavakba önteni. Olyan volt, mintha testének egy része hiányzott volna.

Richardot még ilyen körülmények között is zavarta, hogy Ayndindrilbe mennek. Valami nem volt rendben e körül az út körül. Ezt a kellemetlen érzést úgy magyarázta meg magának, hogy nem akarta otthagyni Zeddet ilyen gyenge, sebezhető állapotban. De Zedd világosan megmondta, hogy ez az egyetlen esélyük.

Amíg Richard észre nem vette a feljük közeledő emberi alakot, útjuk második napja napos, száraz és sokkal kellemesebb volt, mint az első. Richard most kissé megfeszítette az íja húrját. A tyúkszőrnyeteggel, jobban mondva az Ólalkodóval történt kalandjuk óta, na meg hogy olyan sok minden forgott kockán, Richard nem szándékozott senkit a közelükbe engedni, amíg meg nem győződik róla, hogy jó barát.

Richard összevont szemöldökkel pillantott Kahlan felé.

- Tudod, eszembe jutott, hogy mintha anyám mesélt volna egyszer egy Ólalkodó nevű macskáról.

Kahlan kezével visszatartva egy hajtincset attól, hogy a szél az arcába fújja, visszapillantott Richardra.

- Csakugyan? Hát ez furcsa. Biztos vagy benne?

- Nem igazán. Nagyon kicsi voltam még, amikor meghalt. Nehéz visszaemlékezni, tényleg jól emlékszem-e, vagy csak bemesélem magamnak, hogy úgy volt.

- Mégis, mit gondolsz, jól emlékszel? - kérdezte Kahlan.

Richard próbaképpen megfeszítette az íj húrt, aztán félig visszaengedte.

- Úgy rémlik, mintha elestem volna, és megütöttem volna a térdemet, és anyám megpróbált megnevetetni. Tudod, hogy elfelejtsem a fájdalommat. Mintha akkor az egyszer mesélt volna, hogy amikor ő kicsi volt, az ő anyjától hallott egy macskáról, amelyik folyton ólalkodott, és lesből rátámadott mindenféle dologra, így aztán elnevezték Ólalkodónak. Meg mernék esküdni rá, hogy emlékszem a nevetésére, ahogy megkérdezte tőlem, nem gondolom-e, hogy furcsa egy név.

- Igen, nagyon furcsa - jegyezte meg Cara, és a hangjából világosan kiért, hogy egyáltalán nem találja annak.

Ujjhegyével megemelte Richard nyílvevesszőjének hegyét, és abba az irányba igazította, amerről az emberi alak közeledett. Cara úgy vélte, Richard megfélemedezik a veszélyről.

- Miről jutott ez eszedbe éppen most? - kérdezte Kahlan.

Richard állával a közeledő ember felé intett.

- Azon tűnődtem, hogy ott jön egy ember, és arra gondoltam, vajon miféle veszélyek ólalkodhatnak még itt a pusztán.

- Na, és amikor az ólalkodó veszélyeken járt az eszed - jegyezte meg epésen Cara -, azt is eldöntöttem, hogy csak itt fogsz állni, és hagyod, hogy úgy támadjanak rád, ahogy csak tetszik nekik?

Cara szurkálódását figyelmen kívül hagyva Richard a közeledő alak felé intett a fejével.

- Most már nektek is látnotok kell őt.

- Nem, még mindig nem látom, hol van, amit... várj csak... - Kahlan kezével ernyőt formázva a szeme fölé lábujjhegyre ágaskodott, mintha attól jobban látna. - Ott van. Most már látom.

- Szerintem el kellene rejtőznünk a fűben, aztán lesből rátámadni - vélte Cara.

- Már akkor meglátott bennünket, amikor én észrevettem őt - felelte Richard. - Tudja, hogy itt vagyunk. Nem tudnánk meglepni.

- De legalább egyedül van - ásított Cara. - Nem lesz gondunk vele.

A középső őrség Carára esett, és nem keltette fel Richardot idejében, legalább egy órával tovább hagyta aludni, mint kellett volna. Ráadásul aki a középső őrséget kapja, amúgy is kevesebbet tud aludni, mint a többiek.

Richard újra hátranézett a válla fölött.

- Lehet, hogy csak egyet látsz, de jóval többen vannak. Legalább egy tucat.

Kahlan ismét a szeméhez emelte a kezét ernyőzésül.

- Én nem látok többet. - Körülnézett, oldalra és hátrafelé is. - Csak egyet látok. Biztos, hogy többen is vannak?

- Igen. Amikor először megláttam, és ő is észrevett minket, hátrahagyta a többieket, és egyedül indult felénk. Amazok ott lapulnak és várnak.

Cara felkapott egy hátizsákot, meglökte Kahlan vállát, aztán Richardét is. - Induljunk. Le tudjuk hagyni őket, amíg ki nem jutunk a látókörükből, aztán majd elbújunk. Ha utánunk jönnek, meg tudjuk lepni őket, és rövid úton véget vetünk a dolognak.

Richard visszaadta a lökést.

- Nem maradnál nyugton? Egyedül jön, hogy ne lőjünk rá. Ha támadni akarnának, magával hozta volna a többieket is. Várunk.

Cara karba fonta a kezét, és összepréselte az ajkait haragja jeléül. Most még szokásos önmagán is túltett a

túlbuzgó óvatoskodásban. El akarja mondani vagy sem, Richardnak beszélnie kell vele, és kiszedni belőle, hogy mi bántja. Esetleg Kahlan próbálkozhatna vele, hátha nagyobb szerencsével jár.

A közeledő ember felemelte a karjait és barátságos gesztussal integetett feléjük.

Richard hirtelen felismerte az embert, elengedte az új húrját, és viszonzta az integetést.

- Chandalen az.

Hamarosan már Kahlan is integetett.

- Igazad van, csakugyan Chandalen.

Richard visszacsúsztotta a nyílveesszőt az övének függő tegezbe.

- Kíváncsi vagyok, mit keres ilyen messze idekint.

- Amikor még az összeterelt tyúkokkal foglalkoztál - felelte Kahlan -, Chandalen kiment, hogy néhány távoli őrzőjában lévő emberét ellenőrizze. Azt mondta, az emberei összetalálkoztak egy csapat erősen felfegyverzett emberrel. Az őrzőjában aggódott az idegenek viselkedése miatt.

- Ellenségesek voltak?

- Nem. - Kahlan hátrasöpörte nedves haját a homlokából. - De Chandalen emberei szerint az idegenekből valami nyugodt magabiztosság áradt, amikor a közelükbe mentek. Ez idegesítette Chandalent.

Richard bólintott, és közben a közeledő Chandalent figyelve látta, hogy az övébe dugott késen kívül a Sárember semmi más fegyvert nem visel. Népe szokása szerint nem mosolygott, amikor hozzájuk ért. Amíg a szertartásos üdvözlésen át nem estek, a Sáremberek nem mosolyogtak még a barátokra sem, ha kint a síkságon találkoztak össze.

Bősz arckifejezéssel melléjük lépve Chandalen gyors egymásutánban pofon vágta Richardot, Kahlant és Carát. Bár végigfutotta az út legnagyobb részét, alig lihegett, amikor a formális üdvözlés szavait elmondta.

- Erőt az Inkvizítor Anyának. Erőt az Indulatos Richardnak. - Carát egy bólintással üdvözölte: a Mord-Sith is védelmező volt, ugyanolyan rangú, mint ő.

Mindhárman viszonzták a pofont, és erőt kívántak Chandalennek.

- Hová mentek? - kérdezte a vadász.

- Baj van - felelte Richard, miközben felajánlotta Chandalennek a vizestömlőjét. - Vissza kell mennünk Aydindrilbe.

Chandalen elfogadta a vizestömlőt, és egy morranással adott kifejezést aggodalmának:

- Csak nem a tyúk, ami nem tyúk?

- Bizonyos értelemben igen - felelte Kahlan. - Kiderült, hogy az egyféle varázslat volt, amit a Jagang által fogva tartott Sötétség Nővérei idéztek fel.

- Rahl Nagyúr a maga mágiájával elpusztította a tyúkot, ami nem tyúk volt - vetette közbe Cara.

Chandalen megkönnyebbülten látszott a hír hallatán. Kortyolt egyet a tömlőből.

- Akkor miért kell visszatérnetek Aydindrilbe?

Richard a földre támasztotta az íját, kezével szilárdan markolva a felső végét.

- A Sötét Nővérek varázslata mindent veszélybe sodort, ami vagy aki kapcsolatban van a mágiával. Zedd és Ann legyengültek tőle. A falutokban várakoznak. Reméljük, hogy Aydindrilben képesek leszünk felszabadítani egy bizonyos fajta varázslatot, ami közömbösíti a Sötétség Nővéreinek mágiáját. Akkor Zedd majd elég erős lesz hozzá, hogy mindent ismét helyrehozzon. A Nővérek mágiája hozta létre a tyúkszőrnyet, ami Junit megölte. Amíg vissza nem térünk Aydindrilbe, senki sem lesz biztonságban.

Chandalen figyelmesen hallgatott, végül visszatette a vizestömlő dugóját, és visszaadta a tömlőt Richardnak.

- Akkor hamarosan tovább kell mennetek, hogy megtegyétek, amit lehet. - Chandalen a válla fölött hátratekintett. Most, hogy azonosította magát, a többiek is közeledtek feléjük. - De az embereim idegenekkel találkoztak, akikkel előbb beszélgetek kell.

Richard visszaakasztotta a vállára az íját, és a közeledő emberek felé nézett. Még nem tudta kivenni, kicsodák lehetnek.

- Na, és kik azok az emberek?

Chandalen lopva egy pillantást vetett Kahlan felé, mielőtt válaszolt Richardnak.

- Van nekünk egy régi mondásunk. Tartsd a szád a szakács körül, vagy könnyen a fazékba kerülhetsz a tyúk mellé, amelyik megette a vacsorára szánt zöldséget.

Richard észrevette, hogy Chandalen megpróbálja elkerülni Kahlan értetlenkedő pillantását. Bár az okát nem értette, úgy vélte, felfogta, mit akar Chandalen mondani, noha a szolás elég furcsa volt. Bár lehet, hogy csak a nehézkes fordítás miatt hangzott annak.

Az emberek egyre közelebb értek. Chandalen egyik jó harcosát megölte az Ólalkodó, biztosan azt szeretné, hogy Richard és Kahlan minden tőlük telhetőt tegyenek a veszély megállítására - nem tartaná fel őket az útjukon jó ok nélkül.

- Ha fontos, hogy beszéljünk azokkal az emberekkel, akkor induljunk.

Chandalen megmarkolta Richard karját.

- Csak veled akarnak beszélni. Talán egyedül szeretnél találkozni velük. Azután pedig mehetek tovább.

- Miért akarna Richard egyedül beszélni velük? - kérdezte Kahlan, és hangjában gyanakvás bujkált. Azután hozzátett valamit a Sáremberek nyelvén, amit Richard nem értett.

Chandalen felemelte a kezét, üres tenyerét mutatva, mintha azt jelezné, hogy fegyvertelen, és nem akar harcba szállni Kahlannal. Valami ok miatt nem akart részt venni abban, ami következik, bármi legyen is az.

- Lehet, hogy nekem... - Richard elhallgatott, mikor magán érezte Kahlan gyanakvástól izzó pillantását. Megköszörülte a torkát. - Azt akarom mondani, hogy nekünk nincsenek titkaink egymás előtt - váltott stílust Richard. - Kahlannak mindig ott a helye mellettem. Nincs vesztegetni való időnk. Induljunk.

Chandalen bólintott, és hátat fordítva megindult, hogy a végzet felé vezesse őket. Richard még látta, hogy Chandalen amolyan aztán-ne-mondd-hogy-nem-figyelmeztettek módon forgatja a szemeit.

Richard látta, hogy a hét közeledő jövevényt Chandalen tíz vadásza követi, további három-három vadász pedig a szárnyakon széthúzódva veszi körül feltűnés nélkül az idegeneket. A Sáremberek vadászhajói mintha csak kísérték és kalauzolták volna az ismeretleneket, de Richard tudta, hogy az ellenségesség első jelére készek lecsapni rájuk. A fegyveres idegeneknek a Sáremberek földjén annyi esélyük volt, mint aprófának a tűzviharral szemben.

Richard reménykedett benne, hogy ez a vihar is elvonul, és mosolygó napsütést hagy maga után. Kahlan, Cara és Richard Chandalen után siettek a vizes fűtengeren keresztül.

Chandalen emberei jelentették az első védelmi vonalat a Sáremberek számára. Harcos küzdőszellemüket bizonyította, hogy a legtöbb utazó messze elkerülte a földjüket.

Ennek ellenére Chandalen kísérőkké szelődött, tapasztalt és halálosan veszedelmes vadászhajói érdektelen közömbösségnél nem váltottak ki egyebet a bő lenköpönyegekbe burkolt hat férfiból. Ez a közömbösség valami távoli emléket mozdított meg Richard agyában.

Mikor a csoport elég közel ért, hogy Richard felismerje őket, egy pillanatra megtorpant.

Néhány pillanatnyi fürkészésre még szüksége volt hozzá, hogy végre hinni tudjon a szemének. Most végre megértette az idegenek félelem nélküli közömbösségét Chandalen emberei iránt. Azt azonban elképzelni sem tudta, mit kereshetnek ezek a férfiak ilyen távol a saját otthonuktól.

Valamennyi férfi egyforma öltözetben volt, és egyforma fegyvereket viseltek. Richard név szerint csak egyet ismert közülük, de mintha mindet ismerte volna. Ezek az emberek olyan cél érdekében éltek, amelyet évezredekkel ezelőtt tűztek eléjük a törvényhozóik - azok a varázslók, akik elvették ezeknek az embereknek a szülőföldjét, és létrehozták rajta az Elveszettek Völgyét, hogy az Újvilágot elválasszák az Óvilágtól.

Fekete markolatú, jellegzetesen görbülő pengéjű, lefelé szélesedő, éles sarkokban végződő kardjaikat most a hüvelyben hagyták. A kardok markolatára egy fémgyűrű volt erősítve. A gyűrűbe egy zsinórt fűztek, aminek a másik vége a nyakukba volt hurkolva, mintegy megelőzendő, hogy a harc hevében elveszítsék a kardjukat. A kard mellett mindegyikük lándzsát hordott, és apró, kerek, dísztelen pajzsot. Richard látott valaha hasonlóan öltözött nőket is ezek között az emberek között, de ezúttal a fegyveresek mind férfiak voltak.

Ennél a népnél a kardforgatás valóságos művészetté fejlődött. Ezt még holdfényben is gyakorolták, mert a nap nem volt elég hosszú számukra. A kardvívást szinte vallásos tisztelet övezte náluk, és úgy gyakorolták, mint valami imádságot. Mindannyian nagymesterei voltak a kard használatának.

A hetedik idegen, egy nő, másként volt öltözve, és fegyvertelen volt - legalábbis a hagyományos értelemben.

Bár Richardnak nem volt gyakorlata az ilyesféle dolgok ránézésre való megítélésében, gyors fejszámolással úgy vélte, hogy a nő legalább hat hónapos terhes.

A nő hosszú, fekete haj keretezte arca határozottan szép volt, de egyfajta feszültség látszott rajta, ami különösen a fekete szemekben tükröződött. Míg a férfiak egyszerű, bő ruhát viseltek, a nőn a termékeny talaj mély vörösbarna színére festett, térdig érő finom lenszövet ruha volt, amit a két végén durván metszett ékkövekkel díszített antilopbőr öv fogott össze a derekán.

A ruha karján kétoldalt és a vállakon különféle színű szalagok lebegtek, mindegyiket egy fonott zsinór alá vágott apró lyukba fűzték be, és Richard tudta, hogy mindegyiket egy-egy imádkozó alattvaló kötötte fel.

A ruha imaruha volt. Mindegyik szalag egy-egy imát küldött a jó szellemekhez, valahányszor a szellő meglebegtette. A ruhát csak a törzs sámánasszonya viselhette.

Richard agyában egymást kergették a feltételezések, hogy miért jöhettek el ezek az emberek ilyen messzire a hazájuktól. A lehetőségek közül egyik sem sejtetett semmi jót, és sok közülük határozottan rosszat jelentett.

Richard megállt a jövevények előtt. Kahlan a baljára, Cara a jobbára húzódott, Chandalen pedig Carától jobbra állt.

A többiekről tudomást sem véve a bő köntösű férfiak maguk mellé, a földre helyezték lándzsáikat, és térdre borultak Richard előtt. Homlokukkal megérintették a talajt, és úgy maradtak.

Az asszony állva maradt, és szólanul fürkészte Richard arcát. Sötét szemei azzal a kortalan pillantással meredtek a férfira, amit Richard gyakran látott más asszonyok: Verna Nővér, Shota, Ann és Kahlan szemében is. Ez a tekintet a Tehetség jelenlétét jelezte.

Miközben a nő Richardot nézte, és szeme olyan mély bölcsességet tükrözött, amit Richard sohasem lesz képes

felfogni, ajka körül finom mosoly árnyéka játszott. Egyetlen szó nélkül lépett a térdelő férfiak elé, maga is térdre hullott, homlokával a földet érintette, majd megcsókolta Richard csizmája orrát.

- Caharin - suttogta tisztelettel.

Richard megfogta a nő vállán a ruhát, és finoman megrángatta, hogy álljon fel.

- Du Chaillu, a szívem örül, hogy láthatlak, de mit keresel te itt?

A nő felállt, arcán szívmelengető, kedves mosoly áradt szét. Előrehajolt, és megcsókolta Richard arcát.

- Azért jöttem, hogy téged láthassalak, Richard, Kereső, Caharin, férjem.

3. FEJEZET

- Férjem? - hallotta Richard Kahlan aggódó és értetlenkedő hangját.

Richard térde megroggyant, és lélegzete elállt a döbbenettől, amint hirtelen eszébe jutott, amit Du Chaillu tartott népének ősi törvényéről. A dolog szörnyű következményei szinte fejbe vágták.

Annak idején úgy vette Du Chaillu hajlíthatatlan követelését, mint ésszerűtlen makacskodást, vagy népe történelmi hagyományainak félremagyarázását. És most múltjának ez az elfelejtett árnya visszatért, hogy kísértse őt.

- Férjem? - ismételte meg Kahlan hangosabban és követelőzőbben.

Du Chaillu sötét szeméi pillantását Kahlan felé fordította, némi vonakodással, mintha sajnálná elvonni Richardról.

- Igen. A férjem. Én Du Chaillu vagyok, a Caharin felesége, Richardé, a Keresőé. - Du Chaillu domborodó hasára tette a kezét. - Az ő gyermekét hordozom.

- Hagyd csak ezt rám, Inkvizítor Anya - szólt közbe Cara. Az eltökélt fenyegetést a hangjában nem lehetett félreérteni. - Ezt majd én elintézem.

Cara kirántotta a kést Chandalen övéből, és Du Chaillu felé ugrott.

Richard gyorsabb volt nála. Cara felé pördült, és megfeszített ujjával a Mord-Sith mellkasába bökött. A mozdulat nem csak megállította Cara lendületét, de hátra is lökte őt vagy három lépéssel. Volt Richardnak elég baja anélkül is, hogy Cara még többet okozzon. Újra és újra hátralökte Carát, amíg terjesen el nem távolította a kis embercsoporttól. Aztán kicsavarta a kést a kezéből.

- Na, ide hallgass! Te az égvilágon semmit sem tudsz erről a nőről.

- Azt tudom, hogy...

- Semmit sem tudsz!!! Figyelj rám! Te a múlt csatáját akarod megvívni. Ez az asszony nem Nadine. Egyáltalán nem olyan, mint Nadine!

Richard visszafojtott haragja most kirobbant. Dühös kiáltással belevágta a kést a földbe, olyan erővel, hogy a fegyver markolatostul, mindenestül teljesen eltűnt a füves talajban.

Kahlan csillapítólag tette Richard vállára a kezét.

- Richard, nyugodj meg! Mi ez az egész? Mi folyik itt?

Richard ujjával dühösen beletűrt a hajába. Összeszorított fogakkal pillantott körbe, és azt látta, hogy Du Chaillu kísérői még mindig térdelnek.

- Jiaan, és ti, többiek is, ne térdeljete már! Álljatok fel!

Az emberek azonnal felemelkedtek. Du Chaillu türelmesen, nyugodtan várakozott. Chandalen és vadászai hátrébb húzódtak. A Sár Népe Indulatos Richardnak nevezte el a Keresőt, és bár nem lepődtek meg a kitörésén, bölcsebbnek látták, ha kissé több teret engednek neki.

Chandalennek és embereinek fogalma sem volt róla, hogy Richard haragja annak szól, ami közülük már megölt egy embert - valószínűleg már kettőt -, és nyilván még többet is meg fog ölni.

Kahlan aggódva nézte Richardot.

- Richard, nyugodj már meg, és szedd össze magad! Kik ezek az emberek?

Richard képtelen volt rá, hogy lelassítsa a légzését. Vagy a szívdobogását. Vagy hogy kinyissa ököibe szorult kezeit. Vagy hogy vadul száguldó gondolatait megfékezze. Minden kicsúszni látszott az ellenőrzése alól. Félretolt, megfékezett félelmek törtek újra elő, és ejtették foglyukul. Előre kellett volna látnia, ami történik! Most magát átkozta érte, hogy nem tette.

Kell lennie valamilyen útnak, hogy megállítsa! Gondolkoznia kell! Nem szabad olyan dolgoktól való félelemnek áldozatul esnie, amik még meg sem történtek, inkább azon kell gondolkoznia, hogyan akadályozhatja meg, hogy megtörténjenek.

Megértette, hogy a baj már megtörtént. Most már a megoldáson kell törnie a fejét.

Kahlan tenyerébe fogta Richard állát, és felemelte a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

- Richard, válaszolj! Kik ezek az emberek?

Richard tenyerét a homlokára szorította tehetetlen mérgében.

- Ők a Baka Ban Mana. A nevük azt jelenti, „akik urak nélkül élnek”.

- Most már van Caharinunk, már nem vagyunk többé Baka Ban Mana - szólt közbe a közelükben álló Du

Chaillu. - Most már Baka Tau Mana vagyunk.

Kahlan nem igazán értette, mit akar Du Chaillu magyarázni, inkább újra Richardhoz fordult. Ezúttal úgy metszett a hangja, mint a borotva éle.

- Miért mondja ez a nő, hogy te a férje vagy?!

Richard gondolatai már olyan messze jártak, egy egészen más irányban, hogy koncentrálnia kellett egy pillanatig, mire megértette Kahlan kérdését. Kahlan nem értette meg a dolog horderejét. Richard számára Kahlan kérdése a jelentéktelen múltat jelentette az előttük álló jövő félelmetes következményeihez képest.

Türelmetlenül próbálta Kahlan aggodalmát elhessegetni.

- Kahlan, nem arról van szó, amire te gondolsz.

Kahlan megnyalta a szája szélét, és vett egy mély lélegzetet.

- Remek. Akkor miért nem magyarázod meg nekem, hogy miről van szó?

Ez nem kérdésként hangzott. Helyette Richard tette fel a maga kérdését.

- Hát nem érted? - Tehetetlen türelmetlenséggel intett Du Chaillu felé. - Az ősi törvény. Az ősi törvény szerint ő a feleségem. Legalábbis ő úgy gondolja.

Richard a halántékát masszírozta az ujjjaival. A feje lüktetett.

- Nagy bajban vagyunk - motyogta.

- Te legalábbis - jegyezte meg Cara.

- Cara - szólt rá Kahlan fogcsikorgatva -, ebből elég! - Visszafordult Richardhoz. - Richard, miről beszélsz tulajdonképpen? Mi folyik itt?

Richard agyán Kolo naplójának töredékei villantak át.

Úgy érezte, képtelen annyira összerendezni a gondolatait, hogy a gomolygó foszlányokat értelmes szavakba öntse. A világ széthullóban van, és Kahlan ilyenkor a tegnappal törődik. Mivel Richard olyan tisztán látta maga előtt tornyosulni a jövő veszedelmeit, nem értette, Kahlan miért nem érti meg ugyanúgy a veszélyt.

- Hát nem érted?

Richard gondolatai őrzítő sebességgel kavargtak a vészterhes lehetőségek között, és próbálták eldönteni, mi legyen a következő lépés. Kezdett kifutni az időből. Azt sem tudta eldönteni, mennyi idejük lehet még egyáltalán.

- Én csak azt értem, hogy teherbe ejtetted ezt a nőt - felelte Cara Kahlan helyett.

Richard pillantása szinte felnyársalta a Mord-Sithet.

- Azok után, amiken együtt mentünk keresztül, Cara, csak ennyire becsülsz engem?

Cara sértődötten fonta össze karjait a mellén, és nem válaszolt.

- Számolj csak - mondta Kahlan Carának. - Amikor ez a nő teherbe esett, Richard a Mord-Sithek foglya volt a Népek Palotájában, messze innen.

Míg Richard a két nő iránti megbecsülés jeléül viselte a nyakán az Agieleket, akik az ő védelmükben haltak meg, Kahlan Denna Agielét hordta a nyakában, azét a Mord-Sithét, aki Darken Rahl parancsára elfogta, és csaknem halálra kínoztta Richardot. Denna párjául választotta Richardot, de soha egy szóval sem érezte, hogy ennek bármi köze lehetne a házassághoz. Denna számára ez is csak egy módja volt Richard megkínzásának és megalázásának.

Végül Richard megbocsátotta Dennának, amit vele tett. Denna tudta, Richard meg fogja ölni őt, hogy megszökhessen. Halála előtt Richardnak ajándékozta az Agielét, hogy majd arról emlékezzen rá, jusson eszébe, hogy több is volt számára, mint egy Mord-Sith a többiek közül. Arra kérte Richardot, ossza meg vele az Élet Utolsó Leheletét. Richard Dennán keresztül tanulta meg megérteni ezeket a nőket és megsajnálni őket. Így esett, hogy Richard lett az egyetlen ember, akinek valaha is sikerült megszöknie egy Mord-Sith kezei közül.

Richard meglepődött rajta, hogy Kahlan már „számolt” is. Nem várta volna Kahlantól, hogy egy pillanatig is kételkedjen az ő hűségében. Tévedett. Kahlan mindezt kiolvasta Richard tekintetéből.

- Ez olyasmi, amit egy nő gondolkodás nélkül, automatikusan is megtesz - suttozta. - Érted? Richard, mondd meg, kérlek, mi történik itt?

- Te Inkvizítor vagy. Te tudod, hogy különböző népeknél különböző körülmények indokolják és szentesítik a házasságot. Téged kivéve az Inkvizítorok mind saját egyéni megfontolásaik alapján választottak társat maguknak, nem szerelemből, aztán a hatalmukkal megérintették őket, mielőtt megkötötték volna a házasságot. A férfinak nem lehetett beleszólása a dologba.

A férfi, akit az Inkvizítor férjül választott, nem volt egyéb, mint egy jófajta tenyészbika, és ezért is került kiválasztásra. Mivel az Inkvizítor érintése tönkretette a választott férfit, a szerelem szóba sem jöhetett, bármennyire vágyott volna is rá az Inkvizítor. Csak az számított, milyen tulajdonságokat örökölhét majd a lánya a választott férfitől.

- Ahonnan én származom - folytatta Richard -, gyakran a szülők választják ki a gyermekeik jövődöbelijét. Az apa egy napon azt mondja a gyermekének: „Ez és ez lesz a feleséged”, vagy „ez és ez lesz a férjed”. Különböző népeknél különböző törvények uralkodnak.

Kahlan közben titokban kétszer is Du Chaillura pillantott: egyszer az arcára, egyszer a domborodó hasára.

Mikor visszanézett Richardra, tekintete rideg és jeges volt.

- Akkor most mesélj az ő törvényeikről.

Richard úgy gondolta, Kahlan nincs is tudatában, hogy közben folyamatosan a fekete követ simogatja, ami a Shotától kapott finom aranyláncon lóg a nyakában. A boszorkány váratlanul jelent meg az esküvőjükön, és Richard jól emlékezett a szavaira:

„Ez az én ajándékom mindkettőtöknek. Azért adom, mert mindkettőtöket szeretlek, és azért, mert mindenkinek ez az érdeke. Amíg ezt viseled, nem fogsz gyereket szülni. Örüljetek a szerelmeteknek és az egyesüléseknek. Most egymáséi lehettek, ahogy mindig is vágytatok rá.

Jól jegyezzétek meg a szavaimat: soha ne vedd ezt le, ha együtt vagytok. Amíg ezt viseled, nem fogsz gyereket szülni. Ha ebből a házasságból fiúgyermek születik, nem fogom megengedni, hogy életben maradjon. Ebben ne is kételkedjétek. Én nem fenyegetlek, én ígéretet teszek. Vedd semmibe, amit most mondtam, és akkor viseld a következményeit az ígéretemnek.”

A boszorkány ezután Richard szemébe nézett, és azt mondta: *„Jobban jársz, ha az Alvilág Őrzőjével szállsz szembe, mintha velem fordulnál szembe.”*

Shota díszes trónszéke egy olyan varázsló bőrével volt borítva, aki egyszer be akarta őt csapni. Richard keveset tudott a születési előjogán rá szállott Tehetségről. Nem hitte el feltétel nélkül, hogy ha fiuk születne, az a világra szabadított démoni gonosz lenne, de Kahlan és ő úgy döntöttek, egyelőre hallgatnak a boszorkány intő szavára. Most még nem is volt sok választásuk a dologban.

Kahlan ujjainak érintése az arcán visszatérítette Richardot az itt-és-mostba, és emlékeztette rá, hogy Kahlan választ vár a kérdésére.

Richard kényszerítette magát, hogy szavait lelassítsa száguldó gondolataihoz képest.

- Du Chaillu az Óvilágból való, az Elveszettek Völgyének túloldaláról. Segítettem rajta, amikor Verna Nővér átvitt engem az Óvilágba. Egy másik nép, a Madzsendik elfogták Du Chaillut és fel akarták őt áldozni a Szellemeknek. Hónapokon át tartották fogolyként, és a férfiak kedvüket töltötték rajta. A Madzsendik tölem, mint varázstudótól várták, hogy elvégezzem az áldozatot, cserébe azért, hogy átengednek az országukon. Hitük része volt az is, hogy az áldozat végrehajtásában egy varázstudónak kell közreműködnie.

Én ehelyett kiszabadítottam Du Chaillut, abban reménykedve, hogy segíthet átkelni az úttalan mocsarakon, mivel a Madzsendik országán ezek után nem kelhettünk át.

- Kalauzokat adtam Richard mellé, akik biztonságban átvezették őt és a banyát a mocsarakon a banyák nagy kőházáig - szólt közbe Du Chaillu, mintha csak jobban meg akarta volna magyarázni a dolgokat.

Kahlan értetlenül pislogott a „magyarázatra”.

- Banya? Banyák háza?

- Du Chaillu Verna Nővért és a Proféták Palotáját érti rajta - segítette ki Richard. - Nem azért kalauzoltak el bennünket Verna Nővérral, mert kiszabadítottam Du Chaillut, hanem azért, mert beteljesítettem egy ősi jóslatot.

Du Chaillu úgy lépett Richard oldalára, mint akinek minden joga megvan rá.

- Az ősi törvény értelmében Richard eljött hozzánk és táncolt a Szellemekkel, ezzel bebizonyította, hogy ő a Caharin, és a férjem.

Richard szinte látta, hogyan mered égne a szőr Kahlan hátán.

- Mit akar ez jelenteni?

Richard kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de még csak kereste a megfelelő szavakat, mikor Du Chaillu felszegett állal válaszolt helyette.

- Én a Baka Tau Manák sámánasszonya vagyok. Én felelek a törvényeink betartatásáért. Megjósoltattam, hogy a Caharin azzal jelzi eljövételét, hogy táncol a Szellemekkel, és harminc Baka Ban Mana vérét ontja ki, amire a Kiválasztotton kívül senki más nem lenne képes, ő is csak a Szellemek segítségével. A Törvény kimondja, hogy ha ez megtörténik, nem leszünk többé szabad nép, hanem az ő parancsainak kell engedelmeskednünk.

Kardmestereink erre készültek egész életükön át: őket illeti a megtiszteltetés, hogy taníthatják a Caharint, hogy ő majd képes legyen megküzdeni a Sötét Szellemmel. Richard bebizonyította, hogy ő a Caharin, aki visszaadja nekünk őseink földjét, ahogy a régi jóslat ígérte.

Könnyű szellő borzolta össze Du Chaillu dús haját. Szemeiben nem tükröződött semmiféle érzelm, de hangjának finom rezzenése elárulta.

- Harminc emberünket ölte meg. Az a harminc legendává vált a népünk körében.

- Nem volt más választásom. - Richard hangja alig volt több suttogásnál. - Különben ők öltek volna meg engem. Könyörögtem nekik, hogy hagyjuk abba. Könyörögtem Du Chaillunak, hogy állítsa meg őket. Nem azért mentettem meg őt, hogy a végén a népe tagjait kelljen lemészárolnom. Csak önvédelemből tettem.

Kahlan keményen, hosszan nézett Du Chaillura, mielőtt Richardhoz fordult.

- Du Chaillu tehát fogoly volt. Te kiszabadítottad őt, és visszavitted a népéhez.

Richard bólintott.

- Azután ő meg akart téged öletni az ő népe harcosaival? Ez volt a hálája?

- Nem egészen erről van szó. - Richard kényelmetlenül érezte magát, hogy ő mentetgeti ezeknek az embereknek a tetteit, ami végül akkora vérontást eredményezett. Még most is az orrában érezte a vér émelyítő szagát...

Kahlan újabb jeges oldalpillantást vetett Du Chaillura.

- De megmentetted az életét?

- Igen.

- Akkor mi másról lehet itt még szó?

Richard megpróbálta szavakba önteni emlékeit fájdalman keresztül is, hogy Kahlan is megértse.

- Aminek alávetettek, az egyfajta próba volt. Élet-halál próba. Rákényszerítettek, hogy megtanuljam a Kard mágiáját olyan módon használni, ahogy korábban nem is tudtam, hogy lehetséges. Ahhoz, hogy életben maradjak, fel kellett használnom mindazok tapasztalatait, akik előttem használták a Kardot.

- Ezt meg hogy érted? Hogy voltál képes az ő tapasztalataikat felhasználni?

- Az Igazság Kardjának mágiája magába gyűjti mindazoknak a harci tudását, akik valaha is használták a Kardot: jókét és gonoszokét egyaránt. Rájöttem, hogyan tudom használni ezt a tapasztalatot azzal, hogy hagyom, hogy a szellemeik szóljanak hozzám az agyamban. A harc hevében azonban nem mindig van idő rá, hogy szavakban is megértsem, amit mondanak.

Néha az információ képekben érkezik, vagy jelzésekben, amiket megérttek. Ennek az élménynek kulcsszerepe volt benne, hogy megértsem, miért nevezett engem a prófécia „fuer grissa ost drauka”-nak, a Halálhozónak.

Richard megérintette az amulettet a mellkasán. A rubin vércseppet jelképez. A körülötte futó vonalak a tánc szimbólumai. Ennek a jelképnek csak egy harci varázsló számára volt jelentősége.

- Ez itt - suttogta Richard - a tánc a halállal. De akkor, régen, ott, Du Chaillu és a harmincak között értettem meg először a jelentését. Egy prófécia jövendölte meg, hogy közéjük érkezem. A prófécia is azt jövendölte, és ősi törvényeik is azt parancsolták, hogy meg kell erre tanítaniuk engem: táncolni azok szellemeivel, akik előttem használták a kardot. Nem hiszem, hogy ők maguk értették volna egyáltalán, hogyan érhetik el ezt a próbatételükkel, csak annyit tudtak, hogy a kötelességüket teljesíteniük kell, és ha kiállok a próbát és élve maradok, akkor én vagyok a kiválasztott.

Erre a tudásra később nagy szükségem volt, hogy szembeszállhassak Darken Rahllal, és képes legyek őt visszaüzni az Alvilágba. Emlékszel, hogyan hívtam őt elő a Sár Népének Gyűlésén, aztán hogyan szökött át ebbe a világba? Azután a Nővérek elvittek engem.

- Persze, hogy emlékszem - bólintott Kahlan. - Szóval ezek az emberek élethalál-küzdelembe kényszerítettek téged lehetetlen feltételekkel, hogy megtanulj a belső erődre, a Tehetségedre támaszkodni. És ennek az lett az eredménye, hogy megölted harminc Kardmesterüket?

- Pontosan. Ők csak a próféciát teljesítették be. - Richard hosszú, bensőséges pillantást váltott egyetlen igazi, legalábbis lelkében egyetlen igazi feleségével. - Tudod, milyen szörnyűek néha a próféciák!

Kahlan végül elfordította a tekintetét, és bólintott. Őt magát is elárasztották a fájdalmas emlékek. A próféciák rengeteg bajt hoztak már rájuk, és nagyon sok nehéz próbát kellett kiállniuk miattuk. Richard második felesége, Nadine, akit egy prófécia kényszerítő ereje miatt kellett elvennie, csak egy példa volt erre.

Du Chaillu felszegte az állát.

- Öten azok közül, akiket a Caharin megölt, a férjeim voltak, a gyerekeim apjai.

- Őt férjed... Drága Szelleme!

Richard megrovó pillantást küldött Du Chaillu felé.

- Ezzel nem igazán segítettél!

- Úgy érted, a törvényeik szerint, mivel megölted a férjeit, te vagy köteles feleségül venni őt?

- Nem. Nem azért, mert megöltém a férjeit, hanem azért, mert azzal, hogy legyőztem a harminc Kardmestert, bebizonyítottam, hogy én vagyok az ő Caharinjuk. Du Chaillu az ő sámánasszonyuk: az ősi törvényeik értelmében a sámánasszonynak kell a Caharin feleségének lenni. Erre már előtte is gondolnom kellett volna.

- Persze, hiszen olyan egyértelmű - vágta oda Kahlan gúnyosan.

- Nézd, én tudom, hogy hangzik ez az egész... Tudom, hogy látszatra semmi értelme sincs...

- Nem, minden rendben. Értem én - Kahlan hűvös arckifejezését a csendes fájdalom vonásai váltották fel. - Te nemes lélekhez illőn megtetted, amit tenned kellett, és feleségül vettél őt. Számomra teljesen világos a dolog. - Közelebb hajolt Richardhoz. - És annyira el voltál foglalva, meg minden, hogy elfelejtetted megemlíteni nekem, mielőtt engem is elvettél feleségül. Hát persze. Megértem én. Bárki megértené. Elvégre nem várható el, hogy egy férfi minden szertehagyott feleségére emlékezzen! - Összefonta a karjait és dühösen elfordult. - Richard, hogy lehettél képes rá, hogy...

- Nem! Nem így volt! Én soha nem egyeztem bele! Nem volt szertartás. Senki nem mondott semmit. Nem tettem esküt, nem fogadtam neki semmit. Hát nem érted? Nem házasodtunk össze! Soha nem történt meg!

Annyi minden történt velünk azóta! Sajnálom, hogy elfelejtettem beszámolni ezekről a dolgokról neked, de egyszerűen eszembe sem jutott. Akkor elvettem az egészet, mint egy elszigetelt törzs oktan hiedelmét. Semmi jelentőséget nem tulajdonítottam neki. Du Chaillu egyszerűen úgy gondolja, hogy attól, mert én önvédelemből

megöltem azokat az embereket, mindjárt a férje lettem.

- Mert úgy van - szólalt meg Du Chaillu.

Kahlan futólag Du Chaillura pillantott, és hűvösen mérlegelte Richard szavait.

- Tehát akkor te soha, semmilyen értelemben nem egyeztél bele, hogy feleségül veszed őt?

Richard a magasba emelte a kezét.

- Ezt próbálom megmagyarázni neked! Hogy ezt csak a Baka Ban Manák hiszik.

- Baka Tau Manák - javította ki Du Chaillu.

Richard nem törődött a közbeszólással, és Kahlanhoz hajolt.

- Ne haragudj, de nem beszélhetnénk ezt meg egy kicsit később? Van egy nagyon komoly problémánk. - Kahlan kérdően felvonta a szemöldökét, mire Richard gyorsan helyesbített. - Egy másik nagyon komoly problémánk.

Kahlan olyasféle fenyegető, egyszersmind elnéző pillantást vetett rá, mint a rosszalkodó gyerekekre szokás. Richard elfordult, kitépett egy fűszálat, és arra gondolt, vajon létezik-e annál is nagyobb gond egyáltalán, mint mikor Kahlan haragszik.

- Te sokat tudsz a mágiáról. Úgy értem, Aydindrilben nőttél fel, varázslók tanítottak, és olvastál könyveket a Varázslók Tornyában. Elvégre te vagy az Inkvizítor Anya.

- Én nem rendelkezem Tehetséggel a hagyományos értelemben - felelte Kahlan -, úgy nem, mint egy varázsló vagy boszorkány. Az én erőm másfajta, de igen, tanultam a mágiáról. Mint Inkvizítornak, ismernem kell a mágia különböző formáit.

- Akkor felelj erre a kérdésemre. Ha valamihez mágiára van szükség, helyettesíthető-e a mágia valami homályos megoldással, anélkül, hogy a tényleges mágikus rituálét elvégeznénk?

- Igen, persze. Ezt hívják visszatükrözési hatásnak.

- Visszatükrözési hatás. És az hogyan működik?

Kahlan az ujjá körül csavargatta egy hosszú, vizes hajfürtjét, miközben a választ fontolgatta magában.

- Mondjuk van egy szoba, aminek csak egy ablaka van, így a nap soha nem süt be a sarokba. El tudod juttatni a napfényt a sarokba?

- Mivel a visszatükrözési hatásról beszélsz, feltételezem, egy tükörrel kell a fényt a sarokba vetíteni.

- Úgy van. - Kahlan elengedte a hajtincsét és felemelte az ujját. - Bár maga a napfény soha nem jutna el a sarokba, a tükör segítségével oda vetítheted a fényt, ahová magától nem jutna el. Néha a mágia is képes így viselkedni. Persze a mágia sokkal összetettebb dolog ennél, de ezzel a példával tudom legkönnyebben megmagyarázni.

Még ha valami ősi törvényről van is szó, ami valami rég elfelejtett feltétel beteljesülését eredményezi, a feltétel beteljesülése rávetítheti a varázslatot a misztikus körülményekre, amelyek a mágia megvalósulását eredményezik. Ahogy a víz megkeresi az útját a földön, a varázslat is gyakran megkeresi a saját beteljesülését - a természeti törvények lehetséges keretei között.

- Ettől tartottam - motyogta Richard.

A fűszál végét a fogsorához ütögetve a távolba, a felhők között vészjóslóan cikázó villámokra meredt.

- A mágia, amiről szó van, a Caharinról szóló ősi törvény idejéből ered - jelentette ki végül. - Ez a dolog lényege.

Kahlan megragadta Richard karját, és visszafordította a férfit, arccal maga felé.

- De Zedd azt mondta, hogy...

- Zedd hazudott nekünk. Én is bedőltem neki. - Richard elkeseredetten hajította felre a fűszálat. Zedd a Varázslók Első Törvényét alkalmazta, hogy félrevezesse őket: Az emberek elhiszik a hazugságot, vagy azért, mert igaznak akarják hinni, vagy azért, mert félnek tőle, hogy igaz.

- Hinni akartam neki - mormogta Richard - és ő becsapott.

- Miről beszéltek ti itt? - kérdezte Cara.

Richard szomorúan felsóhajtott. Többféle módon is elővigyázatlan volt.

- Zedd. Hazudott nekünk az Ólálkodóról.

Cara fintort vágott.

- És miért tette volna?

- Valami ok miatt nem akarta, hogy rájöjjünk: a Harmóniák kiszabadultak.

Richard el sem tudta hinni, hogy ennyire ostoba volt, és elfeledkezett Du Chailluról. Kahlannak igaza van, hogy haragszik rá. Ha jól megnézzük, Richard magyarázata szánalmasan gyenge volt. És még ő tartja magát Rahl Nagyúrnak? Benne kellene hinniük az embereknek, őt kellene követniük?

Kahlan ujjá hegyével a ráncokat dörzsölte a két szemöldöke között.

- Richard, gondoljuk csak végig a dolgokat. Az nem lehet, hogy...

- Zedd azt mondta, a harmadik feleségemnek kellett volna lenned, hogy át tudd hívni a Harmóniákat ebbe a világba.

- Egyéb feltételek mellett - makacskodott Kahlan. - Azt mondta, egyéb feltételek mellett.

Richard fáradtan felemelte egy ujját.

- Du Chaillu. - A másodikat. - Nadine. - A harmadikat. - Te. Te vagy a harmadik feleségem. Forma szerint legalábbis. Lehet, hogy nekem erről más a véleményem, de a varázslók, akik ezt a varázslatot létrehozták, nemigen törődtek vele, én hogyan szeretném látni a dolgot. Ők megalkottak egy varázslatot, amit azután bizonyos feltételek meghatározott rend szerinti beteljesülése aktivál.

Kahlan szenvedő sóhajjal vetette ellen.

- Elfeledkezel egy fontos részletről. Amikor hangosan kimondtam a három Harmónia nevét, még nem voltunk házasok. Még nem voltam a második feleséged, még kevésbé a harmadik.

- Mikor kötelezték rá, hogy elvegyem Nadine-t azért, hogy bebocsátást nyerjek a Szelek Templomába, téged pedig ugyanúgy kényszerítettek rá, hogy feleségül menj Drefához, a szívünk mélyén egymásnak mondtuk el az eskü szavait. Akkor és ott házastársakká lettünk az eskü által, legalábbis a Szellemelek színe előtt. Maga Ann is elismerte, hogy így van.

Ahogy te magad magyaráztad az előbb, a mágia néha félreérthető szabályok szerint viselkedik. Nem számít, hogy mi mit gondolunk: egy ősi varázslat feltételei teljesültek. Egy varázslaté, amit a Nagy Háború alatt alkottak meg a varázslók: ugyanakkor, amikor a Baka Ban Manák ősi törvényei, és a Caharinról szóló prófécia születtek.

- De hát...

Richard egy határozott kézmozdulattal félbeszakította Kahlant.

- Sajnálom, Kahlan. Ostoba voltam, hogy nem gondoltam erre előbb, de szembe kell néznünk a tényekkel: a Harmóniák elszabadultak a mi világunkban.

4. FEJEZET

Bármennyire is alapos volt Richard érvelése, úgy tűnt, Kahlant nem tudta meggyőzni. Sőt, egyáltalán nem látszott hajlani a józan észre. Ha egyáltalán látszott valaminek, hát leginkább dühösnek.

- Beszéltél Zeddek... róla? - intett ingerülten Du Chaillu felé. - Szóltál neki? Csak kellett, hogy mondjal valamit erről!

Richard meg tudta érteni Kahlan érzéseit. Neki sem tetszett volna, ha rájön, hogy Kahlannak van már egy férje - akármilyen ártatlan is a dologban - akiről elfelejtett neki beszámolni. Még akkor is, ha az a kapcsolat is olyan jelentéktelen lett volna, mint az övé Du Chailluval.

Ugyanakkor itt most valami összehasonlíthatatlanul fontosabb dologról volt szó, mint holmi tekervényes körülmények együttállásáról, melynek értelmében Du Chaillu az ő első felesége lett. Itt valami rendkívül veszélyes dologról van szó. Kahlannak ezt meg kellene értenie. Fel kell fognia, hogy szörnyű veszélybe kerültek.

Máris rengeteg értékes időt vesztegettek el. Richard a jó szellemekhez fohászkodott, segítsenek neki beláttatni Kahlannal az igazságot, anélkül, hogy a teljes igazságot el kellene mondania arról, mi győzte meg őt végképp a Harmóniák kiszabadulásáról.

- Már mondtam neked, Kahlan, hogy eddig eszembe sem jutott az egész, mert akkor nem tartottam érvényesnek, és fogalmam sem volt róla, hogy bármi jelentősége is lehet. Azonkívül mikor mondtam volna el neki? Juni meghalt, mielőtt alkalmunk lett volna rá, hogy hosszabban elbeszélgessünk, aztán ő kitalálta azt az ostoba történetet az Ólalkodóról, és megbízott minket ezzel a hiábavaló küldetéssel.

- Akkor meg honnan tudta? Ahhoz, hogy megpróbáljon minket becsapni, először tudomást kellett szereznie erről a dologról. Honnan tudta Zedd, hogy én a harmadik feleséged vagyok, még ha... - Kahlan keze ökölbe szorult - még ha valami ostoba régi törvény értelmében is, amiről te olyan ügyesen megfeledkeztél.

Richard a magasba emelte a kezét.

- Ha éjszaka esik az eső, nem kell hozzá látnod a felhőket, hogy tudd: az eső belőlük esik. Ha Zedd tud valamit, és tudja, hogy baj van, nem azzal foglalkozik, hogy hogyan történhetett, hanem azon töri a fejét, hogyan foltozza be a lyukat a tetőn.

Kahlan mély lélegzetet vett, közben az orrnyergét masszírozta két ujjal.

- Richard, lehet, hogy Zedd tényleg elhiszi azt a dolgot az Ólalkodóval. - Kahlan hűvös pillantást vetett Richard első feleségére. - És lehet, hogy azért hiszi el, mert igaz.

Richard a fejét rázta.

- Kahlan, szembe kell néznünk az igazsággal. Csak rontunk a dolgon, ha semmibe vesszük, és hazugságokban reménykedünk. Máris emberek haltak meg...

- Juni halála még nem bizonyítja, hogy tényleg a Harmóniák szabadultak el.

- Nem csak Juniról van szó. Annak a csecsemőnek a halvaszületését is a Harmóniák jelenléte okozta.

- Micsoda?!

Kahlan tehetetlenül túrt a hajába ujjával. Richard nyilván megérti, miért kívánja Kahlan, hogy bárcsak az Ólalkodó lenne a bajok oka, nem a Harmóniák, mert az Ólalkodó jelentette problémára van megoldásuk. Csakhogy attól, hogy valamit szeretnénk, még nem válik valósággá.

- Előbb elfelejtetted, hogy van már másik feleséged, aztán mindenféle kapkodó következtetéseket vonsz le.

Richard, mitől vagy ennyire meggyőződve róla, hogy neked van igazad?

- Mert a Harmóniák valamilyen módon tönkreteszik a mágiát a mi világunkban. A Sár Népe rendelkezik mágiával.

Bár a Sár Népe távoli, elszigetelt törzs volt, akik egyszerű életet éltek, semmilyen más néphez nem hasonlítottak. Egyedül ők voltak képesek arra, hogy meghívják őseik szellemeit a Gyűlésre, és beszéljenek a halottakkal. Bár ők nem tartották úgy magukról, hogy ez mágikus képesség lenne, csak ők tudták az őseket megidézni a Kegyelem külső körén kívülről, áthívni őket a Fátyol túloldaláról az élet belső körébe, bár ők is csak rövid időre.

Ha a Birodalmi Rend megnyeri a háborút, a Sár Népét előbb-utóbb ki fogják irtani, mert mágiával rendelkeznek. Most, hogy a Harmóniák elszabadultak, lehet, hogy meg sem fogják érni ezt az időt.

Richard látta, hogy Chandalen a közelükben felfigyelt a beszélgetésük témájára.

- A Sár Népe a Gyűlés különleges mágikus adottságával bír. A nép minden tagja ezzel a mágikus képességgel születik. Ettől mindnyájan sebezhetővé válnak a Harmóniák számára. Zedd elmondta nekünk, és Kolo naplójában is azt olvastam, hogy a mágia elvesztése a leggyengébbeket sújtja először. - Richard hangja ellágyult a fájdalomtól. - És vajon ki lehetne gyengébb egy még meg sem született gyermeknél?

Kahlan megérintette a követ a nyakláncán, és nem nézett Richard szemébe. Oldala mellé ejtette a kezét, és látszott rajta, hogy haragját türelmes logika segítségével igyekszik megfékezni.

- Én érzem a saját erőmet, ahogy mindig is éreztem. Ha igazad lenne, és a Harmóniák elszabadultak volna, a mágia nem működne. Nincs rá semmi bizonyítékunk, hogy így van. Ha igaz lenne, nem gondolod, hogy én is megérezném? Vagy azt hiszed, reménytelenül ügyetlen vagyok az erőm felismerésében?

Richard, nem vonhatunk le következtetéseket elhamarkodottan! Gyerekek máskor is születnek halva. Ez nem bizonyíték rá, hogy a mágia nem működik.

Richard Carához fordult. A Mord-Sith ott állt a közelükben és hallgatta a vitát, miközben tekintete a füves pusztát pásztázta, de rajta tartotta a szemét a Sár Népe vadászain, különösképpen pedig a Baka Tau Mana harcosokon is.

- Cara, mióta használhatatlan az Agieled? - kérdezte Richard.

Cara visszahőkölt. Akkor sem látszhatott volna döbbenetebbnek, ha Richard váratlanul pofon vágta volna. Száját kitátotta, de hang nem jött ki rajta. Aztán dacosan felszegezte az állát, mint aki nem hajlandó beismerni, hogy vereséget szenvedett.

- Rahl Nagyúr, miből gondolod, hogy...

- Kirántottad Chandalen kését. Még sohasem láttam, hogy más fegyvert előnyben részesítettél volna, amikor az Agieled kéznél volt. Egyetlen Mord-Sith sem tenne másként. Szóval, Cara, mióta?

Cara megnyalta kicserepesedett ajkát. Szemeit lesütötte a megadás jeléül, és elfordította a fejét.

- Az utolsó pár napban időnként alig tudtam megérezni a jelenlétedet. Semmi más változást nem éreztem, csak egyre nehezebben bírtam érzékelni a hollétedet. Először semmi különösre nem gyanakodtam, de úgy látszik, a kötődés napról napra gyengébbé válik. Az Agiel energiáját a Rahl Nagyúrhoz való kötődésünk adja.

Mikor a Mord-Sithek viszonylag nem nagy távolságra voltak, mindig pontosan tudták a kötődés révén, hol tartózkodik a Rahl Nagyúr. Richard elképzelte, milyen zavaró lehet hirtelen elveszíteni ezt a képességet.

Cara krákogott egyet, és a távoli viharfelhőkre bámult. Kék szemeit könnyek fátyolozták.

- Az Agiel halott az ujjaim között.

Csak egy Mord-Sith lehetett képes rá, hogy meggyászolja annak a mágiának az elvesztését, ami annyi szenvedést okozott neki, már ha csak megérintette is. Ezek a nők ennyire feltétel nélkül elkötelezték magukat a hivatásuknak.

Cara visszafordította a tekintetét Richardra, és a régi tűz visszaköltözött a szemébe.

- De attól én még felesküdtem rád, és megteszek mindent amit kell, hogy megvédjelek. Egy Mord-Sith számára így sem változott semmi.

- Na, és a d'harai katonák? - suttogta Richard, amint átvillant az agyán, mennyire megsokasodtak máris a problémáik. - Jagang közeledik. A hadsereg nélkül...

A kötődés ősi mágia volt, amit Richard azáltal örökölt, hogy ő volt a Tehetség hordozója Darken Rahl utódai közül. A kötődést azért hozták létre, hogy védelmet nyújtson az Álomjárók ellen. Nélküle...

Még ha Kahlan meg is volt róla győződve, hogy mindez az Ólalkodó műve, nem a Harmóniáké, Zedd elmondta nekik, hogy a mágia akkor is elenyészik. Richard tisztában volt vele, hogy Zeddnek, ha bolonddá akarta tenni őket, olyan mesét kellett kiagyalnia, ami elég közel áll a valósághoz.

Így vagy úgy, Kahlannak meg kellett értenie, hogy a mágia haldokló fája rothadó gyümölcsöket terem. Kahlan bátorítóan szorította meg Richard karját.

- Lehet, hogy a katonák nem érzik úgy a kötődést, mint azelőtt, Richard, de ők már más módon is elköteleztettek melletted. A Középföld népeinek legnagyobb része követi az Inkvizitor Anyát, pedig nem köti őket hozzám semmiféle mágia. Ugyanígy, a katonák követni fognak téged, mert hisznek benned. Eleget bizonyítottál már nekik

ehhez.

- Az Inkvizítor Anyának igaza van - szólt közbe Cara. - A hadsereg hű marad hozzád, mert te vagy a vezérük. Az igazi vezér. Hisznek benned, ugyanúgy, ahogy én is.

Richard nagyot sóhajtott.

- Ezt igazán nagyra értékelem, Cara. Tényleg. De azért...

- Te vagy a Rahl Nagyúr. Te vagy a mágia a mágia ellen. Mi vagyunk az acél az acél ellen. Ez így van, és így is marad.

- Épp erről van szó. Én nem lehetek többé a mágia a mágia ellen. Még ha az Ólalkodó járna is közöttünk, nem a Harmóniák, a mágia nem működik többé.

Cara vállat vont.

- Akkor majd te ki fogsz találni valamit, hogy megint működjön. Te vagy a Rahl Nagyúr: ez a te dolgod.

- Richard - szólalt meg újra Kahlan. - Zedd azt mondta nekünk, a Sötétség Nővérei megidéztek az Ólalkodót, emiatt nem működik a mágia. Tényleg nincs rá semmi bizonyítékod, hogy a Harmóniák szabadultak volna el. Azt kell tennünk, amit Zedd kért tőlünk, és akkor ellensúlyozni tudjuk a Sötétség Nővéreinek mágiját. Amint Aydindrilbe érünk, minden vissza fog zökkenni a régi kerékvágásba.

Richard még mindig nem bírta rávenni magát, hogy elmondja Kahlannak, amit tudott.

- Kahlan, én is azt kívánom, bárcsak úgy lenne, de sajnos nem igaz - felelte egyszerűen.

Kahlan magára erőszakolt látszattürelme kezdett a végére érni.

- Miért ragaszkodsz annyira a Harmóniákhoz, mikor Zedd megmondta, hogy az Ólalkodó az?

Richard közel hajolt Kahlanhoz.

- Gondold csak végig! A nagyanyám, Zedd felesége, mesélt a kislányának, az én anyámnak egy Ólalkodó nevű macskáról. Akkor egyszer az anyám említette nekem az Ólalkodó nevű macskát, de erről Zedd nem tud. Csak egy apróság ezer más apróság között, amiket anyám sokszor mondott, vagy mesélt nekem, hogy megvigasztaljon, vagy jókedvre derítsen. Én sem említettem ezt soha Zeddek.

Zedd valami okból el akarta titkolni előlünk az igazságot. „Ólalkodó”, nyilván, mert egyszer volt egy ilyen nevű macskája, és ez a név jutott először az eszébe. Őszintén, neked nem hangzik ez a név, hogy Ólalkodó egy kicsit... bizarrnak, ha belegondolsz?

Kahlan összefonta a karjait a mellén. Arcán vonakodó fintor jelent meg.

- Azt hittem, csak nekem tűnt furcsának a név. - Újra összeszedte magát. - De ez még mindig nem bizonyít semmit. Lehet véletlen egybeesés is.

Richard tudta, hogy a Harmóniák szabadultak el. Ugyanúgy megérezte, mint a tyúkot, ami nem tyúk volt, és azt kívánta, bárcsak Kahlan hinne neki, bárcsak megbízna az ő ítéletében.

- Miféle dolgok azok a Harmóniák? - kérdezte Cara.

Richard elfordult a többiektől, és a távoli horizontra bámult. Nem sokat tudott a Harmóniákról, de amit tudott, attól égnek állt a hátán a szőr.

- A nagy háború idején az Óvilágban élők véget akartak vetni a mágiának, akárcsak most Jagang, és valószínűleg ugyanabból az okból: hogy könnyebben hajthassák kardjaik uralma alá a világot. Az Újvilág lakói viszont azt akarták, hogy a mágia fennmaradjon. A győzelem érdekében mindkét oldal varázslói elképzelhetetlenül szörnyűséges fegyvereket alkottak meg, abban a reményben, hogy azokkal kivívhatják győzelmet.

Ezeknek a szörnyű fegyvereknek egy részét - a mriswitheket, például - pusztító és alkotó mágiát egyaránt használva alkották meg, úgy, hogy bizonyos tulajdonságait eltörölték egyes személyeknek, és más, a cél szempontjából kíváncsatos tulajdonságokat vagy képességeket beleültettek. Más esetekben egyszerűen hozzáadták a szükséges tulajdonságokat a létező személyiséghez.

Azt hiszem, az Álomjárók ebbe az utóbbi csoportba tartoznak, akik személyiségéhez egyszerűen hozzátették a képességet. Nyilván eleve olyan tulajdonságokkal rendelkeztek, amelyek a varázslók szemében alkalmassá tették őket arra, hogy fegyverként használhatók legyenek. Jagang a nagy háborúban megalkotott Álomjárók leszármazottja. És most a fegyver indított háborút ellenünk.

Jagang csak azért akarja elpusztítani a mi mágiánkat, hogy a sajátját akadálytalanul felhasználhassa ellenünk. Ezzel ellentétben a nagy háború alatt az óvilágiak tényleg meg akarták szüntetni a mágiát. Minden mágiát. A Harmóniákat éppen ezzel a céllal hozták létre: hogy elszívják a mágiát az élők világából. Az Alvilágból hívták őket létre, a halottak közül, az Őrző birodalmából.

Ahogy Zedd elmagyarázta, az ilyen alvilági teremtmények, ha egyszer rászabadulnak a mi világunkra, nem csak a mágia végét jelenthetik, hanem egyszersmind mindenfajta életnek a pusztulását is.

- Zedd azt is mondta, hogy Ann tud tenni ellenük - vágott közbe Kahlan.

Richard hátranézett rá a válla fölé.

- Akkor Zedd miért hazudott nekünk? Miért nem bízott bennünk? Ha tényleg tudják, hogyan lehet legyőzni őket, miért nem mondták meg egyszerűen az igazat? - Megrázta a fejét. - Nem, e mögött valami több is van.

Du Chaillu, aki idáig türelmetlenül hallgatta őket mellén összefont karokkal, most megszólalt.

- A mi Kardmestereink könnyedén levágják azokat a mocskos...

- Pszt! - Richard ujját Du Chaillu szájára téve hallgattatta el a sámánasszonyt. - Egy szót se többet, Du Chaillu! Nem tudod, mekkora bajba sodorhatsz vele mindannyiunkat!

Mikor Richard megbizonyosodott róla, hogy Du Chaillu elhallgatott, megint elfordult mindenkitől, és messzire bámult a feltisztuló égre északnyugat felé, Aydindril felé. Belefáradt a vitába: ő tudta az igazságot, hogy a Harmóniák elszabadultak. Azon kellett gondolkodnia, mit lehetne tenni ellenük. Bizonyos dolgokat sürgősen meg kellett tudnia.

Emlékezett rá, hogy mialatt lázasan keresgélt Kolo naplójában más dolgok után, átfutott egy pár helyen, ahol Kolo a Harmóniákat is emlegette sok-sok más egyéb dolog mellett. Az akkori varázslók rendszeresen küldtek üzeneteket és jelentéseket Aydindrilbe a Harmóniákról, és sok más félelmetes, katasztrófával fenyegető eseményről és dologról is, ami a határvidékeken történt.

Kolo írt ezekről az üzenetekről, legalábbis azokról, amelyeket érdekesnek vagy furcsának talált, de nem írta le őket részletekbe menően: semmi oka nem volt rá, hogy pontosan bemásolja őket a magánjellegű naplójába. Richard nem gondolta, hogy Kolo valaha is meg akarta mutatni bárkinek is a naplóját. Kolo szokása az volt, hogy röviden megemlítette az üzenet érdekesnek talált részét, aztán leírta a véleményét a dologról. Így az ezekről a jelentésekről szóló információk, amelyekhez Richard a naplóból jutott, kétségbeejtően vázlatosak, és ráadásul egyoldalúan elfogultak voltak.

Ha Kolo megjegyezt valamitől, arról részletesebben írt. Szinte úgy használta a naplót, mint valami segédeszközt, amivel rendezi a gondolatait, hogy egy-egy problémára megoldást próbáljon találni. Volt egy olyan időszak, amikor nagyon meg volt ijedve attól, amit a jelentések a Harmóniákról leírtak. Néhány részletet be is másolt a naplójába ezekből a jelentésekből, mintegy a félelmeit igazolandó, vagy hogy ön maga számára kiemelve, mire alapozza az aggodalmait.

Richard visszaemlékezett rá, hogy Kolo név szerint is említette a varázslót, akit azzal bíztak meg, hogy a Harmóniák problémáját megoldja. Ander. Ander Valaki - a teljes névre Richard nem emlékezett.

Ander varázslónak a Hegy volt a büszkén vállalt csúfneve. Nyilván nagy termetű lehetett. Kolo nem szerette ezt az embert, és naplójában gyakran gúnyosan csak „Erkölcsei Vakondtúrás”-ként emlegette. Richard emlékezett rá Kolo naplójából, hogy Ander nagyon sokra tartotta magát.

Arra is tisztán emlékezett, hogy egy helyen Kolo felháborodottan megjegyezte, hogy az emberek nem tudják helyesen alkalmazni a Varázslók Ötödik Szabályát: Arra figyelj, mit tesznek az emberek, ne arra, mit mondanak, mert a tettek elárulják a hamisságot.

Kapkodó firkálása alapján Kolo különösen dühös lehetett, amikor arról írt, hogy az emberek nem jól alkalmazták az Ötödik Szabályt Ander esetében. Azt panaszkolta, hogy az Ötödik Szabály segítségével könnyen ki lehetett volna deríteni, hogy Ander csak önmagával törődik igazán, nem társai és a nép érdekeivel.

- Még mindig nem mondtad meg, mik azok a Harmóniák - panaszkodott Cara.

Richard úgy érezte, mintha a hajába kapaszkodó gyenge, de állandó szellő szinte cibálná, sürgetné, hogy induljon. Hogy hová, azt maga sem tudta. A fűből itt-ott rovarok ugrottak fel előtte, hogy rövid repülés után újra eltűnjenek a fűcsomók között. Messze keleten vadludak szárnyaltak V alakban észak felé.

Richard nem gondolkodott el igazán alaposan a Harmóniákon még akkor sem, amikor az esküvőn szóba kerültek. Zedd elaltatta az aggodalmaikat, ráadásul Richard egyéb dolgokkal volt elfoglalva.

Később azonban, a Szellemház mellett elpusztult tyúk esete és Juni meggyilkolása után, mikor a tyúkszőrnytől lúdbőrzött a háta, valahányszor megérezte a közelségét, és miután Zedd elmondott néhány részletinformációt, Richard belső riasztója egyre erősebben kezdett jelezni, és megpróbált visszaemlékezni mindenre, amire csak tudott a Harmóniákról. Amikor más problémák megoldása érdekében olvasta Kolo naplóját, nem fordított különösebb figyelmet a Harmóniákról szóló információkra, de a szinte folyamatos koncentráció segítségével, ami időnként szinte transzszerű állapotba ment át, sok mindenre sikerült visszaemlékeznie.

- A Harmóniák az alvilágban létrejött ősrégi teremtmények. Ahhoz, hogy az élők világába átjuthassanak, meg kell szakítani a Kegyelem vonalait. Mivel az alvilágból valók, megidézésükhöz pusztító mágia szükséges, így amikor átkerülnek a mi világunkba, felborul az egyensúly. A mágia működéséhez egyensúly szükséges. Mivel a Harmóniák a mágia pusztító oldalát hordozzák, a világi fennmaradásukhoz alkotó mágiára van szükségük, mivel az élet, a létezés önmagában is egyfajta alkotó erő eredménye. Ezért aztán a Harmóniák folyamatosan szívják magukba az alkotó mágiát, amíg ezen a világon vannak.

Cara soha semmilyen jelét nem mutatta annak, hogy bármilyen tehetsége lenne a mágiához, vagy akár csak a megértéséhez. Most is csak még összezavarodotabbnak tűnt Richard magyarázata után. Richard meg tudta őt érteni. Maga Richard is csak keveset értett meg a mágia természetéből, és azt is csak érintőlegesen fogta fel, amit most elmagyarázott. Abban sem volt egészen biztos, hogy a magyarázata teljesen helytálló.

- De hogy csinálják ezt a Harmóniák? - kérdezte Cara.

- Képzeld el az élők világát egy hordó vízként. A Harmóniák jelenléte egy frissen ütött lyuk a hordó oldalán, amin át a víz kifolyhat. Ha egyszer minden víz kifolyt, a hordó kiszárad, a dongái széthullanak, és többé nem az az

edény, ami volt, csak annak a funkcióját veszített váza, ami már csak nyomokban emlékeztet a régi önmagára.

A Harmóniák jelenléte a mi világunkban már önmagában is megcsapolja a mágiát, mint az a lyuk a hordón. Ráadásul formát kellett nekik adni, mikor ebbe a világba megidéztek őket, és ezért saját, önálló természetük is van. Képesek ölni.

Mágikus teremtmények lévén képesek felölteni annak az alakját, akit vagy amit elpusztítottak, mint például a tyúké, de ugyanakkor megőrzik az összes eredeti erejüket. Amikor a nyíllal meglőttem a tyúkot, a Harmónia hátrahagyta ezt a fantomalakját. Az igazi tyúk kezdettől fogva döglötten hevert a fal mögött: a Harmónia csak a mintázatát vette kölcsön álcázásul, hogy velünk kötekedjen.

Cara arcán tőle szokatlan aggodalom jelent meg.

- Azt akarod ezzel mondani - tekintete körbejárt a mellettük álló embereken - hogy közülük bárki lehet akár egy Harmónia is?

- Ahogy tudom, a Harmóniák mágia által létrehozott teremtmények, nincs lelkük, ezért emberi alakot nem képesek felölteni, legfeljebb állatit. Zedd szerint ennek a fordítottja is igaz: Jagangnak van lelke, ezért csak emberi agyakba tud behatolni, mert szüksége van hozzá a lélek jelenlétére.

Amikor a varázslók embereket alakítottak át fegyverekké, az általuk alkotott lényeknek megmaradt a lelke. Így lehetett őket kordában tartani, legalábbis bizonyos mértékig. Ha a Harmóniák köztünk vannak, őket nem lehet irányítani. Ez teszi őket annyira veszélyessé. Olyan ez, mintha a villámmal próbálnál meg vitába szállni.

- Értem. - Cara felemelte az egyik ujját, mintha azzal akarná az emlékezetébe írni, amit hallott. - Tehát ember nem lehet. Ez jó. - Az ég felé mutatott. - De az lehet, hogy azoknak a réti pipiskéknek valamelyike egy Harmónia?

Richard felpillantott a felettük elrepülő sárga begyű madarakra.

- Gondolom, lehetséges. Ha tyúk lehetett, képes rá, hogy bármelyik állatot megölje, és felvegye a formáját. Bár nincs igazán szüksége rá. - A vizes talajra mutatott. - Ugyanolyan könnyen rejtőzhet bármelyik tócsában a lábad előtt. Van köztük olyan, amelyik kifejezetten vonzódik a vízhez.

Cara lenézett a tócsára, és önkéntelenül hátrált egy lépést.

- Úgy értem, hogy a Harmónia, amelyik Junit megölte, a vízben rejtőzött és úgy követte?

Richard Chandalenre pillantott, és egy bólintással elismerte, hogy valóban úgy gondolja.

- A Harmóniák sötét helyeken várakoznak vagy rejtőznek - magyarázta. - Valamilyen módon a dolgok szélén haladnak előre, mint egy hasadék a sziklában, vagy a víz széle. Legalábbis én így értelmezem, amit Kolo leírt, hogy a Harmóniák a határok mentén surrannak, ahol ez meg az találkozik. Van olyan, amelyik a tűzben rejtőzik, és szikrán utazik.

Richard a szeme sarkából Kahlanra pillantott, és eszébe ötlött, hogyan borult lángba a halottasház, ahol Junit felravatolták.

- Ha felbosszantják, vagy feldühödik, mérgében képes leégetni egy épületet.

Azt is mondják, van olyan, amelyik olyan szép, hogy ha ránézel, eláll a lélegzeted. Örökre. Általában csak nagyon homályosan láthatók, ha csak fel nem kelted a figyelmüket. Kolo naplójából úgy vettem ki, hogy ha az áldozatuk meglátja őket, részben az áldozat legtitkosabb vágyainak alakját veszik fel, és ily módon ellenállhatatlanul vonzzák magukhoz az áldozatot. Nyilván így csalogatják halálba az embereket.

Lehet, hogy Junival is ez történt. Lehet, hogy valami olyan gyönyörűségeset látott, hogy elhagyta érte a fegyvereit, az ítélőképességét, még a józan eszt is, és követte a látomást a vízbe, amibe aztán bele is fulladt.

Van olyan a Harmóniák között, amelyik figyelmet akar magának, és szereti, ha bálványozzák. Úgy gondolom, talán, mert az alvilágból valók, bennük is megvan az Örző csillapíthatatlan éhsége az imádat iránt. Állítólag még oltalmazza is azokat, akik fenntartás nélkül csodálják, de ez borotvaélen való tánc. Kolo szerint az imádat megbűvöli őket, de ha csak egy pillanatra is alábbhagy, rögtön ellened fordulnak.

A vadászatot szeretik legjobban, képtelenek ellenállni neki. Emberekre vadásznak. Hihetetlenül kegyetlenek, és tűzzel ölnek legszívesebben. Ó-d'harai nyelvből lefordítva a teljes nevük így hangzik: „A Végzet Harmóniái”, vagy „A Halál Harmóniái”.

Du Chaillu komoran hallgatott. A Baka Tau Mana Kardmesterek legnagyobbbrészt sikerrel őrizték meg a tartózkodó, nyugodt közönyösség látszatát, de mostanra tartásukban valami új feszültség jelent meg, ami nem került el Richard figyelmét.

- Mindegy, hogy melyik nevet fogadjuk el - sóhajtott Cara - nagyjából értjük, mit akarsz vele mondani.

Chandalen, aki eddig figyelmesen hallgatta őket, most megszólalt.

- De te ugye nem hiszed el ezt, Inkvizitor Anya? Te abban hiszel, amit Zedd mondott, hogy nem a Harmóniákról van szó?

Kahlan Richard szemébe nézett, csak azután válaszolt Chandalennek. A hangjában nem volt semmi él.

- Zedd magyarázata sokban hasonló, és ugyanolyan könnyen megmagyarázza mindazt, ami történt, és mivel sokban hasonló, ugyanúgy mutatja, milyen nagy a veszély. A fontos különbség a kettő között, hogy Zedd szerint, ha Aydindrilbe érünk, képesek leszünk megfékezni a bajt. Nem szívesen, de mégis azt kell mondanom, Zeddek van igaza. Nem hiszek benne, hogy a Harmóniák szabadultak volna el.

- Nagyon szeretném, ha úgy lenne. Tényleg, mert akkor, ahogy mondod, amint Aydindrilbe érünk, tudnánk tenni valamit a veszély ellen - mondta Richard. - De sajnos, a Harmóniák köztünk vannak. Azt hiszem, Zedd egyszerűen csak el akart távolítani bennünket a veszély közeléből, amíg ő megpróbálja megoldani a problémát, és visszaüzni a Harmóniákat az alvilágba.

- Rahl Nagyúr a mágia a mágia ellen - szólt most közbe Cara. - Ezt neki kell legjobban tudnia. Ha ő azt gondolja, hogy a Harmóniák azok, akkor a Harmóniák azok.

Kahlan tehetetlenül felsóhajtott, és hátrasimította arcába hullott haját.

- Richard, szerintem bebeszéled magadnak, hogy a Harmóniák szabadultak el. Úgy beszélsz róla, mintha igaz lenne, és ezzel Carát is kezded meggyőzni, ahogy magadat is sikerült meggyőznöd róla. Csak azért, mert félsz tőle, hogy igaz, nagyobb hitelt adsz neki, mint amennyit valójában megérdemel.

Kahlan ezzel nyilvánvalóan a Varázslók Első Szabályára akarta emlékeztetni Richardot, azt sugallva, hogy hazugságban hisz.

Richard a vad elszántságot mérlegelte, amit Kahlan szemeiben látott. Szüksége van Kahlan segítségére. Egyedül képtelen lenne megküzdeni a problémával.

Végül úgy döntött, nincsen más választása. Mindenkit megkért rá, hogy itt várjanak, átkarolta Kahlan vállát, és távolabb vezetett, ahol biztos lehetett benne, hogy a többiek nem hallhatják, amit mondani akart.

Meg kellett győznie Kahlant, mert szüksége volt a segítségére. Nem volt többé választási lehetősége.

El kellett mondania az igazságot Kahlannak.

5. FEJEZET

Kahlan vonakodás nélkül vonult felre Richarddal a nyirkos, magas fűben. Szívesebben vitatkozott vele négyszemközt, mint a többiek előtt. Richard a maga részéről nem akarta, hogy mások is meghallják, amit el kellett mondania Kahlannak.

Válla fölött hátrapillantva Richard látta, hogy Chandalen vadászai lazán, mérgezett hegyű lándzsáikra támaszkodva állnak körben. Látszólag lustálkodva várták, hogy Richard és Kahlan befejezze a beszélgetését és visszatérjen. Richard azonban tudta, hogy nincs ebben semmiféle lustálkodás. Stratégiai elrendezésben vették körül a Baka Tau Mana harcosokat. Végére is ez az ő földjük volt, és a Baka Tau Manák idegenek voltak, még akkor is, ha ismerték Richardot.

A Baka Tau Manák a maguk részéről terjesen figyelmen kívül hagyták a Sár Népe vadászait. A Kardmesterek váltottak néhány lényegtelen mondatot egymással, elnézegették a felhőket a láthatár felett, nyújtózkodtak és ásitottak.

Richard küzdött a Baka Tau Mana Kardmesterekkel, és jól tudta, hogy mindig, mindenre odafigyelnek. Állandóan készen álltak rá, hogy öljenek, ha kell. A törzsnek nem volt könnyű fennmaradni, mindenfelől körülvéve ellenségekkel, akik az elpusztításukra törekedtek. A Baka Tau Mana harcosokat arra képezték ki, hogy bármely pillanatban készen álljanak a gyilkos küzdelemre.

Mikor Richard Verna Nővérrel vándorolt, és először találkozott a Kardmesterekkel, megkérdezte, hogy mennyire veszélyesek. Verna Nővér elmondta, hogy egyszer látta, amint egy Baka Ban Mana Kardmester a tanimurai helyőrségben sarokba szorítva majdnem ötven, állig felfegyverzett katonát megölt, mire le tudták gyűrni. Verna szerint a Kardmesterek úgy harcoltak, mintha legyőzhetetlen szellemek lettek volna, és voltak olyanok, akik annak is hitték őket.

Richard nagyon nem szerette volna, ha valami figyelmetlenség vagy félreértés miatt a Sáremberek és a Baka Tau Manák között kitörne a harc. Mindkét oldalon túl jó harcosok voltak.

Cara egyáltalán nem látszott ellazultnak, vagy figyelmetlennek: állandóan a két csoport között jártatta éles, gyanakvó tekintetét.

Mint egy háromszög három oldala, a Sáremberek, a Baka Tau Manák és Cara ugyanannak a küzdelemnek a részesei voltak. Mindnyájan Richard és Kahlan szövetségesei voltak, az ő ügyüket támogatták, és bár mind más-más módon látták a világot maguk körül, mind ugyanazokat az értékeket tartották leg többre a világban: a családot, a barátokat, a kemény munkát, a becsületet, a kötelességet, a hűséget és a szabadságot.

Kahlan gyengéden, de sürgetően tette Richard mellkasára a kezét.

- Richard, eltekintve minden egyébtől, amit ebben a pillanatban érzek, tudom, hogy a szíved igaz, de egyszerűen nem gondolkodsz józanul. Te az Igazság Keresője vagy: abba kell hagynod, hogy makacsul ragaszkodj hozzá, hogy csak neked lehet igazad a dologban, és be kell látnod a valódi igazságot. Képesek leszünk megfékezni a Nővérek mágiáját, és az Ólálkodót. Zedd és Ann semlegesíteni tudják a Nővérek varázslatát. Miért vagy olyan keményfejű?

- Kahlan - mondta Richard visszafojtott hangon -, a tyúkszőrny egy Harmónia volt.

Kahlan szórakozottan, önkéntelenül is a finom aranyláncon a nyakában lógó kövel játszadozott.

- Richard, tudod, hogy szeretlek, és hiszek benned, de ezúttal kezd nagyon elegendem...

- Kahlan - vágott a szavába Richard. Tudta, mire gondol Kahlan, és mit akar mondani. Richard azonban azt akarta, hogy most csak figyeljen. Addig várt, amíg biztos nem volt benne, hogy Kahlan rá figyel.

- Te hívtad át a Harmóniákat ebbe a világba. Nem szándékosan tetted, nem azért, hogy kárt okozz vele, ezt senki nem is fogja rád. Azért tetted, hogy engem megmentes. Én majdnem a halálomon voltam, és szükségem volt a segítségedre, tehát én is részese vagyok a dolognak. Az én cselekedeteim nélkül a tiédre nem lett volna szükség.

- Ne feledkezz meg az őseinkről. Ha nem lettek volna gyerekeik, nem születünk volna meg, hogy a bűneinket elkövessük. Gondolom, őket is felelőssé akarod tenni.

Richard megnedvesítette a szája szélét, és gyengéden megragadta Kahlan vállát.

- Csak azt akartam mondani, hogy az egész segítő szándékkal történt. Ezért semmiféle értelemben sem szabad büntudatot érezned a történetekért. Ezt meg kell értened. De mivel te mondtad ki azokat a szavakat, amelyek beteljesítették az ősi varázslatot, akaratlanul is felelős lettél érte, hogy a Harmóniák átjuthattak a mi világunkba.

Valami okból Zedd nem akarta, hogy erről tudomást szerezzünk. Azt kívánom, bár megbízott volna bennünk annyira, hogy elmondja az igazságot, de sajnos nem tette. Biztos vagyok benne, hogy olyan oka volt rá, amit elég alaposnak vélt hozzá, hogy hazudjon nekünk. Amennyire tudom, még igaza is lehetett.

Kahlan lehunyta a szemét, újhegyeivel a homlokát masszírozta, és türelmesen felsóhajtott.

- Richard, elismerem, hogy voltak furcsa sajátságai Zedd viselkedésének, és van, amit majd meg kell magyaráznia, de ez még nem jelenti azt, hogy mindenáron más magyarázatot kell keresnünk a dolgokra. Végére is Zedd az Első Varázsló: meg kell bízunk benne, és megtenni, amit kért.

Richard megsimogatta Kahlan arcát. Nagyon szeretett volna egyedül maradni vele, teljesen egyedül, hogy megpróbálhassa jóvátenni ostoba feledékenységet. Borzasztóan nem akarózott neki kimondani, amit ki kellett.

- Kérlek, Kahlan, nagyon figyelj arra, amit mondok, aztán majd te eldöntöd, hogy igazam van, vagy tévedek. Nagyon szeretném, ha tévednék. Tényleg. Te dönts el.

Amikor a Sáremberek vadászai a Szellemház mellett örködtek, a Harmóniák odakint voltak. Egyikük megölt egy tyúkot, egyszerűen, mert szeret ölni. Mikor Juni meghallotta a zajt, megnézte, mi lehetett az, de semmit nem talált. Erre sértegetni kezdte a tyúk gyilkosát, mert azt remélte, hogy ezzel előcsalogatja. A gyilkos előjött és megölte Junit a sértései miatt.

- Én is sértegettem a tyúkszörnyet, engem akkor miért nem ölt meg? - Kahlan fáradt mozdulattal törölte meg a szemét. - Erre felelj, Richard! Engem miért nem ölt meg?

Richard egy pillanatra elmélyedt Kahlan gyönyörű zöld szemeiben, csak aztán szedte össze hozzá a bátorságát, hogy válaszoljon.

- Maga a Harmónia mondta meg neked, Kahlan, hogy miért.

- Micsoda? - sandított rá Kahlan. - Miről beszélsz te egyáltalán?

- Az a tyúkszörny nem Ólalkodó volt. Az egy Harmóniai volt, és nem a Inkvizítor Anyai címeden szólított téged. Harmónia volt, és azt mondta neked, amit mondani akart.

Úgy szólított téged: anya.

Kahlan döbbsen tágra nyílt szemekkel bámult Richardra.

- A Harmóniák tisztelnek téged - magyarázta Richard -, legalábbis bizonyos mértékig, mert neked köszönhetik, hogy átjuthattak az élők világába. Te adtál életet nekik. Életadónak, az anyjuknak tekintenek téged. Te csak feltételezted, hogy a tyúkszörny Inkvizítor Anyának szólított téged, bár te csak az Anyát hallottad, de annyira hozzá vagy szokva a címedhez, hogy automatikusan annak vélted.

A Harmónia nem a címeden szólított, hanem az anyjának nevezett.

Richard szinte látta, amint szavai elsöprik Kahlan ésszerű logikára gondosan felépített meggyőződését. Vannak igazságok, amelyeket egy bizonyos ponton túl a zsigereiben érez meg az ember, és azon a ponton minden tökéletesen a helyére kattan valami végzetes befejezettséggel.

Kahlan szemei megteltek könnyel.

Odabújt Richardhoz, megértést és vigasztalást keresve a karjaiban. Rövidet hüppögött, aztán dühös mozdulattal törölt le az arcáról egy kicsordult könnycseppet.

- Azt hiszem, egyedül ez mentette meg az életedet - mondta gyengéden Richard, miközben magához ölelte a feleségét. - De nem szeretném még egyszer az ő irgalmukra bízni a sorsodat.

- Meg kell állítanunk őket! - nyomott el Kahlan egy újabb hüppögést. - Jaj, drága Szellemek, meg kell állítanunk őket!

- Tudom.

- Tudod, mit lehet tenni ellenük? - kérdezte Kahlan. - Van valami elképzelésed róla, hogyan küldhetjük vissza őket a holtak birodalmába?

- Még nincs. A megoldás megelégségének első lépése, hogy felismerjük a valódi problémát. Azt hiszem, ezt most megtettük!

Kahlan bólintott, és megtörölte a szemét. Amilyen gyorsan a rádöbbenés meghozta a könnyeket, olyan gyorsan tűntek tova az elszántság elől.

- Miért gyülekeztek a Harmóniák a Szellemház közelében?

Richard gyomra felkavarodott a gondolatra, hogy amíg ők az esküvő után a szerelmüknek örvendtek, addig az

ajtón túl valami más a gyilkolásban kereste az örömét.

- Nem tudom. Lehet, hogy a közeledben akartak lenni.

Kahlan csak bólintott. Megértette. Az anyjuk közelében.

Richardnak eszébe jutott a fájdalom, amit Kahlan arcán látott, amikor Nissel bevitte a halva született csecsemőt a halottasházba. Azért is a Harmóniák voltak felelősek. És ez még csak a kezdet volt.

- Mi az a Végső Kegyelem? Tegnapelőtt említést tettél róla, amikor Zeddet és Annt meglátogattuk.

- A Harmóniákat illetően a legtöbb dolgot egy korai jelentésben olvastam. Kolo akkor még annyira tartott tőlük, hogy jóval hosszabban és részletesebben idézett belőle a szokásosnál. A jelentés végén ez állt: „Figyelmezz jól szavaimra. Óvakodj az Harmóniáktól, s midőn az szükség igen nagy leend, rajzold fel tenmagad elé az csupasz földre az Végső Kegyelem jelét háromszor: homokból és sóból és vérből.”

- És ez mit jelent?

- Nem tudom. Abban reménykedtem, talán Zedd vagy Ann tudni fogja. Zedd mindent tud a Kegyelemről. Gondoltam, esetleg a Végső Kegyelmet is ismeri.

- De gondolod, hogy ez a Végső Kegyelem megfékezhetné a Harmóniákat?

- Egyszerűen nem tudom, Kahlan. Az is eszembe jutott már, hogy ez esetleg csupán egy kétségbeesett öngyilkossági tanács.

Kahlan szórakozottan bólintott, közben a Kolo naplójából származó szavak jártak a fejében.

- Azt is megérteném, ha valóban az öngyilkosságra buzdító tanács lenne. Éreztem annak a valaminek a gonoszságát - mondta, és saját látomásai vonultak el a szeme előtt. - Amikor a Sáremberek halottasházában voltam, és a tyúkszörny - a Harmónia - odabent volt velem, éreztem a belőle áradó gonoszságot. Jóságos szellemek, borzalmas volt! Juni szemeit csipegette. Még akkor is, mikor már halott volt, az a dolog még a szemét is ki akarta vájni.

Richard újra a karjaiba vonta.

- Tudom.

Kahlan újraéledő reménnyel tolt el magától.

- Tegnap Zeddéknél azt mondtad, Kolo szerint eleinte nagyon megijedtek, de miután megvizsgálták a dolgot, rájöttek, hogy a Harmóniák egyszerű fegyverek, és könnyű védekezni ellenük.

- Igen, de Kolo csak a megkönnyebbülésükről ír, amit a Varázslók Tornyában éreztek, amikor kiderült, hogy a Harmóniák megfékezése nem jelent olyan nehéz feladatot, mint ahogy hitték. A megoldást nem írta le. Egy Hegy csúfnevével varázslót küldtek ki, hogy megoldja a problémát. Nyilvánvalóan meg is tette.

- Van valami ötleted, milyen fegyverrel lehetne hatékonyan védekezni ellenük? Juni alaposan fel volt fegyverkezve, és az semmit nem segített rajta. Lehet, hogy vannak más fegyverek, amik jobban használhatók?

- Kolo semmit nem írt erről. A nyilak nem pusztították el a tyúkszörnyet, és az biztos, hogy tűzzel sem árthatunk nekik. Viszont Zedd hangsúlyozta, hogy vissza kell szereznem az Igazság Kardját. Ha az Ólálkodóról hazudott, nyilván azért, hogy távol tartson minket a veszélytől. Azt nem hiszem, hogy a kard dolgában is hazudott volna. Azt akarta, hogy vegyem magamhoz, és azt mondta, lehet, hogy egyedül a Kard mágijája lesz képes minket megvédelmezni. Ezt az egyet elhiszem neki.

- Mit gondolsz, miért menekült el előled a tyúkszörny? Úgy értem, hogy ha anyjuknak tekintenek engem, meg tudom érteni, hogy esetleg... tisztelnék engem, és nem szívesen bántanának, de ha olyan hatalmas erővel rendelkeznek, miért menekülnének el előled? Hiszen te csak nyíllal lőttél a tyúkra. Azt mondd, a nyíl nem árthat nekik. Akkor miért futott el?

Richard beletűrt a hajába.

- Ezen már én is gondolkodtam. Az egyetlen dolog, amire gondolni tudok, hogy ők a Pusztító Mágia teremtményei, és évezredek óta én vagyok az egyetlen, akiben a mágianak ez az oldala is megvan, születésem óta. Esetleg attól tartanak, hogy a Pusztító Mágia árthat nekik. Lehet, hogy úgy is van. Legalábbis reménykedem benne.

- És a tűz? Az esküvői örömtüzeink közül az, amelyik egész éjjel égett, és te oltottad el? Az az egyik Harmónia volt, igaz?

Richard még a gondolatát is gyűlölte, hogy az ő örömtüzükbe rejtőzött az egyik. Mintha meggyalázta volna.

- Igen, Sentrosi. A második Harmónia. A neve tüzet jelent. Reechani, az első, a jelentése víz. A harmadik, Vasi, levegőt jelent.

- De te kioltottad a tüzet! A Harmónia pedig semmit sem tett, hogy megakadályozza. Ha képesek voltak megölni Junit, mert gyalázta őket, nyilván feldühítette őket az is, amit te tettél. A tyúkszörny is elfutott előled.

- Nem tudom, Kahlan. Nem tudok mit mondani.

Richard szemébe nézve Kahlan habozott egy pillanatig.

- Lehet, hogy ugyanazért nem bántanak téged, amiért engem.

- Rólam is azt hiszik, hogy az anyjuk vagyok?

- Az apjuk - felelte Kahlan, és közben önkéntelenül a fekete követ simogatta a nyakában. - Azért mondtam ki a nevüket, hogy életben tartsalak téged, hogy megakadályozzam, hogy átlépj a holtak világába. A varázslat áthozta a

Harmóniákat, mert ők a másik oldalról valók, és nekik hatalmukban állt átlépni ide. Lehet, hogy mivel mindkettőnknek része volt a dologban, apjuknak és anyjuknak tartanak minket. Mi vagyunk a szüleik.

Richard hosszút sóhajtott.

- Elképzelhető. Nem mondom, hogy nem, de amikor a közelemben éreztem őket, egyszerűen úgy éreztem, hogy valami más is van e mögött. Valami több. Valami, amitől a hátamon égnek állt a szőr.

- Több? Hogyhogy több?

- Valahányszor a közelükbe kerültem, mindig éreztem a nyomasztó sóvárgásukat valami után, ugyanakkor az elsőprő erejű gyűlöletüket is.

Kahlan a karjait dörzsölgette: a hideg futkosott a testén a gondolattól, hogy ilyen ocsmány gonoszság ólálkodik körülöttük. Humortalan, gúnyosan keserű mosoly jelent meg az arcán.

- Shota mindig is mondta, hogy mi ketten valami szörnyeteget fogunk nemzeni együtt.

Richard tenyerébe vette Kahlan arcát.

- Egyszer majd, Kahlan. Egyszer majd.

Kahlan a könnyeivel küszködve fordította el a fejét, és a látóhatárra meredt. Aztán összeszedte magát, és megköszönte a torkát.

- Ha a mágia elvész, legalább Jagang sem támaszkodhat a segítőire. Most hatalmában tartja a mágiahasználókat, és azok segítenek neki a seregei irányításában. Legalább annyi hasznunk lesz a dologból, hogy ezt nem tudja tovább kihasználni.

Az egyik varázslójával megpróbált megöletni minket. A Sötétség egyik Nővérevel hozatta el a pestist a Szelek Templomából. Ha a mágia a Harmóniák miatt nem fog működni többé, legalább Jagang sem tudja felhasználni.

Richard az alsó ajkát rácsálta.

- Ez már nekem is eszembe jutott. Ha a tyúkszörny azért félt tőlem, mert rendelkezem Pusztító Mágiával is, lehet, hogy Jagang nem fogja tudni hatalmában tartani tovább a mágiahasználókat, de...

- Jóságos szellemek! - suttogta Kahlan, és sarkon perdülve döbbsen bámult Richardra. - A Sötétség Nővérei! Igaz, hogy nem velük született, de megtanulták, hogyan lehet a Pusztító Mágiát irányítani.

Richard vonakodva rábólintott.

- Attól tartok, hogy ha más nem is, de a Sötétség Nővérei még mindig megmaradnak Jagangnak. Az ő mágijuk továbbra is működni fog.

- Akkor Zeddben és Annban van minden reményünk. Bízunk benne, hogy ők képesek lesznek megfékezni a Harmóniákat.

Richard Kahlanra szeretett volna mosolyogni, de képtelen volt mosolyt erőltetni az arcára.

- Hogyan? Egyikük sem tudja használni a Pusztító Mágiát. Az ő Alkotó Mágijuk pedig az összes többivel együtt egyre gyengül. Hamarosan olyan tehetetlenekké válnak, mint az a meg nem született magzat. Biztos vagyok benne, hogy azóta már elindultak valahová, de hová?

Kahlan merően nézett Richardra, és pillantása most az Inkvizítor Anya pillantása volt.

- Ha eszedbe jutott volna az első feleséged akkor, amikor kellett volna, megmondhattuk volna Zeddben. Lehet, hogy sokat számított volna. Most már elvesztettük ezt az esélyt. Nagyon rosszkor döntöttél úgy, hogy feledékeny leszel.

Richard vitatkozni akart vele, meg akarta mondani, hogy az se jelentett volna semmi előnyt, megmondani Kahlannak, hogy téved, de nem volt rá ereje. Ugyanis Kahlannak igaza volt. Zedd nyilván elment, hogy egyedül vegye fel a küzdelmet a Harmóniák ellen. Richard azon gondolkodott, nem kellene-e visszafordulniuk, és a nagyapja nyomába eredniük.

Kahlan végül két kezébe fogta Richard kezét, bátorítólag megpaskolta, aztán visszavezette a többiekhez. Kahlan kihúzott derékkel, érzelemmentes, parancsoló inkvizítori arckifejezéssel szólt a várakozókhöz.

- Még nem tudjuk, mit tehetünk ellenük - jelentette ki -, de minden kétséget kizáróan meg vagyok róla győződve, hogy a Harmóniák elszabadultak.

6. FEJEZET

A vadászok kedvéért Kahlan megismételte a bejelentését a Sáremberek nyelvén is. Richard sajnálta, hogy neki van igaza, és nem az Ólálkodóval van dolguk. Az Ólálkodó ellen tudtak volna megoldást.

Azok után, hogy Kahlan olyan határozottan vitába szállt a véleménye mellett, hogy az Ólálkodóval kell szembenézniük, most érthetően mindenki fokozott idegességgel fogadta a kijelentését, hogy minden kétséget kizáróan meggyőződött róla: nem kevesebbel kell szembeszállniuk, mint a Harmóniák által előidézett fenyegetéssel.

Miután Kahlan közölte, hogy egyetért Richarddal, Richard úgy látta, hogy a többiek közül sem maradt egy szemernyi kétség sem senkiben. Úgy látszott, Kahlan szavai nyomán a világ hirtelen mindannyiuk számára megváltozott.

A síkságra feszült csend telepedett.

Richardnak ki kellett találnia, mit is tegyenek most, de fogalma sem volt róla, hogy kezdjen hozzá. Azt sem tudta, miből indulhatna ki. Arra is csak most döbbsen rá, hogy korábban mit kellett volna tennie. Akkor azonban a pillanatnyi veszély annyira lekötötte a figyelmét, hogy minden másról megfeledkezett.

Nagyon messzire került az ismerős erdőitől. Azt kívánta, bárcsak inkább ott lehetne most. Amikor még erdei vezető volt, legalább mindig tudta, melyik ösvényen jár éppen, és senkit nem vezetett a szakadékba.

Hirtelen a fekete hajú Baka Tau Mana sámánasszonyhoz fordult.

- Du Chaillu, miért jöttetek el ilyen távolra az otthonotoktól? Mit csináltok itt?

- Á! - fonta össze Du Chaillu tüntető gondossággal a karjait domborodó hasán. - A Caharin azt kívánja, hogy szóljak?

A nő kész haragesszencia volt. Richard nem igazán értette, mi baja, de nem is nagyon érdekelte.

- Igen. Miért jöttél ide?

- Sok-sok napon át utaztunk. Sok nehézségen mentünk keresztül. Eltemettünk néhányat azok közül, akik velünk együtt indultak el. Ellenséges vidékeken kellett átverekednünk magunkat. Sok vért áldoztunk, mire elértünk hozzád.

Azért hagytuk ott családjainkat és szeretteinket, hogy figyelmeztessük a Caharint. Élelem nélkül, pihenés nélkül, biztonságos szállás nélkül jöttünk. Átéltünk éjszakákat, amikor mind sírtunk, mert féltünk és fáj a szívünk az otthon iránti vágyakozástól.

A gyermekkel a szívem alatt utaztam, akit a Caharin kérésére tartottam meg, mert egyébként füvesasszonyhoz fordultam volna, hogy megszabaduljak tőle, és vele együtt a szörnyű emlékektől, amelyek a fogantatásához kapcsolódnak. És a Caharin még csak tudomást sem vesz róla, hogy tiszteletben tartottam a kérését, és elfogadtam a gondokat és felelősséget, amit ez a gyerek fog jelenteni számomra.

A Caharinnak eszébe sem jut, hogy a gyermek, amelyet az ő kérésére tartottam meg, nap mint nap emlékeztet engem arra az időre, amit a Madzsendik bűzös börtönében meztelenül a falhoz láncolva töltöttem. Emlékeztet arra, hogyan fogant ez a gyermek. Emlékeztet arra, hogyan használtak engem a Madzsendi férfiak arra, hogy kedvüket töltsék rajtam, aztán kigúnyoljanak. Emlékeztet arra, hogy mindennapos félelemben éltem, vajon ez lesz-e a nap, amikor áldozatként le fognak mészárolni. Emlékeztet arra, hogyan sírtam és zokogtam nap mint nap azon, hogy a gyermekeimnek anya nélkül kell felnőniük, hogy soha nem láthatom többé a kedves mosolyukat, nem örvendezhetek neki, hogy látom, amint a szemem előtt cseperednek.

De hallgattam a Caharin szavára, és megtartottam a kutyák kölykét csak azért, mert a Caharin ezt kérte tőlem.

A Caharin nem sokkal több figyelmet fordít az alattvalóira, akik megtették ezt a hosszú utat érte, mint a bolhákra, amik miatt vakarózni kell. Nem kérdezi, mi újság a hazánkban. Nem hív meg minket, hogy ülünk le együtt és örvendezzünk a viszontlátásnak. Nem kérdezi tőlünk, béke van-e az országunkban, a lelkünkben. Azt sem kérdezi meg tőlünk, nem vagyunk-e éhesek, szomjasak.

A Caharin csak kiabál, és azt hajtogatja, hogy mi nem vagyunk az ő népe, mert nem ismeri a népünk szent törvényeit, amelyeket követünk, és amelyek szerint élünk számolatlan évszázadok óta, és el is veti ezeket a szent törvényeket, pusztán azért, mert a szavait nem tanították meg neki. Mintha ettől azok már nem is léteznének. Sokan haltak meg érte ezeknek a törvényeknek az értelmében, csak azért, hogy őt taníthassák, és ezzel esélyt adjanak neki, hogy tovább élhessen.

A Caharin nem sokkal többet törődik a népével, mint a trágyával a csizmája talpa alatt. Gondolkodás nélkül eltaszítja magától azt, aki a mi szent törvényeink szerint a felesége. Úgy bánik a törvényes feleségével, mint valami féreggel, és tudni sem akar róla, amíg nincs szüksége rá.

Ősi törvényeink megígérték nekünk a Caharint. Beismerem, azt nem ígérték, hogy olyan valaki lesz, aki megbecsüli a népét, szokásainkat és törvényeinket, amelyek egy közös cél érdekében összekötnék bennünket, bár azt hittem, bárki megbecsülné azokat, akik ennyire sokat szenvedtek érte.

A te kezeid által veszítettem el a férjeimet, és úgy gyászoltam meg őket, hogy te ne lásd, és ne kelljen osztoznod a fájdalmamban. A gyermekeim bátorsággal és méltósággal viselték a gyászt, általad megölt apáikért. Csak este sírnak az ágyban azért az emberért, aki elalvás előtt homlokukra csókolta őket, és édes álmokat kívánt nekik. De neked eszedbe se jut megkérdezni, hogyan boldogulok a férjeim nélkül, akiket én és a gyermekeim annyira szerettek, de még azt sem, hogyan viselik el a fájdalmaikat a gyermekeim.

Azt sem kérdezed meg, hogyan élek az új férjem nélkül, akit a törvényeink nekem rendeltek, de aki messze jár, hogy más feleséget keressen magának. Olyan kevésre értékelsz engem, hogy a létezéséről említést sem teszel az új feleségednek.

Du Chaillu sértetten szegte fel a fejét.

- Most tehát engedélyt adsz rá, hogy megszólaljak? Most végre hajlandó vagy meghallgatni a szavaimat a hosszú út után? Most hajlandó vagy meghallgatni, hogy a mondanivalóm méltó-e a fenséges füleid számára?

Richard lába elé köpött.

- Megaláztál engem.

Összefont karokkal hátat fordított.

Richard Du Chaillu tarkójára meredt. A kardmesterek úgy álltak ott az eget kémelve, mintha teljesen süketek lennének, és csak az érdekelné őket, látnak-e odafenn madarat repülni.

- Du Chaillu - kezdte Richard, maga is kissé felhevülve. - Ne fogd rám, hogy én vagyok felelős azoknak az embereknek a haláláért! Mindent megtettem, amit tudtam, hogy elkerüljem a küzdelmet, vagy hogy bántsam őket. Te is tudod, hogy így volt. Könyörögtem neked, hogy állítsd meg őket. Hatalmadban állt volna, mégsem tetted meg. Gyűlöltem, amit tennem kellett, de te is tudod, hogy nem volt más választásom.

Du Chaillu dühösen nézett vissza a válla fölé.

- De volt más választásod. Választhattad volna a halált az öldöklés helyett. Viszonzásként a jó szolgálatért, amit nekem tettél, mikor megmentettél tőle, hogy a Madzsendik feláldozzanak, megígértem neked, hogy ha nem állsz ellen, gyors halálot kapsz. Akkor csak a te egy életed vesztett volna oda a harminc helyett. Ha olyan nemes lélek vagy, és annyira aggódsz mások életéért, a halált kellett volna választanod.

Richard a fogát csikorgatta, és ujjával megfenyegette Du Chaillut.

- Rám uszítod az embereidet, és azt várod, hogy hagyjam lemészároltatni magam, ahelyett, hogy védekeznék? Azok után, hogy megmentettelek? Ha én haltam volna meg a helyett a harminc helyett, akkor kezdődött volna csak el igazán az öldöklés. Te is tudod, hogy békét hoztam nektek, ami sok-sok ember életét kímélte meg. És ami a többi dolgot illeti, halvány fogalmad sincs róla, mi is forog kockán egyáltalán.

Du Chaillu felfortyant.

- Tévedsz, férjem. - Ismét hátat fordított. - Többet is megérték, mint amennyit te szeretnél.

Cara a szemeit forgatta.

- Rahl Nagyúr, meg kell tanulnod jobban tisztelni a feleségeidet, különben soha nem tapasztalod meg, mit jelent a családi béke. - A szája sarkából szólt oda, miközben elsietett Richard mellett. - Hadd beszéljek én vele, mint nő a nővel. Meglátjuk, hátha rendbe tudom hozni a dolgokat számodra.

Cara belekarolt Du Chailluba, hogy félrevonja egy kis magánbeszélgetésre. Hat kard röppent ki egyszerre a hüvelyéből. Egy szempillantás sem telt bele, és acélerdőn villogott a reggeli nap fénye, ahogy a Kardmesterek pengéiket forgatva, jobb kezükből a balba és vissza dobálva a kardjaikat támadásba lendültek.

A Sár Népe vadászai is megindultak, hogy elzárják a Kardmesterek útját. A síkság a feszült békesség helyszínéből egy szívdobbanásnyi idő alatt véres csatával fenyegető hadszínterré változott.

Richard a magasba emelte a kezét.

- Megállni! Mindenki!

Cara és Du Chaillu elé lépett, hogy elállja a harcosok útját.

- Cara, engedd el. Ő sámánasszony. Nem szabad megérintened. A Baka Ban Manákat évezredek óta üldözték és áldozták fel a Madzsendik. Érthetően felzaklatja őket, ha idegenek hozzájuk érnek.

Cara elengedte Du Chaillu karját, de mindkét fegyveres csoport vonakodott elsőnek visszavonulni. A Sáremberek hirtelen ellenséges idegenekkel találták szemközt magukat. A Baka Tau Mana harcosok hirtelen azt vették észre, hogy fegyveresek akarnak rájuk támadni azért, mert a sámánasszonyuk védelmére siettek. A felforrósodott hangulatban nagy volt a kockázata, hogy valamelyik fegyveres kihasználja az első támadás lehetőségének előnyét, és majd csak később fog törődni vele, hogy a végén össze kell számlálni a halottakat.

Richard felemelte a jobb kezét.

- Mindenki figyeljen rám!

Baljával kinyúlt, és a Du Chaillu nyakában lógó bőrszíjat kezdte rángatni, bízva benne, hogy az van a végére erősítve, amire gondolt. A vadászok tágra nyílt szemekkel figyelték, amit a szíj végén kihúzott Du Chaillu ruhája alól. A Madarak Atyjának sípja lógott a szíjon.

- Ez az a síp, amit a Madarak Atyjától kaptam. - Richard Kahlanra pillantott a szeme sarkából, és odasúgta neki, hogy tolmácsoljon. Kahlan a Sáremberek nyelvén beszélni kezdett a vadászokhoz, miközben Richard folytatta.

- Emlékezzetek rá: a Madarak Atyja a béke jelképeként adta nekem ezt a sípot. Ez az asszony, Du Chaillu, a népe védelmezője. Azért ajándékoztam neki a sípot, hogy megtiszteljem vele a Madarak Atyját, és a béke iránti vágyát. A síp segítségével ez az asszony össze tudta hívni a madarakat, hogy kiegyék a magot, amit az ellenségei ültettek. Mikor az ellenség rájött, hogy nem fog tudni aratni, és éhínség vár rá, végül beleegyezett a békekötésbe. Ez volt az első alkalom, hogy a két nép békét kötött, és ezt a békét mindketten a Madarak Atyja nagy ajándékának köszönhetik.

A Baka Tau Mana nagy hálával tartoznak a Sár Népének. De a Sár Népe is hálával tartozik a Baka Tau Manáknak, amiért azzal tisztelték meg a Sár Népe ajándékát, hogy arra használták fel, amire a Sár Népe azt szánta: a béke elérésére, nem pedig mások ártalmára. A Sár Népének büszkének kell lennie rá, hogy a Baka Tau Manák megbíztak az ajándékukban, hogy az valóban elhozza a népük biztonságát.

Ez a két nép barátja egymásnak.

Egy darabig senki sem mozdult, Richard szavait fontolgatták. Végül Jiaan visszalökte a kardját a válla fölé a hátára, és hagyta, hogy hátralógjon a nyakába akasztott zsinóron. Mellén széthúzta a ruháját, Chandalen elé tárva csupasz mellkasát.

- Köszönetet mondunk neked és a népednek a békéért és biztonságért, amit a nagy mágikus hatalommal bíró ajándékok hozott az én népemnek. Nem harcolunk veletek. Ha vissza akarjátok venni a békét, amit tőletek kaptunk, itt a szívem, sújts le rá. Nem védekezünk olyan hatalmas békehozók ellen, mint a Sár Népe.

Chandalen visszahúzta előre szegezett lándzsáját, és nyelét népe földjébe szúrta.

- Indulatos Richard igazat mondott. Boldogok vagyunk, hogy a néped arra használta az ajándékunkat, amire szántuk: hogy elhozza a békét. Örömmel fogadunk titeket népünk földjén, és garantáljuk a biztonságotokat.

Számos széles taglejtéssel kísérve Chandalen parancsokat osztott az embereinek. Mikor végre mindenki leeresztette a fegyverét, Richard kiengedte visszafojtott lélegzetét, és köszönetet mondott a jó szellemeknek a segítségükért.

Kahlan karon fogta Du Chaillut, és ellentmondást nem tűrően kijelentette:

- Én fogok beszélni Du Chailluval.

A Baka Tau Mana harcosoknak szemmel láthatóan így sem tetszett a dolog, de most már bizonytalanná váltak benne, hogy mit tehetnének ellene. Richard sem volt benne biztos, hogy helyesli az ötletet. Akár újabb háború is kikerekedhet belőle.

Vonakodva bár, mégis belenyugodott, hadd csinálja Kahlan a maga módján, hadd beszéljen Du Chailluval. Egyébként is kiolvashatta Kahlan arckifejezéséből, hogy ebbe neki úgysem lehet beleszólása. A Kardmesterekhez fordult.

- Kahlan, a feleségem az Inkvizítor Anya, az Újvilág minden népének a vezetője. Ugyanolyan tisztelet illeti, mint a mi sámánasszonyunkat, Du Chaillut. Mint Caharin, adom a szavamat, hogy az Inkvizítor Anya nem fogja bántani Du Chaillut. Az életemmel kezkeskedem érte.

A harcosok rábólintottak. Richard nem tudta, vajon az ő rangja, vagy Du Chaillué magasabb ezeknek az embereknek a szemében, de ha más nem, hát csendes és megnyugtató hanghordozása segített benne, hogy megbékítse a Kardmestereket. Azt is tudta, hogy ezek az emberek legalábbis tisztelik őt, nemcsak azért, mert harmincat megölt közülük, hanem azért is, mert egy, ennél sokkal nehezebb feladatot is teljesített: visszaszerezte számukra az őseik földjét.

Richard váll váll mellett állt Carával, és figyelték, ahogy Kahlan távolabb vezeti Du Chaillut a magas fűben, amelyen még ott csillogtak a korábbi eső vízcseppjei. A földön is maradtak még tócsák itt-ott az eső után.

- Rahl Nagyúr - mormogta Cara az orra alatt. - Gondolod, hogy ez okos dolog volt?

- Megbízom Kahlan józan ítélőképességében. Van elég gondunk, nincs sok vesztegetni való időnk.

Cara az ujjai között forgatta az Agielét, némán bámulva rá néhány hosszú másodpercig.

- Rahl Nagyúr, ha a mágia eltűnik, a tiéd megvan-e még?

- Remélem, igen.

Cara Richard mellett maradt, ahogy odamentek a Kardmesterekhez. Richard, bár arcról felismert néhányat közülük, a nevét csak egyiküknek tudta.

- Jiaan, Du Chaillu azt mondta, hogy néhányan meghaltak a népedből az ide vezető úton.

Jiaan azzal volt elfoglalva, hogy visszategye a kardját a hüvelyébe.

- Hárman.

- Harcban?

Látszott, hogy Jiaan kényelmetlenül érzi magát. Zavartan hátrasímitotta arcába hulló fekete haját.

- Egy. A másik kettőt... baleset érte.

- Köze volt hozzá tűznek vagy víznek?

Jiaan nehéz szívvel felsóhajtott.

- A víznek nem, de az egyik beleesett a tűzbe, mialatt őrsgben állt. Halálra égett, mielőtt rájöttünk, mi történt. Akkor azt hittük, elesett, és beütötte a fejét. Abból, amit elmondtál, lehet, hogy mégsem ez történt. Lehet, hogy azok a Harmóniák ölték meg őt?

Richard bólintott. Fájdalmas szívvel suttogva mondta ki a Halál harmóniái egyikének a nevét: Sentrosi, a tűz Harmóniája.

- És a harmadik?

Jiaan zavartan egyik lábáról a másikra helyezte át a testsúlyát.

- Egy hegyi ösvényen hirtelen azt hitte, hogy tud repülni.

- Repülni?

Jiaan bólintott.

- De nem repült jobban, mint egy darab kő.

- Lehet, hogy csak elvesztette a lába alól a talajt, és leesett?

- Láttam az arcát közvetlenül azelőtt, hogy megpróbált repülni. Úgy mosolygott közben, mint amikor először látta meg az őseink földjét.

Richard újra fájdalmasan suttogta el a harmadik Harmónia nevét. A három Harmónia, Reechani, Sentrosi és Vasi újabb életeket követeltek.

- A Harmóniák gyilkoltak a Sár Népe között is. Abban reménykedtem, hogy állandóan Kahlan és az én közelmében maradnak, de úgy látszik, máshová is eljutottak.

A hat Kardmester válla fölött elpillantva Richard meglátta, hogy a Sáremberek körben letaposták a fűvet egy területen, és tűzgyújtáshoz készülődnek, hogy élelmüket megosszák újdonsült barátaikkal.

- Chandalen!

A férfi felpillantott.

- Ne gyújtsatok tüzet!

Richard átsietett Chandalen és vadászai közé.

- Mi a baj? - kérdezte Chandalen. - Miért akarod, hogy ne gyújtsunk tüzet? Amíg itt tanyázunk, húst akarunk sütni, és megosztani ételünket a barátaikkal.

Richard megvakarta a fejét.

- A gonosz szellem, amelyik Junit megölte, tűz vagy víz segítségével talál rá az emberekre. Sajnálom, de egyelőre meg kell akadályoznod az embereidet, hogy tüzet rakjanak. Ha tüzet használtak, még többet megölhetnek közületek a gonosz szellemek.

- Biztos vagy ebben?

Richard Jiaan vállára tette a kezét.

- Ezek az emberek erősek, akár csak a Sár Népe. Idefelé jövet egyiküket megölte egy gonosz szellem, amelyik a tűzben rejtőzött.

Jiaan bólintása bizonyította Chandalennek, hogy ez úgy igaz.

- Mielőtt rájöttünk volna, mi történik, elevenen megégett a tűzben - mondta Jiaan. - Erős, bátor ember volt. Nem olyan valaki, akit könnyen legyőzhetett volna bármilyen ellenség, de egyetlen hangot sem ejtett, mielőtt meghalt.

Chandalen állkapcsa megfeszült tehetetlenségében, és hosszan elnézett a síkság felett, mielőtt visszafordult volna Richard felé.

- De hát, ha nem rakhatunk tüzet, akkor hogyan együnk? Meg kell sütnünk a tavakenyereket, és meg kell főznünk az ételünket. Nem ehetünk nyers tésztát és nyers húst! Az asszonyok tűzön égetik ki az agyagedényeket, a férfiak meg fegyvereket kovácsolnak a tűz segítségével. Hogy tudunk tűz nélkül élni?

Richard kétségbeesetten felsóhajtott.

- Nem tudom, Chandalen. Csak azt tudom, hogy a tűz újra odacsalhatja a gonosz szellemeket, a Harmóniákat. Egyszerűen csak azt az egy dolgot mondtam el neked, amit tudok, hogy segítsék megőrizni a népünk biztonságát.

Gondolom, azért majd kénytelenek lesztek tüzet rakni időnként, de jól tartsátok észben, micsoda veszélyt jelenthet. Ha mindenki ismeri a veszélyt, lehet, hogy biztonságosan használhatjátok a tüzet, amikor nagyon muszáj.

- És ne igyunk, mert nem merünk majd a víz közelébe menni?

- Bárcsak ismerném a választ, Chandalen! - Richard fáradtan törölte meg az arcát a kézfejjével. - Csak azt tudom, hogy a víz, a tűz, és a magas helyek veszélyt jelentenek. Minél inkább távol tudtok maradni ezektől, annál nagyobb biztonságban lesztek.

- De még, ha mindent megteszünk is, amit mondasz, korábban azt mondtad, a Harmóniák akkor is gyilkolni fognak.

- Messze nem tudok eleget róluk, Chandalen. Megpróbálok mindent elmondani, ami eszembe jut, hogy minél nagyobb biztonságban lehessen a népünk. Még bőven lehetnek más olyan veszélyek, amikről nem is tudunk.

Chandalen csipőre tette a kezét, és újra a távolba meredt népének füves pusztái felett. Állkapcsán vonaglottak az izmok, miközben olyan dolgokon gondolkodott, amikről Richard csak találgathatott. Csendesen megvárta, amíg Chandalen újra megszólalt.

- Igaz, amit mondtál, hogy egy, még meg sem született gyermek meghalt a falunkban a Halál Harmóniái miatt, amelyek rászabadultak a világunkra?

- Sajnálom, Chandalen, de azt hiszem, úgy van.

Chandalen kemény pillantása Richard szemébe fűródott.

- Hogy kerültek ezek a gonosz szellemek a mi világunkba?

Richard nyelvével megnedvesítette a szája sarkát.

- Azt hiszem, Kahlan hívta át őket mágia segítségével, anélkül, hogy akarta volna, vagy egyáltalában tudatában lett volna neki. Azért tette, hogy az én életemet megmentsse. Mivel az én életben maradásom érdekében történt a dolog, én magam is hibás vagyok benne, hogy itt vannak.

Chandalen átgondolta Richard beismerését.

- Az Inkvizítor Anya nem akart kárt okozni. Te sem akartál. És mégis átlátok kerültek a Halál Harmóniái a mi világunkba?

Chandalen hangja zavartból és idegesből parancsoló hangsúlyba váltott. Végére is, elöljáró volt. Olyan felelősséggel tartozott népe biztonságáért, amely túlment vadász feladatain.

Ahogy a Sár Népe és a Baka Tau Manák nagyon hasonló értékeket tiszteltek, és hasonló elveket vallottak, mégis kis híján harcba keveredtek egymással, korábban Richard és Chandalen is feszült viszonyban voltak.

Szerencsére mostanára már mindketten megértették, hogy sokkal több bennük a közös vonás, mint amennyi az eltérés.

Richard a távoli felhőkre és a láthatáron sötétlő esőpászmákra meredt.

- Attól tartok, ez az igazság. Ehhez még hozzá tartozik, hogy felelőtlenül megfeledeztem bizonyos fontos információkról, amit el kellett volna mondanom Zeddeknek, mikor alkalmam nyílt rá. Mostanra szerintem már a Harmóniák nyomába indult.

Chandalen ismét elgondolkodott Richard szavain, mielőtt válaszolt volna.

- Ti mindketten Sáremberek vagytok, és harcoltatok a népünk védelmében. Tudjuk, hogy nem akartatok kárt okozni, és nem szándékosan hoztátok át a Harmóniákat a mi világunkba.

Chandalen teljes testmagasságában kihúzta magát - bár így sem ért fel Richard válláig - és nyilatkozatot tett.

- Tudjuk, hogy te és az Inkvizitor Anya mindent meg fogtok tenni, hogy ezt a dolgot helyrehozzátok.

Richard nagyon is jól megértette a felelősség, kötelesség és elkötelezettség törvényeit, ami szerint ez a kis ember élt. Bár ő és Chandalen nagyon eltérő helyekről származtak, és nagyon különböző kultúrákban nőttek fel, Richardnak szinte ugyanazokat az erkölcsi szabályokat tanították. Lehet, gondolta, hogy végső soron nincs is akkora különbség köztük. Másféle ruhákat hordtak ugyan, de szívükben nagyon is hasonlóak voltak. Hasonlóak a vágyaik, az ideáljai. És nagyon hasonlóak voltak a félelmeik is.

Nemcsak Richard mostohaapja, de Zedd is nagyon hasonló dolgokat tanítottak neki, mint amilyeneket Chandalen tanult az ő népétől. Ha kárt okoztál, mindegy, hogy milyen okból, kötelességed legjobb tudásod szerint jóvátenni azt.

Míg az érthető volt, hogy félsz, és senki nem várta el tőled, hogy félelem nélküli legyél, a legrosszabb dolog, amit tehetsz, ha elmenekülsz a tetteid következményei elől. Akármennyire is véletlenül okoztad a kárt, meg se próbáld letagadni. Ne menekülj el. Tedd meg, amit kell, hogy helyrehozd a hibát.

Ha Richard nincsen, a Harmóniák nem szabadulnak el. Kahlan igyekezete, hogy megmentse Richard életét, máris több más ember életébe került. Kahlan sem tántorodna el egy pillanatig sem a kötelességtől, hogy megtegyenek mindent a Harmóniák megfékezésére. Ez még csak nem is lehetett kérdés, vagy vita tárgya.

- Szavamat adom neked, Chandalen előljáró, hogy nem nyugszom, amíg a Sár Népe, és mindenki más is biztonságban nem lesz a Harmóniáktól. Nem nyugszom, amíg a Harmóniákat vissza nem űzzük az alvilágba, ahová tartoznak. Megteszem, vagy belehalok abba, hogy megpróbálom.

Apró, büszke, meleg mosoly jelent meg Chandalen szája szegletében.

- Tudtam én, hogy nem kell téged emlékeztetnem az ígéretedre, hogy mindig védelmezni fogod a népünket, de jó a saját szádból is hallani, hogy nem feledkeztél meg az esküdről.

Meglepetésszerűen, nagy erővel pofon vágta Richardot.

- Erőt az Indulatos Richardnak! Legyen a haragja tüzes és gyors az ellenségeinkkel szemben!

Richard sajgó állkapcsát tapogatva fordult el Chandalentől, amikor észrevette, hogy Kahlan visszatérőben van Du Chailluval.

- Erdei vezető létedre -jegyezte meg Cara - nagyon tehetségesen tudod bajba keverni magad. Most, hogy befejezték, gondolod, hogy maradt még egyáltalán feleséged?

Richard tudta, hogy Cara csak ugratja, a maga sajátos módján igyekezve jobb kedvre deríteni.

- Egy, remélem.

- Ha esetleg mégsem - csücsörített rá Cara negédes, affektáló mosollyal - mi ketten még mindig megmaradunk egymásnak.

Richard a másik két nő felé indult.

- Köszönöm, de a feleség állása már be van töltve.

Kahlan és Du Chaillu egymás mellett közeledtek, egyikük arcán sem látszott semmiféle érzelem. De Richard legalább vért sem látott rajtuk.

- A másik feleséged rábeszélte, hogy szóba álljak veled - mondta Du Chaillu, mikor Richard hozzájuk ért. - Nagy szerencséd van, hogy mindketten itt vagyunk neked - tette hozzá.

Richard inkább ki sem nyitotta a száját, nehogy kicsússzon rajta az a csípős visszavágás, ami ott táncolt a nyelve hegyén.

7. FEJEZET

Du Chaillu odament a Kardmesterekhez, és láthatóan azt mondta nekik, hogy üljenek le és pihenjenek, amíg ő a Caharinnal beszél. Közben Kahlan ujjával a bordáit böködve a saját útipoggyászuk felé terelte Richardot.

- Keres egy takarót Du Chaillunak, amire leülhet - súgta oda neki.

- Minek neki a miénk? Nekik is megvannak a saját takaróik. Azonkívül ahhoz nincs szüksége takaróra, amire leüljön, hogy megmondja, mit keresnek itt.

Kahlan ismét a bordái közé bökött.

- Csak eredj, és hozd - mormogta halkan, hogy a többiek ne hallhassák. - Ha nem vetted volna észre, ez az

asszony terhes, és ráfér a lábaira egy kis pihenés.

- Ez még nem...

- Richard! - torkolta le Kahlan. - Ha valakit rá akarsz venni, hogy azt tegye, amit te kívánsz tőle, úgy érheted el legkönnyebben, ha ráhagyod, hogy valami jelentéktelen apróságban meg neki legyen igaza. Így ő is meg tudja őrizni a méltóságát, és te is eléred, amit szeretnél. Ha akarod, én magam viszem oda neki a takarót.

- Nos, jól van - adta be a derekát Richard. - Azt hiszem...

- Látod? Épp most bizonyítottad a saját példáddal, hogy igazam van. És te viszed oda a takarót!

- Vagyis Du Chaillu megkaphatja a maga apró elégtételét, de én nem?

- Te már nagy fiú vagy. Du Chaillu elvárása egy takaró, amire leülhet, amíg elmondja, hogy mi járatban vannak itt. Ez igazán semmiség. Ne folytasd a háborút, amit már úgyis megnyertél, csak azért, hogy teljesen összeroppantsd és megszegyenítsd az ellenséget.

- De ő...

- Tudom. Du Chaillunak nem volt igaza, amikor úgy kifakadt ellened. Te is tudod, én is tudom, ő is tudja. De meg van sértve, és nem teljesen minden ok nélkül. Mindnyájan követhetünk el hibákat.

Ő nem értette meg a veszély nagyságát, amire mi is csak most jöttünk rá. Beleegyezett, hogy kibéküljön, és ezért csak egy takarót kér, amire leülhet. Csak azt szeretné, ha udvariasan bánnál vele. Nem leszel kevesebb tőle, ha figyelembe veszed az érzékenységet.

Richard hátranézett, miközben a csomagjukban keresgélt. Du Chaillu a Kardmesterekhez beszélt.

- Megfenyegetted? - kérdezte Richard suttogva, miközben előhúzott egy takarót.

- Ó, igen - suttogta vissza Kahlan. - Bánj vele finoman. A fülei kissé érzékenyek lehetnek a mi kis beszélgetésünk után.

Richard visszamasírozott, látványosan letaposta a fűvet és elegyengette rajta a takarót Du Chaillu előtt. A nagyobb ráncokat a tenyerével simította el. A takaró közepére egy vízestömlőt helyezett. Mikor mindennel készen volt, hívogatóan nyújtotta a kezét.

- Kérlek, Du Chaillu - arra nem tudta rávenni magát, hogy feleségének szólítsa, de úgy gondolta, ez most nem is számít -, leülnél, és beszélnél velem? A szavaid fontosak számomra, és az idő sürget.

Du Chaillu látványosan megvizsgálta, hogyan egyengette el Richard a fűszálakat, mind egy irányba, és gondosan megszemlélte a takarót is. Az eredménnyel láthatóan elégedett volt, és maga alá húzott, keresztbe tett lábakkal leült a takaró egyik végére. Egyenes hátával, magasra emelt állával és ölében összekulcsolt kezeivel valami fenséges nemességet sugárzott magából.

Richard hátralökte aranyszín köpenye csuklyáját, és keresztbe tett lábakkal leült a takaró másik végére. A takaró nem túl nagy volt, a térdek majdnem összeértek. Richard udvariasan rámosolygott Du Chaillura, és felkínálta neki a vízestömlőt.

Du Chaillu kecses mozdulattal elfogadta a tömlőt, és Richardban felidéződött első találkozásuk pillanata. Du Chaillu egy nyakörvet viselt, annál fogva láncolták a falhoz. Meztelen volt és mocskos, olyan szagot árasztott, mint aki már vagy három hónapja van ott - ami úgy is volt. Tartása mégis olyan volt, hogy valamilyen módon ugyanolyan nemesnek látszott, mint most, itt, a sámanasszonyi öltözkékében.

Az is eszébe jutott, hogy amikor megpróbálta kiszabadítani, Du Chaillu azt hitte, hogy meg akarja ölni, és megharapta Richardot. Az emlék olyan eleven volt, hogy szinte újra érezte a fogai nyomát a kezén.

Richardot zavarta a gondolat, hogy ez az asszony rendelkezik valamilyen mértékben a Tehetséggel. Azt nem tudta, milyen erős benne, de a szemeiben ott volt az a kortalan tekintet, amelyet Richard különös módon képes volt meglátni és felismerni az olyanok szemében, akiket akár csak futólag is megérintett a mágia.

Verna Nővér elárulta Richardnak, hogy néhány kisebb varázslattal próbára tette Du Chaillut. Azt mondta, a Du Chaillura küldött bűvigék úgy tűntek el, mint a kútba dobott kő, és nem is maradtak észrevétlenül: Du Chaillu megérezte, hogy ez most próbatétel, és valamilyen úton-módon képes volt rá, hogy semlegesítse a ráküldött mágiát.

Richard egyéb jelekből azóta már régen rájött, hogy Du Chaillu képessége valami kezdetleges jövőbelátást, próféciálást is magába foglal. Mivel hónapokig láncokban tartották, Du Chaillu nyilván nem képes fizikailag befolyásolni mágiájával a körülötte lévő világot. Akik közvetlenül hatni tudnak mágiájukkal a környezetükre, azoknak nem kell harapni önvédelemből, továbbá valószínűleg nem hagyják magukat elfogni, hogy emberáldozatot csináljanak belőlük. Azt azonban meg tudta akadályozni Du Chaillu, hogy mások mágiát használjanak ellene: ahogy Richard tapasztalta, ez nem ritka formája volt a mágikus beavatkozás elleni rejtelmes eredetű védelemnek.

Most azonban, hogy a Harmóniák elszabadultak, Du Chaillu mágiája is el fog enyészni, bármekkora is legyen. Ha még megvan egyáltalán.

Richard megvárta, amíg az asszony iszik, visszaadja a tömlőt, és csak azután szólalt meg.

- Du Chaillu, szükségem van...

- Kérdezd meg, hogy van a népünk.

Richard felpillantott Kahlanra. Kahlan a szemeit forgatta, és bólintott.

Richard letette a vízestömlőt, és megköszönte a torkát.

- Du Chaillu, örömmel látom, hogy jól vagy. Köszönöm, hogy megfontoltad a tanácsomat, hogy tartsd meg a gyermeket. Tudom, mekkora felelősség egy gyermeket felnevelni. Biztos vagyok benne, hogy döntésedet egy életen át tartó öröm fogja jutalmazni, és a gyermeknek is óriási hasznára lesz szerető nevelésed. Azt is tudom, hogy döntésedben kevesebb szerepe volt az én szavaimnak, mint a saját szívednek.

Richardnak nem kellett megjátszania az őszinteséget, mert tényleg őszintén gondolta, amit mondott.

- Sajnálom, hogy ott kellett hagynod a többi gyermekedet, hogy eljőjj erre a hosszú és nehéz utazásra, és elhozd hozzám szavaid bölcsességét. Tudom, nem tette volna ki magad hosszú és veszélyes utazásnak, ha mondandód nem lenne fontos.

Du Chaillu hallgatott és várt. Láthatóan nem volt még elégedett azzal, amit Richard eddig mondott. Richard türelmesen belement a játékba, és folytatta.

- Kérlek, Du Chaillu, mondd el nekem, hogy boldogulnak a Baka Tau Manák, most, hogy visszatértek őseik földjére.

Du Chaillu végre elégedetten elmosolyodott.

- A népünk elégedett és boldog az őseink földjén, hála neked, Caharin, de róluk majd később beszélünk. Most azt kell elmondanom neked, miért jöttünk ide.

Richardnak komoly erőfeszítésébe került, hogy rá ne vicsorítson.

- Alig várom, hogy hallhassam a szavaidat.

Du Chaillu kinyitotta a száját, aztán elkomorodott.

- Hol van a kardod?

- Nem hoztam magammal.

- Miért nem?

- Hátra kellett hagynom Aydindrilben. Ez egy hosszú történet, és nincs elég...

- De hogyan lehetsz a Kereső, ha nincs nálad a kardod?

Richard mély lélegzetet vett.

- Az Igazság Keresője egy ember. Az Igazság Kardja egy eszköz, amit a Kereső használ, ahogy te használtad a sípot a béke megteremtésére. Én a Kard nélkül is a Kereső maradok, ahogy te is sámánasszony maradsz a síp mágiája nélkül is.

- Ez nem igazságos. - Du Chaillu zavarodottnak látszott. Szerettem a kardodat. Levágta a nyakamról a vas nyakörvet, de a fejemet a helyén hagyta. Hozzásegített, hogy a Caharin legyél. Magaddal kellene hordanod a kardodat.

Richard úgy döntött, most már eleget játszott a Du Chaillu játékát, és figyelembe véve, milyen létfontosságú feladatok állnak előttük, most már ő is elkomorodott.

- Újra magamhoz veszem a Kartot, mihelyst visszatérünk Aydindrilbe. Éppen úton voltunk oda, amikor itt találkoztunk. Minél kevesebb időt töltünk itt üldögéléssel egy ilyen remek, kimondottan utazásra való napon, annál hamarabb érek vissza Aydindrilbe, és annál hamarabb köthetem fel újra a kardomat.

Sajnálom, Du Chaillu, ha úgy tűnt neked, hogy túl sietősen bántam veled. Nem tiszteletlenségből tettem, de ártatlan emberek életét féltem, olyanokét, akiket szeretek. A Baka Tau Manák érdekében is teszem, amikor sietni akarok.

Hálás lennék neked, ha elmondanád, miért utaztatok idáig. Emberek halnak meg. Te is elvesztetted néhány emberedet. Meg kell tudnom, tehetek-e valamit, hogy megfékezzem a Harmóniákat. Az Igazság Kardja segíthet ebben. El kell jutnom Aydindrilbe, hogy magamhoz vehessem. Kérlek, nem vennéd ezt figyelembe?

Du Chaillu mosolygott magában, hogy végre megkapta a kellő tiszteletet. Aztán a mosolya a büszke tartásával együtt lassan elszállt. Most először bizonytalannak tűnt, hirtelen kicsinek és riadtnak látszott.

- Férfjem, volt egy felzaklató látomásom, ami rólad szólt. Mint sámánasszonynak, néha vannak látomásaim.

- Örülj neki, de én nem akarok hallani.

Du Chaillu döbbenetesen nézett Richardra.

- Micsoda?

- Azt mondtad, egy látomás volt.

- Igen.

- Én pedig semmiféle látomásról nem akarok hallani.

- De... De hát... muszáj! Hiszen látomás volt!

- A látomás a prófécia egy fajtája. Rajtam eddig még egyetlen prófécia sem segített soha, de szinte mind szenvedést és fájdalmat okozott. Nem akarok hallani róla.

- De a látomások segítenek.

- Nem. Nem segítenek.

- Feltárják előttünk az igazságot.

- Semmivel sem igazabbak, mint az álmaink.

- Az álmok is lehetnek igazak.

- Nem, az álmok nem igazak. Egyszerűen csak álmok. A látomások sem igazak. Csak látomások.
- De én téged láttalak a látomásban.
- Nem érdekel. Nem akarom hallani.
- Égtél.

Richard sóhajtott.

- Szoktam azt is álmodni, hogy repülök. Attól még nem igaz.

Du Chaillu közelebb hajolt.

- Azt álmodod, hogy tudsz repülni? Tényleg? Úgy érted, mint a madarak? - kihúzta magát. - Soha életemben nem hallottam még ilyesmit.

- Az csak álom, Du Chaillu. Akárcsak a te látomásod.
- De nekem látomásom volt rólad, ami azt jelenti, hogy igaz.
- Csak mert az álmaimban tudok repülni, attól az még nem lesz igaz. Attól még nem ugrom le a magasból, csapkodva a karjaimmal. Az csak álom, a tiéd meg csak látomás. Én nem tudok repülni, Du Chaillu.

- De égni azt tudsz.

Richard térdére tett kezekkel kissé hátradőlt, és mély, türelmes lélegzetet vett.

- Jó, rendben van. Mi más volt még abban a látomásban?

- Semmi. Ennyi volt.

- Semmi? Ennyi volt az egész? Hogy én égek? Csak egy kis álom arról, hogy lángokban állok?

- Nem álom. - Du Chaillu magasba emelt ujjal hangsúlyozta a különbséget. - Látomás.

- És csak azért utaztál ennyit, hogy ezt elmondhasd nekem? Hát nagyon szépen köszönöm, hogy idáig fáradtál, hogy elmondd, de nekünk most már csakugyan mennünk kell. Mondd meg a népednek, hogy a Caharin minden jót kíván nekik. Szerencsés utat hazafelé!

Richard úgy tett, mint aki felállni készül.

- Hacsak nincs még egyéb mondanivalód is - tette hozzá.

Az elutasító hangsúly hatására Du Chaillu elszántsága egy kissé elpárolgott.

- Megijedtem, amikor láttam, hogy lángolsz.

- Ahogy én is megijednék, ha lángolnék.

- Nem akarom, hogy a Caharin megégjen!

- A Caharin sem akar megégni. A látomásod nem árulta el, hogyan kerülhetném el, hogy megégjek?

Du Chaillu leszegette a fejét, és a takaró bolyhait kezdte tépdésni.

- Nem.

- Látod? Akkor mi hasznát lehet venni?

- Jó, ha az ember előre tud dolgokat - motyogta Du Chaillu, és egy letépett szöszgombócot görgetett a takarón. - Hasznos lehet.

Richard megvakarta a fejét. Du Chaillu a bátorságát próbálta összeszedni, hogy valami sokkal fontosabbat, sokkal zavaróbb dolgot elmondjon neki. Richard úgy vélte, a látomás csak ürügy. Meglágyította a hangját, remélve, hogy így könnyebben szóra bírja Du Chaillut.

- Köszönöm a figyelmeztetést, Du Chaillu. Majd észben fogom tartani, hasznomra lehet még valahogyan.

Du Chaillu a szemébe nézve rábólintott.

- Hogy találatok rám? - kérdezte Richard.

- Te vagy a Caharin. - Du Chaillu újra felvette a nemes testtartását. - Én vagyok a Baka Tau Mana sámánasszony, az ősi törvények őrzője. A feleséged.

Richard megértette. Du Chaillut kötés fűzte hozzá, akár csak a d'haraiakat. Akár csak Carát. Du Chaillu ugyanúgy megérezte, hol van éppen Richard, mint ahogy Cara.

- Egynapi járásra innen délre tartózkodtam. Majdnem későn érkeztetek, hogy megtaláljatok. Volt vele nehézséged az utóbbi időben, hogy megérezd, merre vagyok?

Du Chaillu bólintott, de közben nem nézett Richard szemébe.

- Amikor kiálltam a szabadba, elnéztem a láthatárra, a szél borzolta a hajamat, arcomat a nap sugara, vagy a csillagok fénye fürdette, és ilyenkor mindig képes voltam rá, hogy megmutassam az irányt, és azt mondhassam: „A Caharin arrafele van”.

Egy pillanatra szünetet tartott.

- De egyre nehezebb és nehezebb volt megérezni, merre kell mutatni.

- Egy pár nappal ezelőtt még Aydindrilben voltunk - mondta Richard. - Ti jóval korábban kellett, hogy útra keljeteek, mielőtt én idejöttem volna.

- Úgy van. Nem itt voltál, amikor először megéreztem, hogy meg kell keresselek téged. Sokkal-sokkal messzebbre voltál északkelet felé - intett a háta mögé Du Chaillu.

- Miért erre jöttél, hogy megtalálj, ha messze innen, északkeletre, Aydindrilben éreztél engem?

- Mikor egyre kevésbé éreztem a hollétedet, tudtam, hogy ez bajt jelent. A látomásaim elárulták, hogy meg kell

találnom téged, mielőtt teljesen elveszítlek. Ha oda mentem volna, ahol éreztelek, mikor elindultunk, nem találalak volna ott, mire megérkezünk. Megkérdeztem a látomásaimat, amíg még voltak, és azok elárulták, hová kell jönnöm, hol leszel, mire találkozunk.

Az utunk vége felé megéreztem, hogy itt vagy, ezen a helyen. Nem sokkal utána már egyáltalán nem éreztem, merre vagy. Még jó messze voltunk, és az egyetlen dolog, amit tehattunk, hogy tovább folytattuk az utunkat ebbe az irányba. A jó szellemek meghallgatták az imáimat, és megengedték, hogy útjaink keresztezzék egymást.

- Boldog vagyok, hogy a jó szellemek segítettek neked, Du Chaillu. Te jó ember vagy, és megérdemled a jóindulatukat.

Du Chaillu ismét a takaró bolyhait kezdte tépkedni.

- A férjem mégsem hisz a látomásaimban.

Richard megnyalta a szája szélét.

- Apám gyakran mondta gyerekkoromban, hogy ne egyek a gombákból, amit az erdőben találok. Azt mondta, látja maga előtt, ahogy megeszem a mérges gombát, aztán megbetegszem, és meghalok. Nem úgy gondolta, hogy tényleg látja a szemével, amint ez megtörténik, hanem arra akart figyelmeztetni, hogy mi történhet, ha olyan gombából eszem, amit nem ismerek.

- Értem - felelte Du Chaillu, apró mosollyal.

- Vajon a te látomásod az igazság víziója volt? Lehet, hogy csak a lehetséges víziója volt, egyféle figyelmeztetés, és nem a bizonyosságot? Vannak olyan látomások is, amelyek csak esélyeket mutatnak a jövőből, nem végleg eldőlt dolgokat. Az is lehet, hogy a te látomásod is ilyenfajta volt.

Richard két keze közé fogta a sámánasszony kezét.

- Du Chaillu - kérdezte gyengéd hangon - kérlek, mondd meg, valójában miért jöttél el hozzám?

Du Chaillu tiszteletteljesen simította le ruhája ujján a színes szalagokat, mintha önmagát akarná emlékeztetni az imákra, amelyet a népe küldött el vele. Olyan nő volt, aki a ráruházott felelősséget bátorsággal, méltósággal és fennkölt lélekkel viselte.

- A Baka Tau Manák boldogok őseik földjén, azután, hogy visszatérhettek oda, ahová a szívük kötötte őket, de amitől annyi nemzedéken át el voltak választva. A hazánk valóban olyan, mint ahogy a szájról szájra adott történetek elmesélték. A föld termékeny. Az időjárás kellemes. Nagyon jó hely arra, hogy ott neveljük fel a gyermekeinket. Olyan hely, ahol szabadon élhetünk. Örül a szívünk, hogy ott lehetünk.

Minden nép megérdemelné, amit te adtál nekünk, Caharin. Minden népnek biztonságban kellene élnie, úgy, ahogy szeretnének.

Du Chaillu arcára most mélységes szánakozás ült ki.

- Ti sajnos ezt nem tehetitek meg. Te, és ennek az Újvilágnak a népei, amelyekről beszéltél nekünk, nem vagytok biztonságban. Hatalmas hadsereg jön ellenetek.

- Jagang - szakadt ki Richardból. - Erről is volt látomásod?

- Nem, férjem, ezt a saját szemünkkel láttuk. Szégyelltem erről beszélni neked, mert annyira megrémültünk tőlük, és nem akartam beismerni a félelmünket.

Amikor a falhoz láncoltak, és tudtam, hogy a Madzsendik majd jönnek, és feláldoznak, nem féltem ennyire, mert ott csak nekem kellett meghalni, nem az egész népemnek. A népem erős volt, és jött volna egy új sámánasszony, aki elfoglalja a helyemet. A Madzsendiket legyőzték volna, ha a mocsárba merészkednek. Meg tudtam volna halni, mert tudtam, hogy a Baka Ban Manák tovább fognak élni.

Mindennap gyakorlatozunk a fegyvereinkkel, hogy ne jöhessen senki, aki el tudna pusztítani bennünket. Az ősi törvények parancsa szerint készen állunk, hogy életünk árán is megküzdjünk azokkal, akik ellenünk támadnak. A Caharint kivéve nincs ember, aki eséllyel venné fel a harcot bármelyik Kardmesterünkkel.

De nem számít, milyen jó harcosok a Kardmestereink, egy ekkora hadsereggel nem tudnának megbirkózni. Ha egyszer a mi otthonainkra vetik a szemüket, ezt az ellenséget nem tudjuk legyőzni.

- Megértelek, Du Chaillu. Mondd el, mit láttál.

- Amit láttam, azt lehetetlen elmondani. Nem tudom, hogyan érzékeltethetném veled, hogy fel is fogd, mennyi embert láttunk. Mennyi lovat. Mennyi szekeret. Mennyi fegyvert.

Ahogy a hadsereg elhaladt, láthatártól láthatárig csak katonákat láttunk napokon keresztül. Megszámlálhatatlanul sokan voltak. Olyan sokan, mint a fűszál itt a pusztán. Nincs szavam rá, hogy kifejezze a számukat.

- Szerintem éppen most tetted meg - mormolta Richard.

De a te népedet nem támadták meg, ugye?

- Nem. Nem jöttek keresztül a mi földünkön. Mi most a jövőtől félünk, amikor majd ezeknek a seregeknek megfájdul a foguk a mi országunkra is. Ezek nem fognak bennünket hosszú ideig békén hagyni. Az ilyenek mindent elvesznek, az ilyeneknek soha semmi nem elég.

A férfaink mind meg fognak halni. A gyermekeinket mind leöldösi. Az asszonyainkat mind megerőszakolják. Ilyen ellenség ellen semmi reményünk sincs.

Te vagy a Caharin, ezeket a dolgokat el kellett mondanunk neked. Így szól az ősi törvény.

Mint a Baka Tau Manák sámánasszonya, szégyellem magam, mert tőlem kell megtudnod, hogy a népünk fél. Félt tőle, hogy ennek a szörnyetegnek a karmai között mind elpusztulunk. Mondhatnám neked, hogy bátran nézünk szembe a halállal, de nem így van. A szívünkben remegés van.

Te a Caharin vagy, te ezt nem tudhatod. Benned nincsen félelem.

- Du Chaillu - felelte Richard meglepett kuncogással -, én is gyakran félek.

- Te? Soha! - Du Chaillu ismét a takaróra bámolt. - Csak azért mondod ezt nekem, hogy ne kelljen szégyenkezni. Te félelem nélkül szembenéztl a harminccal, és legyőzted őket. Ezt csak a Caharin képes megtenni. A Caharinban nincsen félelem.

Richard felemelte Du Chaillu állát.

- Szembenéztem a harminccal, de nem félelem nélkül. Úgy rettegetem, mint most a Harmóniáktól vagy a ránk váró háborútól. Ha beismered a félelmet, az nem gyengeség, Du Chaillu.

Az asszony hálásan felmosolygott Richardra.

- Köszönöm, Caharin.

- Tehát a Birodalmi Rend nem akart megtámadni benneteket?

- Egyelőre még biztonságban vagyunk. Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek, mert átjöttek az Újvilágba. Mellettünk csak elvonultak. Először értetek jönnek.

Richard bólintott. A Rend seregei északra tartottak, a Középföld felé.

Reibisch tábornok majd százezer fős serege kelet felé menetelt, hogy a Középföld déli határát védje. A tábornok engedélyt kért Richardtól, hogy ne kelljen visszatérnie Aydingrilbe. Az volt a terve, hogy a Középföldre vezető déli hágókat, főképpen pedig a D'Harába vezető utakat őrizze. Richard jónak találta az elképzelést.

A sors most Jagang útjába vetette a tábornokot és embereit.

Reibisch hadereje nyilván nem elég hozzá, hogy a Birodalmi Rendet legyőzze, de a d'harai katonák nagyon kemény harcosok, és hosszan képesek tartani az északra vezető hágókat. Ha már tudni fogják, pontosan merre tartanak Jagang erői, több erőt is ki lehet küldeni, hogy Reibisch csapataihoz csatlakozzanak.

Jagang seregében voltak mágiahasználó varázslók és Sötét Nővérek. Reibisch oldalán is volt egy csapat a Fény Nővéreiből. Verna Nővér - most már Verna Prelátus - szavát adta Richardnak, hogy a Nővérek harcolni fognak a Rend és annak mágiahasználói ellen. A mágia most gyengülőben volt, de ez vonatkozott a Jagang oldalán állókra is, kivéve talán a Sötétség Nővéreit, és az általuk kinevelt varázslókat, akik a Pusztító Mágiát is meg tudták idézni.

Reibisch, Richarddal és a többi aydingrilbeli és d'harai tábornokokkal együtt arra számított, hogy a Nővérek képességei segítségével szemmel tarthatják Jagang hadseregét, ha az behatol az Újvilágba, és ennek az információnak a segítségével a d'harai erők képesek lesznek számukra előnyös harcállások elfoglalására. Most, ha a mágia elvész, a seregek sötétben fognak tapogatózni.

Szerencsére Du Chaillu és a Baka Tau Manák megakadályozták, hogy a Rend meglephesse őket.

- Ez nagy segítség, Du Chaillu - mosolygott az asszonyra Richard. - Fontos híreket hoztál. Most már tudjuk, hogy mit tervez Jagang. Tehát nem akartak a ti földetekre áthaladni? Egyszerűen elvonultak mellette?

- Ha most akartak volna megtámadni bennünket, le kellett volna térniük az útvonalukról. A hatalmas létszám miatt a szárnycsapataik a közelünkben haladtak el, de a Kardmestereink szurkálódása fájdalmassá tette számukra a kisebb súrlódásokat. Olyanok voltak, mint sündisznó a kutya hasában.

Elfogtuk ezeknek a kétlábú kutyaéknak néhány vezetőjét. Azok elmondták nekünk, hogy a sereget egyelőre nem érdekli a mi kis népünk és országunk, és megelégedtek annyival, hogy elvonultak mellettünk. Most nagyobb vadra indultak. Egy napon azonban visszatérnek, és eltörlik a Baka Tau Manákat a föld színéről.

- Elmondták nektek, mit terveznek?

- Mindenki beszél, ha megfelelően teszik fel neki a kérdést - mosolygott Du Chaillu. - Nem egyedül a Harmóniák használják a tüzet. Mi...

Richard felemelte a kezét.

- Elég, sejtem, miről beszélsz.

- Azt mondták, olyan helyre vonulnak, amely el tudja őket látni élelemmel.

Richard szórakozottan simogatta az alsó ajkát, közben ezen a lényeges információn gondolkodott.

- Ez értelmesen hangzik. Gondolom, egy ideje már szervezték a csapatokat az Óvilágban. Egy ekkora hadsereg nem maradhat egy helyben várakozva túl hosszú ideig. Egy ekkora sereget etetni is kell. Egy ekkora seregnek mozognia kell, és élelmet szerezni. Sok-sok élelmet. Az Újvilág a hódítási lehetőségek mellett csábító élelemforrás is számukra.

Richard Kahlanra pillantott, aki jobbra, mögötte állt.

- Hová indulhattak elegendő élelmet találni?

- Van egy pár ilyen hely - felelte Kahlan. - Tulajdonképpen minden elfoglalt területen zsákmányolhatnak, és találnak annyi élelmet, ami az előrehaladásukhoz elegendő, ahogy egyre mélyebben hatolnak a Középföld területére. Menet közben el tudják látni a sereget, ahogy a denevér fogja a rovarokat röptében.

Esetleg olyan helyeket támadhatnak, ahol nagyobb készletek vannak felhalmozva. Lifanyban például jelentős gabonataralékokat zsákmányolhatnak. Sanderiában nagy juhnyájak vannak, ott húst találnának. Ha olyan célpontokat választanak, ahol elegendő élelmiszer-tartalékok vannak, hosszú időre elláthatják a sereget, és akkor olyan támadási útvonalat választhatnak, ami stratégiai szempontok szerint a legkedvezőbb számukra. Akkor pedig nem lesz könnyű dolgunk.

Ha a helyükben lennék, én ezt a verziót választanám. Ha nincs égető szükségük élelem-utánpótlásra, kényük-kedvük szerint választhatják meg, hol csapjanak össze velünk.

- Felhasználhatnánk Reibisch tábornok csapatait - gondolkodott hangosan Richard. - Esetleg megállíthatnák, legrosszabb esetben is lelassíthatnák a Rend előrenyomulását, mialatt mi evakuáljuk a lakosságot és az élelmiszerkészleteket, mielőtt Jagang rátehetné a kezét.

- Nagyon nagy feladat lenne akkora készleteket elszállítani - jegyezte meg Kahlan, ugyancsak hangosan gondolkodva. - Ha Reibisch meg tudja lepni Jagang csapatait, és megállítja az előrenyomulásukat, elegendő időt nyerhetünk, hogy újabb erőket csoportosítsunk a helyszínre Reibisch támogatására.

Du Chaillu megrázta a fejét.

- Mikor a Törvénykezők elűzték bennünket őseink földjéről - kezdte - a mocsárban kellett élnünk. Mikor hosszú napokon keresztül esett az eső északon, nagy árvizek jöttek. A folyó kilépett a medréből, és nagy területeket árasztott el.

Az áradat rohanva jött, zavaros sarat, gyökerestől kitépett faóriásokat sodorva magával. Képtelenek voltunk megállni a víz tömege és haragja előtt. Senki sem lett volna képes rá. Amíg nem jön az ár, azt hiszed, szembeszállhatsz vele. De ha itt van, vagy magasabb helyekre menekülsz előre, vagy meghalsz.

Ez a sereg olyan, mint az áradat. El sem tudjátok képzelni, mekkora.

Látva a rémület emlékét Du Chaillu szemében, és hallva súlyos szavait, Richard hátán a hideg futkosott. Bár Du Chaillu nem tudta megmondani a sereg létszámát, ez most nem is volt fontos. Richard valahogy mégis megértette, mit akar velük közölni az asszony, mintha csak közvetlenül plántálta volna Richard agyába a Birodalmi Rend seregének képét és a vele kapcsolatos benyomásait.

- Du Chaillu, nagyon szépen köszönjük neked ezeket a fontos híreket. Szavaid sok életet menthetnek meg. Most legalább nem ér minket felkészületlenül a támadás, mint az megeshetett volna a segítségetek nélkül. Köszönjük.

- Reibisch tábornok, már elindult kelet felé - jegyezte meg Kahlan. - Ennyi előnyünk legalább van. El kell juttatnunk hozzá a hírt.

Richard bólintott.

- Aydindrilbe menet tehetünk arrafelé egy kitérőt, hogy találkozzunk vele, és megbeszéljük, mi legyen a következő lépésünk. Lovakat is kaphatunk tőle. Végso soron ezzel még időt is nyerhetünk. Csak ne lenne akkora távolságra innen. Az időtényező most létfontosságú.

A csata után, amelyben a d'harai sereg legyőzte Jagang hatalmas előőrsét, Reibisch megfordította a csapatait, és kelet felé sietett. A d'haraiak visszavonultak, hogy az Óvilágból északra vezető átjáró útvonalakat védjék. Jagang ebbe az irányba összpontosította támadó csapatait, hogy a Középföld, vagy esetleg D'Hara felé vonuljon.

- Ha eljutunk a tábornokhoz, és figyelmeztetni tudjuk Jagang közelítő seregére - javasolta Cara - akkor hírnököket küldhetünk D'Harába erősítésért.

- Meg többek között Keltonba, Jarába, Grennidonba is - egészítette ki Kahlan. - Sok szövetségesünk van, akiknek a seregei már készenlétben állnak.

Richard rábólintott.

- Jó tervnek hangzik. Legalább most már azt tudjuk, hol van rájuk szükség. Csak azt kívánom, bár gyorsabban juthatnánk el Aydindrilbe.

- Gondolod, ez még számít egyáltalán? - kérdezte Kahlan. - Jusson eszedbe, hogy a Harmóniákkal van dolgunk, nem az Ólálkodóval.

- Lehet, hogy amit Zedd kért tőlünk, annak semmi haszna nincs - felelte Richard - de azért ezt sem tudhatjuk biztosan, igaz? Lehet, hogy igazat mondott nekünk abban, hogy mit kell sürgősen megtennünk, csak éppen álcázta az egészet az Ólálkodó nevével a Harmóniák helyett.

- Megeshet, hogy Jagang előbb legyőz bennünket, mint ahogy a Harmóniák elpusztítják a mágiát - sóhajtott tehetetlenségében Kahlan. - A halál az halál, így vagy úgy. Nem tudom, miféle játékot játszik velünk Zedd, de sokkal jobb lett volna, ha elmondja az igazat.

- El kell jutnunk Aydindrilbe - jelentette ki Richard határozottan -, ez a lényeg.

A kardja Aydindrilben volt.

Richard, az Igazság Keresője kötődött az Igazság Kardjához, hasonló módon, ahogy Cara vagy Du Chaillu megérezte az ő hollétét a kötődés révén. A kard nélkül úgy érezte, mintha lelkének egy része hiányozna.

- Du Chaillu - kezdte Richard. - Amikor ez a nagy sereg elvonult melletted észak felé...

- Azt nem mondtam, hogy észak felé mentek.

Richard meglepetten pislogott.

- De hát... arra kellett menniük! A Középföldre igyekeznek... vagy D'Harába. Mindkét esetben északra kell menniük.

Du Chaillu határozottan megrázta a fejét.

- Nem. Nem északra mennek. Délről haladtak el az országunk mellett, közel maradva a Nagy Víz partjához, és annak a vonalát követve most nyugat felé haladnak.

Richard döbbenten állt.

- Nyugatra?

Kahlan letérdelt mellé.

- Biztos vagy benne, Du Chaillu?

- Igen. Követtük őket. Felderítőket küldtem ki minden irányba, mert a látomásaim figyelmeztettek rá, hogy ez a sereg nagy veszélyt jelent a Caharinra. Az elfogott tisztek némelyike ismerte a Richard Rahl nevet. Ezért jöttem ide, hogy figyelmeztesselek. Ez a sereg név szerint ismer téged.

Mértél már rájuk vereséget, és hátráltattad őket a terveikben. Nagyon gyűlölnek téged, ahogy az elfogott tisztektől hallottuk.

- Lehetséges, hogy a tűz amelyikben engem láttál a vízióidban, ennek a gyűlöletnek a tüze volt?

Du Chaillu elgondolkodott a kérdésen.

- Te megérted a látomások természetét, férjem. Lehet úgy is, ahogy mondod. A látomás nem mindig jelenti pontosan azt, amit látsz. Néha csak azt jelenti, hogy a dolog megtörténhet, és oda kell figyelned rá. Máskor a látomás csak átvitt értelemben értelmezhető, nem valóságos eseményként.

Kahlan megragadta Du Chaillu ruhaujját.

- De akkor hová mennek? Valahol észak felé fognak fordulni, a Középföld irányába. Itt sok ember életéről van szó. Tudnunk kell, hol fordulnak észak felé.

- Nem. - Du Chaillu láthatóan nem értette a meglepődésüket. - Azt tervezik, hogy a Nagy Víz partján nyomulnak előre.

- Az óceán partján? - kérdezte Kahlan.

- Igen, ezt a szót használták. A Nagy Víz partját követik nyugat felé, azt mondták. Azok az emberek nem tudták megmondani a hely nevét, ahová igyekeznek, csak azt, hogy messze nyugatra van, és ahogy mondtátok, sok élelem van ott.

Kahlan elengedte a sámánasszony ruhaujját.

- Jóságos szellemek! - suttogta. - Baj van!

- Szerintem is - mondta Richard ökölbe szorítva a kezét. - Reibisch messze keletre van, és rossz irányba menetel.

- Még ennél is rosszabb a helyzet - jelentette ki Kahlan, és délnyugat felé nézett, mintha máris látná, hová tart a Rend hadserege.

- Hát persze - sóhajtott fel Richard. - Arra a helyre igyekeznek, amiről Zedd beszélt, abba a Nareef-völgybe, arra a délnyugaton lévő zárt területre, ahol annyi gabona terem, igaz?

- Igen - erősítette meg Kahlan, még mindig a távolba meredve. - Jagang a Középföld kenyereskosara felé indult.

- Tosclába - jutott eszébe Richardnak a név, ahogy Zedd említette.

Kahlan visszafordult Richard felé, és lemondó kétségbeeséssel rábólintott.

- Nagyon úgy néz ki - mondta. - Soha nem gondoltam volna rá, hogy Jagang ennyire el fog térni az egyenes támadás útvonalától. Azt vártam volna, hogy gyorsan megtámadja az Újvilágot, hogy ne legyen időnk összevonni a csapatainkat.

- Én is ezt gondoltam. Reibisch tábornoknak is ez volt a véleménye: ő most egy olyan átjáró védelmére igyekszik, amit Jagang nem is akar megtámadni.

Richard ujjával a térdén dobolva mérlegelte a lehetőségeiket.

- Ezzel legalább időt nyerhetünk, és most már biztosan tudjuk, hová tart Jagang: Tosclába.

Kahlan megrázta a fejét. Láthatóan ő is az esélyeiket fontolgatta.

- Zedd egy régi nevén ismeri azt a helyet. Azóta többször megváltozott a neve. Hívták már többek között Vengrennek, Vendice-nek és Turslannak is. Már jó ideje nem Tosclaként ismerik.

- Tényleg? - Richard közben lázasan gondolkodva állította össze a fejében a sürgős tennivalóik listáját. - És akkor most hogy hívják?

- Most Anderiának - felelte Kahlan.

Richard felkapta a fejét. Jeges hullám futott végig a gerincén.

- Anderiának? Miért hívják most Anderiának?

Kahlan összevonta a szemöldökét Richard arckifejezése láttán.

- Az ország ősi alapítói egyikének a nevét viseli. Az illetőt Andernek hívták.

A jeges hullám elérte Richard karját, amitől lúdbőrözni kezdett.

- Andernek - pislogott. - Joseph Andernek?

- Honnan tudod?
- A „Hegy” csúfnevű varázsló. Róla írta Kolo, hogy megbízták a Harmóniák ártalmatlanításával. Kahlan bólintott.
- A „Hegy” néven ismerték, mindenki így nevezte. Valójában Joseph Andernek hívták.

8. FEJEZET

Richard úgy érezte, mintha a gondolatai háborúznának egymással a fejében.

Mialatt a szellemi síkról érkező fenyegetés elhárításán törte a fejét, az Óvilágból betörő végtelen nagyságú ellenséges seregek képei ostromolták az agyát.

- Jól van, jól van - tartotta fel Richard a kezét, hogy leállítsa a mind egyszerre beszélőket. - Csak lassan. Végig kell gondolnunk a dolgot.

- Mire Jagang elfoglalná a Középföldet, lehet, hogy már az egész világ elpusztul a Harmóniák miatt - mondta Kahlan. - A legfontosabb, hogy a Harmóniák ügyében tegyünk valamit. Erről te magad győztél meg engem. Nem is csak arról van szó, hogy a világnak szüksége van a mágiára a túléléshez, de nekünk is szükségünk van a mágiára Jagang ellen. Ő azt szeretné legjobban, ha csak a fegyverekre támaszkodhatnánk az ellene vívott háborúban.

El kell jutnunk Aydindrilbe. Ahogy te magad mondtad, mi van, ha Zedd az igazat mondta nekünk arról, mit kell tennünk a Varázslók Tornyában azzal a palackkal? Ha nem hajtjuk végre, amivel téged megbízott, lehet, hogy a Harmóniákat segítjük vele abban, hogy elfoglalják az élők világát. Ha nem cselekszünk elég gyorsan, lehet, hogy örökre késő lesz.

- Nekem pedig szükségem van rá, hogy az Agielem újra működjön - szólt közbe Cara türelmetlen, szenvedő hangon -, különben nem tudlak titeket, kettőtöket az esküm szerint védelmezni. Én is azt mondom, Aydindrilbe kell mennünk, hogy megfékezzük a Harmóniákat.

Richard egyik nőről a másikra nézett.

- Na jó. De hogyan fogjuk tudni megállítani a Harmóniákat, ha a Zedd-féle küldetés csak félrevezetés, hogy ne álljunk az útjába? Mi van, ha csak aggódott miattunk, és csak azt akarja, hogy mi biztonságban legyünk, amíg ő maga megpróbálja megoldani a problémát?

Tudjátok, mint amikor az apa beküldi a gyereket, hogy „fuss, és számold meg, mennyi fa van a tűzhelynél”, amikor gyanús idegen közeledtét veszi észre.

Richard figyelte, ahogy a két nő arca elkeseredetté válik a tehetetlenségtől.

- Azt hiszem, fontos információ, hogy Joseph Ander volt, akit a Harmóniák megállítására küldtek, és ugyancsak ő az, aki Anderiát megalapította. Lehet, hogy Zedd ezt nem tudja, pedig lehet neki jelentősége.

Nem mondom azt, hogy Anderiába kell mennünk. A Szellemek a tanúim, hogy én is inkább Aydindrilbe akarok menni. Egyszerűen csak nem szeretném, ha elsiklanánk valami fontos dolog felett. - Richard a halántékát masszírozta az ujjával. - Nem tudom, mit kellene tennünk.

- Akkor menjünk Aydindrilbe - mondta Kahlan. - Azt tudjuk, hogy az legalább nyújt valami esélyt.

Richard hangosan gondolkodott.

- Lehet, hogy az lesz a legjobb. Végül is, mi van akkor, ha Joseph Ander, a Hegy egészen máshol fékezte meg a Harmóniákat, mondjuk a Középföld átellenes részében, és csak később, a háború után indult neki, hogy megalapítsa ezt az országot, amit most Anderiának hívnak?

- Úgy van. Vagyis Aydindrilbe kell mennünk, amilyen hamar csak lehetséges - makacsodott Kahlan - és reménykedni benne, hogy az valóban használ a Harmóniák ellen.

- Nézd - mondta Richard, és nyomatékkal felemelte az ujját. - Egyetértek, de mit teszünk, hogy megfékezzük a Harmóniákat, ha ott nem érünk célt? Ha az is csak Zedd kisdéd játéka a része? Akkor végképp semmit nem tudunk tenni, hogy bármelyik fenyegetést megállítsuk a kettő közül. Ezt is figyelembe kell vennünk.

- Rahl Nagyúr - vetette be az érveit Cara is. - Ha Aydindrilbe megyünk, az további haszonnal is jár. Nemcsak visszakapod a kardodat, és megteszed, amit Zedd kért, de Kolo naplójához is hozzájutsz. Berdine is ott van. Segíthet neked a fordításban. Amíg te oda voltál, addig is dolgozott rajta: lehet, hogy azóta már több mindent lefordított a harmóniákról is. Lehet, hogy ő már ott ül a válaszokon, amik csak téged várnak, hogy beléjük tekints. De ha egyelőre nem is, ott lesz a könyv, és tudni fogod, hogy mit keress benne.

- Ez igaz - felelte Richard. - És vannak a Toronyban más könyvek is. Kolo azt írta, a Harmóniák sokkal egyszerűbb ellenfélnek bizonyultak, mint gondolták volna.

- De azok a varázslók mind használni tudták a Pusztító Mágiát is - mutatott rá Kahlan.

Erre Richard is képes volt, de vajmi keveset tudott arról, hogyan kell használni. Egyelőre az egyetlen dolog, amit teljesen megértett, az a Kard mágiája volt.

- Lehet, hogy a Varázslók Tornyában lévő könyvek egyikében benne van a megoldás a Harmóniák problémájára - vette át a szót ismét Cara -, és lehet, hogy nem is túl bonyolult. Talán nincs is szükség hozzá Pusztító Mágiára.

A Mord-Sith a mágiától való szemmel látható utálkozással fonta össze karjait a mellén.

- Lehet, hogy csak az ujjadat kell megmozdítanod, és kijelenteni, hogy eltűntek.

- Igen - csatlakozott hozzá Du Chaillu is, nem véve észre, hogy Cara a mágia gúnyolásául mondta, amit mondott. - Te varázsemler vagy, képes vagy megtenni.

- Többet hiszel rólam, mint amit megérdemlek - felelte Richard Du Chaillunak.

- Nekem mégiscsak úgy tűnik, az egyetlen jó megoldás, ha Aydindrilbe megyünk - jelentette ki Kahlan.

Richard bizonytalanul megrázta a fejét. Szerette volna, ha nem ilyen nehéz kitalálni, mi a helyes cselekvés útja. Két választás között ingadozott, hol efelé, hol amarra ingadozva. Szerette volna, ha van még valami információja, ami segíthetne eldönteni a kérdést.

Szeretett volna felkiáltani, hogy ő csak egy egyszerű erdei vezető, akinek fogalma sincs róla, mit kellene tennie, és szeretne volna, ha jön valaki, aki közbelép, és egyszerűvé, átláthatóvá teszi a dolgokat.

Voltak pillanatok, amikor úgy érezte, csak szélhámoskodik a Rahl Nagyúr szerepében, egyszerűen fel akarta adni az egészét, és hazamenni Szarvasföldre. Ez is épp egy ilyen pillanat volt.

Bárcsak Zedd ne hazudott volna nekik! Most életek függték attól, hogy nem tudták, mi az igazság. Richard is hibás, hogy nem használta fel Zedd bölcsességét, amikor módja lett volna rá. Használnia kellett volna az eszét, és idejében vissza kellett volna emlékeznie Du Chaillura.

- Miért vagy annyira ellene, hogy Aydindrilbe menjünk? - kérdezte Kahlan.

- Bárcsak tudnám! - sóhajtotta Richard. - Azt viszont tudjuk, merre igyekszik Jagang. Tennünk kell ellene valamit. Ha Jagang elfoglalja a Középföldet, mind meghalunk, és akkor nem tudunk semmit sem tenni a Harmóniák ellen.

Fel-alá kezdett járkálni.

- Mi van akkor, ha a Harmóniák nem jelentenek akkora veszélyt, mint amitől félünk? Úgy értem, hosszú távon persze, hogy nagyon veszélyesek, de mi van, ha évekbe telik, mire a mágiát annyira tönkreteszik, hogy az már komoly, visszafordíthatatlan következményekkel is járjon? Amennyire most tudjuk, akár évszázadokba is telhet.

- Richard, mi van veled? A Harmóniák már most is gyilkolnak. - Kahlan visszafelé intett, a Sáremlerek faluja irányába. - Megölték Junit. A Baka Tau Manák közül is ölték meg embereket. Mindent meg kell tennünk, hogy megállítsuk őket. Te magad győztél meg róla engem is.

- Rahl Nagyúr - csatlakozott Cara is. - Én egyetérték az Inkvizitor Anyával. Aydindrilbe kell mennünk.

Du Chaillu felállt.

- Szólhatok, Caharin?

Richard felnézett a gondolataiból.

- Persze.

Du Chaillu már majdnem meg is szólalt, de csak a száját tátotta ki, és úgy maradt. Arcára zavart, töprengő kifejezés ült ki.

- Ez az ember, aki a sereget vezeti, ez a Jagang. Ő Varázsemler?

- Igen. Legalábbis bizonyos értelemben. Meg van hozzá a képessége, hogy behatoljon az emberek elméjébe, és ilyen módon a hatalma alá hajtja őket. Az ilyet úgy nevezik, hogy Álomjáró. Ezenkívül azonban nincs más mágiája.

Du Chaillu végiggondolta, amit Richardtól hallott.

- Egy hadsereg nem tartható fenn sokáig az anyaország támogatása nélkül. Ezek szerint Jagang az országában mindenkit a hatalmában tart ezen a módon? Így állít mindenkit a maga oldalára?

- Nem. Egyszerre mindenkivel nem képes megtenni. Ki kell választania, ki legyen a célpont. Hasonlóan ahhoz, ahogy egy Kardmester a csatában elsőként választja ki a legfontosabb célpontjait. Kiválasztja azokat, akik bánni tudnak a mágiával, és ellenőrzése alá vonja őket, hogy azután ezek az ő érdekében használják a mágiájukat.

- Akkor tehát a boszorkányokat arra kényszeríti, hogy az ő gonosz céljaiért dolgozzanak. És ezek a boszorkányok tartják sakkban az embereket a mágiájukkal?

- Nem - szólt közbe Kahlan Richard mögül. - Az emberek maguktól engedelmeskednek neki.

Du Chaillu kétkedő arcot vágott.

- Te azt hiszed, hogy az emberek szabadon választanak egy ilyen embert vezetőjüknek?

- A zsarnokok is csak a népek beleegyezésével uralkodhatnak.

- Akkor nem csak ő a rossz ember, hanem a népe is ilyenekből áll?

- A népe ugyanolyan emberekből áll, mint bármely más nép - felelte Kahlan. - Az emberek úgy tolonganak a zsarnokok asztalánál, mint a kutyák az ünnepi asztal körül, és azt lesik, hogy zsíros húscsücsöket vessenek nekik. Nem mindenki tülekszik farkcsóválva a zsarnok körül, de legtöbbször megteszik, különösen, ha az előbb alaposan kiéhezteti őket, és tápot ad a kapzsi hajlamaiknak, elhitetve velük, hogy joguk van a koncra. Az emberek többsége szívesen vesz el mindent, mintsem hogy megdolgozzon érte. A zsarnok összebékíti az irigyeket a lelkiismeretükkel.

- Sakálok - fakadt ki Du Chaillu.

- Sakálok - értett egyet Kahlan.

Du Chaillut zavarta, amit hallott. Lesütötte a tekintetét.

- Ettől csak még szörnyűbb ez az egész. Szívesebben gondoltam volna úgy azokra az emberekre, mint akik

Jagang mágiájának, vagy magának az Őrzőnek a befolyása alatt vannak, mint arra, hogy a saját jószántukból követnek egy ilyen vadállatot.

- Akartál mondani valamit? - kérdezte Richard Du Chaillut. - Mintha az előbb mondani szeretnél volna valamit. Szívesen meghallgatnám.

Du Chaillu összefogta a két kezét maga előtt. Arcán a megdöbbenést valami még komorabb kifejezés váltotta fel.

- Idefelé jövet követtük a sereget, hogy lássuk, merre mennek. A biztonság kedvéért el is fogtunk pár embert közülük. Ez a sereg nagyon lassan halad előre.

A vezérük minden este felvereti magának és asszonyainak a sátrakat. Ezek hatalmas sátrak, sok embernek nyújtanak helyet, és sok-sok kényelmi felszereléssel vannak ellátva. Más fontos emberek is felállítatják a sátraikat. Minden este lakomáznak. A vezérük, Jagang úgy viselkedik, mint egy utazó nagy király.

Sok kocsin szállítanak asszonyokat. Vannak, akik szabad akaratukból utaznak ezeken a kocsikon, és vannak, akik nem. Éjszakára mindet szétküldik a katonák közé. Ezt a hadsereget a kéjvágy legalább annyira hajtja, mint a hódítás vágya. És mialatt hódítani mennek, a kéjvágyuk kielégítéséről kellőképpen gondoskodnak.

Sok felszerelést cipelnek magukkal. Sok vezetéklovuk is van. Marhacsordákat hajtának magukkal: négy lábon járó húst. A szekereiken kézimalomtól a kovácsfelszerelésig minden megtalálható. Asztalokat és székeket cipelnek magukkal, meg szőnyeget, és faládákban forgács közé csomagolt porcelántányérokat és üveg poharakat. Minden este kirakodnak, és felverik Jagang sátrait, mint a palotát, körülvéve a főurak házaival. A hatalmas sátraikkal és a rengeteg, magukkal cipelt kényelmi felszereléssel olyanok, mint egy nagy, utazó város.

Du Chaillu a tenyerét laposan lefelé tartva lassú, széles mozdulattal illusztrálta mondanivalóját.

- Ez a sereg úgy hömpölyög előre, mint egy lassú folyó. Időbe telik, mire elér valahová, de semmi nem képes megállítani. Lassan halad előre, de biztosan. Mindennap egy keveset. Egy város, ami átvándorol a földeken. Nagyon sokan vannak, és lassúak, de jönnek.

Tudtam, hogy figyelmeztetnem kell a Caharint, ezért nem követtük tovább őket. - Meglebbentette a kezét a levegőben, mintha a szél kavarta port jelezné. - Visszatértünk a szokásos gyors utazási módunkhoz. Egy Baka Tau Mana olyan gyorsan tud haladni gyalog, mint más emberek lóháton vágatva.

Richard utazott már velük. Amit Du Chaillu állított, az túlzó volt, de nem nagyon. Richard egyszer arra is rávette Du Chaillut, hogy felüljön egy ló hátára: Du Chaillu azt mondta róla, hogy a ló egy gonosz bestia.

- Ahogy ezen a hatalmas, nyílt síkságon át siettünk északnyugat felé, hirtelen egy magas falakkal körülvett nagy városhoz értünk.

- Az nyilván Renwold volt - szólt közbe Kahlan. A Vadvidéken az az egyetlen nagy város az útvonalatok környékén. És a falai is olyanok, ahogy leírtad.

Du Chaillu bólintott.

- Renwold. A nevét nem tudtuk. - Súlyos pillantása, mint egy rossz híreket hallott királynő tekintete, siklott át Kahlanról Richardra. - Ennek az embernek, Jagangnak a serege már járt ott.

Du Chaillu a semmibe bámult, mintha újra látná azt a képet.

- Soha nem hittem volna, hogy emberek képesek ennyire kegyetlenek lenni egymáshoz. A Madzsendik, bármennyire is gyűlöljük őket, soha nem tennének olyanokat, amit ezek műveltek az ottani lakossággal.

Könnyek szöktek Du Chaillu szemébe, és kicsordulva végigperregtek az arcán.

- Lemészárolták az embereket. Öregeket, fiatalokat, csecsemőket. De előbb napokat töltöttek azzal...

Du Chaillu nem bírta tovább: kitört belőle a zokogás. Kahlan megértően átkarolta a sámánasszony vállát. Du Chaillu hirtelen úgy nézett ki, Kahlan ölelésében, mint egy gyerek. Egy gyerek, aki túl sokat látott...

- Tudom - nyugtatta Kahlan, maga is közel ahhoz, hogy könnyekbe törjön ki Du Chailluval együtt. - Tudom. Én is jártam nagy, fallal elkerített városban, ahol Jagang követői garázdálkodtak. Én is ismerem azokat a dolgokat, amiket láttál. Jártam Ebinissia falain belül járkáltam a halottak között. Láttam, milyen vérengzést rendezett ott a Rend. Azt is láttam, mit műveltek előtte ezek a vadállatok az élőkkel.

Du Chaillu, az asszony, aki bátran és keményen vezette a népét, aki dacosan és hősiesen tűrte fogságának, megaláztatásának hónapjait, és nem törte meg az sem, hogy ezalatt folyton azt várhatta, mikor áldozzák fel, aki végignézte, hogyan hálnak meg a férjei, hogy beteljesítsék az ősi törvényt, aminek ő maga volt a letéteményese, aki önként nézett szembe a halállal, hogy segítsen Richardnak lerombolni a Pusztulás Tornyait abban a reményben, hogy népe visszatérhet ősei földjére, ez az asszony most Kahlan vállába fúrta a fejét, és úgy zokogott, mint egy kisgyerek, mikor felidézte, miket látott Renwoldban.

A Kardmesterek elfordultak. Nem akartak tanúi lenni sámánasszonyuk nagy fájdalmának. Chandalen és vadászai, akik a közelben álldogáltak, arra várva, hogy a többiek befejezzék a tanácskozást, szintén elfordultak.

Richard soha nem hitte volna, hogy létezik bármi is, amitől Du Chaillu mások szeme láttára sírva fakadna.

- Volt ott egy ember - préselte ki magából Du Chaillu zokogástól rázkódva. - Az egyetlen, akit életben találtunk. Ez egy kissé túlzott kijelentésnek tűnt Richard számára.

- Hogy maradt életben? Elmondta?

- Bolond volt. Vonítva imádkozott a jó szellemekhez a családjáért. Folyton sírt, hogy a jó szellemek bocsássák meg a bűnét, hogy az egész az ő ostobasága, és hogy adják vissza neki a családját. Egy oszlóban lévő gyermekfejet cipelt magával. Úgy beszélt hozzá, mintha élne, és a bocsánatáért könyörgött.

Kahlan arca hirtelen nagyon szomorúvá vált. Vonakodva kérdezte meg:

- Hosszú, fehér haja volt? Vörös kabát volt rajta, aranyszínű sújtással a vállán?

- Ismered? - kérdezte Du Chaillu.

- Seldon követ. Nem túlélte a támadást: nem volt ott, amikor bekövetkezett. Akkor még Aydindrilben volt.

Kahlan Richardra nézett.

- Kértem, hogy csatlakozzanak hozzánk. Ő elutasította. Azt mondta, ugyanaz a véleménye, mint a Hetek Tanácsának, hogy ha a hazája, Mardovia csatlakozna bármelyik oldalhoz, akkor kitenné magát a másik fél támadásának. Nem akart csatlakozni sem hozzánk, sem a Rendhez, azt mondta, úgy hiszi, hogy a biztonságukat egyedül a semlegességük garantálhatja.

- És te mit mondtál neki? - kérdezte Richard.

- A te szavaidat használtam: hogy te kijelentetted, ebben a háborúban nincsenek tétlen szemlélők. Megmondtam neki, hogy én, mint az Inkvizítor Anya kihirdettem, hogy a Rend számára nincs irgalom. Megmondtam Seldon követnek, hogy te és én ugyanúgy gondolkodunk erről, és hogy az országa vagy velünk van, vagy ellenünk, és a Birodalmi Rend ezt ugyanúgy fogja látni.

Próbáltam megértetni vele, mi fog történni. Nem hallgatott rám. Könyörögtem neki, hogy legalább a saját családja életére legyen tekintettel. Erre azt felelte, azok biztonságban vannak Renwold falain belül.

- Senkinek nem kívánok ilyen leckét - suttozta Richard.

Du Chaillu újra felzokogott.

- Csak azért imádkozom, hogy ne a saját gyereke feje legyen, amit cipelt. Kívánom, hogy ne látnám többet az álmaimban.

Richard gyengéden érintette meg Du Chaillu karját.

- Megértjük, mit érzel, Du Chaillu. A Rend szándékosan és kiszámítottan kegyetlenkedik, hogy elrettentő példát mutasson és megfélemlítse leendő áldozatait, rábírja őket, hogy harc nélkül adják meg magukat. Többek között ezért is harcolunk ellenük.

Du Chaillu felpillantott Richardra, és szipogva törölgette könnyeit az arcáról a keze fejével.

- Akkor arra kérlek, hogy menj arra a helyre, ahová a Rend készül. Vagy legalább küldj oda valakit, hogy figyelmeztesse az ottaniakat. Meneküljenek el a lakosok, mielőtt megkínózzák és leöldösi őket, mint ahogy abban a városban, Renwoldban láttuk. Figyelmeztetni kell az anderitákat, hogy meneküljenek el.

Könnyei ismét kibuggyantak, testét meg-megrázta a zokogás. Richard tehetetlenül nézte, ahogy félrevonult a magas fűben, hogy nyugton, egyedül sírhassa ki magát.

Richard megérezte Kahlan kezének érintését a vállán, és visszafordult.

- Ez az ország, Anderia, még nem adta meg magát nekünk. Jártak követek Aydindrilben, hogy meghallgassák a mi álláspontunkat, ugye? Ismerik a véleményünket?

- Igen - felelte Kahlan. - Az ő követeket ugyanúgy figyelmeztettük, mint a többi országokét. Beszéltünk nekik a fenyegetésről, és arról, hogy szembe akarunk szállni vele. Anderia tudja, hogy a Középföld Szövetsége a múlté, és azt várjuk tőlük, hogy a D'Harai Birodalomnak hódoljanak be.

- A D'Harai Birodalomnak. - A szavak olyan keményen, olyan hidegen csengtek Richard fülében. Itt van ő, egy erdei vezető, aki valami soha nem is látott trón bitorlójának érzi magát, amiről nem is olyan rég még csak nem is hallott, és íme, most egy egész birodalom sorsáért felelős. - Nem is túl régen még rettegtem D'Harától. Attól féltem, hogy minden országot az uralma alá hajt. Most meg mi vagyunk mindenki egyetlen reménye.

Kahlan elmosolyodott a dolog iróniáján.

- Csak a D'Hara név maradt a régi, Richard. A legtöbben tisztában vannak vele, hogy te a szabadságukért harcolsz, nem azért, hogy szolgaságba döntsöd őket. A zsarnokság ma a Birodalmi Rend páncéljába bújott.

Anderia pontosan ismeri a feltételeinket, ugyanazokat, amiket a többi országoknak is megszabtunk. Ha önként csatlakoznak hozzánk, egy nép leszünk, egyenlő jogokkal, egységes, tisztességes elbánásban részesülünk, és mindnyájan azonos, korrekt és igazságos törvényeknek engedelmeskedünk. Tudják, hogy ez alól nincs kivétel. És tudják azt is, milyen következményekkel és megtorlással jár, ha nem csatlakoznak.

- Renwoldnak is ugyanezeket mondtuk - emlékeztette rá Richard - de ők nem hittek nekünk.

- Nem mindenki akar szembenézni az igazsággal. Ezt nem is várhatjuk, és azokkal kell törödnünk, akik osztják a meggyőződésünket, hogy harcolnunk kell a szabadságunkért. Nem teheted meg, hogy a tisztességes embereket feláldozod, és kockáztatod az igaz ügyet azok kedvéért, akik szándékosan vaknak tettetik magukat. Ha ezt teszed, azokat a bátor szívű embereket árulod el, akik csatlakoztak hozzánk, és akikért te vagy felelős.

- Igazad van - szakadt ki egy nagy sóhaj Richardból. Ő is ugyanezt érezte, de jólesett neki, hogy Kahlantól is ezt hallja. - Nagy serege van Anderiának?

- Nos... igen - felelte Kahlan - de Anderia igazi védelme nem a hadserege, hanem egy különleges

fegyverrendszer, amit úgy hívnak, hogy Birodalmi Strázsák.

A névnek ó-d'harai hangzása volt, de Richardnak hirtelenében nem jutott eszébe, hogy valaha is hallott, vagy olvasott volna róla.

- Olyan valami ez, amivel képesek lennénk megállítani a Rendet?

Kahlan a távolba meredt, és elgondolkodott Richard kérdésén.

- Ez egy ősi, mágikus fegyver. A Birodalmi Strázsák gyakorlatilag bármiféle támadással szemben védetté tették Anderiát. Azért csatlakoztak a Középföld Szövetségéhez, mert szükségük volt ránk, mint kereskedelmi partnerekre, mint felvevőpiacra a hatalmas mennyiségű élelmiszernek, amit megtermelnek. A Birodalmi Strázsák védelmében azonban gyakorlatilag szinte önállóak, csak nagyon lazán kapcsolódnak a Szövetséghez.

A kapcsolatunk mindig is nagyon felületes volt. Az előttem uralkodó Inkvizitor Anyákhhoz hasonlóan én is rákényszerítettem őket, hogy elfogadják a fennhatóságomat, és engedelmeskedjenek a Tanács határozatainak, ha el akarják adni a termékeiket. Az anderiai azonban büszke nép, mindig is függetleneknek, és másoknál többnek tartották magukat.

- Lehet, hogy ők így gondolják, én viszont másként gondolom, és Jagang is másként fogja gondolni. Tehát mi is van ezzel a fegyverrel? Mit gondolsz, meg tudja állítani a Birodalmi Rendet?

- Nos, évszázadok óta nem kellett használni nagyobb erők ellen - Kahlan elgondolkodva simogatta az arcát egy fűszállal - de nem hiszem, hogy különösebb akadálya lenne. A hatékonysága minden támadót elbátortalanít. Legalábbis más, normálisabb időkben így volt. A legutolsó nagy háború óta csak kisebb csetepatékban használták.

- Mi ez a védelem? - kérdezett közbe Cara. - Hogyan működik?

- A Birodalmi Strázsák védelmi vonalat képeznek az Anderiát a Vadvidéktől elválasztó határ mentén. Hatalmas harangok sora képezi a vonalat, egymástól távol, de látótávolságon belül elhelyezve az egész anderiai határvonalon.

- Harangok - mondta Richard. - Hogyan védhetik meg őket a harangok? Úgy értem, arra használják, hogy figyelmeztessenek a veszélyre? Hogy riadóztassák a hadsereget?

Kahlan úgy ingatta maga előtt a fűszálát, mint tanító a pálcáját, ha arra akarja figyelmeztetni a diákot, nehogy félreértse, amit hallott. Zedd is ugyanúgy szokta ingatni az ujját, azzal a jellegzetes csibészes mosolyával az arcán, ami elvette a helyesbítés szigorának az életét. Kahlan azonban nem helyesbíteni, hanem tanítani akarta Richardot, legalábbis a Középföld dolgaiban, amiben Richard még nagyon is kezdő tanítvány volt.

A „tanítani” kifejezés valahogy megragadt Richard agyában Kahlan gesztusai láttán.

- Nem afféle harangok - magyarázta Kahlan. - Tulajdonképpen nem is igazán hasonlítanak harangokra a formájukat leszámítva. Kőből faragták őket, és a hosszú évek során belepte őket a moha meg a zuzmó. Olyanok, mint valami ősrégi romok. Ijesztő romok.

A síkság talajából kiemelkedve végigvonulnak a láthatáron, szinte úgy néznek ki, mint valami hatalmas elpusztult, végtelen hosszúságú ősi szörny gerincoszlopa.

Richard megvakarta az állát csodálkozásában.

- Mekkora ezek?

- Kőtalapzaton állva emelkednek ki a fű és a gabona közül. A talapzatok olyan két és fél, három méter szélesek, körülbelül embermagasságúak. - Szemléltetésül elhúzta a tenyerét a feje fölé. - A talapzatba vájt lépcsők vezetnek fel a harangokhoz. Maguk a harangok, hát nem is tudom, olyan három méter magasak lehetnek mindennel együtt.

A harangok hátulja, ugyanabból a kőből kifaragva, kerek... mint valami pajzs. Vagy inkább, mint a fényvisszaverő tükör a falilampa mögött.

Az anderita hadsereg minden harang mellett állandó őrseget tart. Ha ellenség közeledik, és a katona parancsot kap rá, a pajzs mögé áll, és a harangot, a Birodalmi Strázsát megüti egy hosszú, fából készült pörölllyel.

A harangok nagyon mély, kongó hangot adnak ki. Legalábbis a Strázsák mögött ilyen hangot hallani. Soha egyetlen támadó sem élte túl, hogy elmondhassa, milyennek hangzik a másik oldalon, a halálzónában.

Richard arcán a csodálkozást a döbbenet váltotta fel.

- Mit csinálnak ezek a harangok a támadókkal? Mit művel ez a hang velük?

Kahlan ujjai között forgatva összezúzta a fűszálát.

- Egyszerűen lefoszlatja a húst a csontjaikról.

Richard el sem tudott képzelni ilyen szörnyűséget.

- Mit gondolsz, ez csak legenda, vagy tudod, hogy valóság?

- Láttam egyszer a hatását. Egy primitív törzs a Vadvidékről meg akarta bosszulni, hogy egy anderiai katona bántotta a törzs egyik asszonyát. - Elkecseregetten megrázta a fejét. - Borzasztó látvány volt, Richard. Egy rakás csont egy... egy... véres kupac közepén. Látni lehetett benne a haját, a fejbőr egy darabján. És a ruhákat. Láttam néhány körmöt is, és egy ujjbegy darabját, rajta a bőr örvényrajzolataival. Ezeken kívül azonban semmi mást nem lehetett felismerni. A csontokon, és ezeken az apró maradványokon kívül semmi nem emlékeztetett rá, hogy az a szörnyűség ott valaha emberi lény volt.

- Semmi kétség nem marad a felől, hogy a harangok mágikus úton működnek - vonta le a következtetést Richard. - Milyen távolságból ölnék? És milyen gyorsan?

- Ahogy hallottam, a Birodalmi Strázsák mindenkit megölnek, aki előttük áll, ameddig a szem ellát. Ha megkondítják őket, a támadók csak pár lépést képesek tenni, mielőtt a bőrük mindenütt szétreped. Az izmok, a hús elkezd lefoslani a csontokról. A belső részek, szív, tüdő, minden, kiomlanak a bordák közül és a medencéből. Semmiféle védelem nem létezik ez ellen. Ha egyszer elkezdődik, mindenki meghal, aki a Birodalmi Strázsák előtt tartózkodik.

- Nem tudnak éjjel, lopózkodva rajtaütni a támadók az őréségen?

Kahlan megrázta a fejét.

- A vidék olyan sík, hogy a védők mérföldekre ellátanak. Éjjel fáklyákat lehet gyújtani. Ráadásul az egész védővonal előtt árok húzódik, ezért senki sem tud észrevétlenül odakúszni a fű vagy a gabona között. Amíg a Birodalmi Strázsák vonalát állandóan őrzik, senki nem tud a vonal mögé lopózni. Évezredekkel ezelőtt sikerült utoljára bárkinek is a vonal mögé kerülni.

- Számít, hogy mennyien vannak a támadók?

- Ahogy én tudom, a Birodalmi Strázsák bármennyi támadót képesek elpusztítani, akik Anderia és a harangok felé vonulnak, amíg az örök folyamatosan kongatják őket.

- Akár egy hadsereg... - motyogta Richard, csak úgy magának.

- Tudom, mire gondolsz, Richard, de most, hogy a Harmóniák elszabadultak, a mágia gyengül. Ostoba vakmerőség lenne a Birodalmi Strázsákban bízni, hogy megállítsd Jagang seregét.

Richard Du Chaillura nézett, aki a távolban, a fű között, fejét tenyerébe hajtva zokogott.

- De azt mondtad, Anderiának nagy hadserege van.

Kahlan türelmetlenül felsóhajtott.

- Richard, megígérted Zeddek, hogy Aydindrilbe megyünk.

- Megígértem. De azt nem, hogy mikor.

- De céloztál rá.

Richard visszafordult és keményen Kahlan szemébe nézett.

- Azzal még nem szegem meg az ígéretemet, ha először máshová megyek.

- Richard...

- Kahlan, lehet, hogy Jagang a mágia legyengülését kiváló alkalomnak látja arra, hogy sikeresen megtámadja Anderiát, és kezébe kaparintsa hatalmas élelmiszerkészleteit.

- Ez rossz lenne nekünk, de a Középföldnek vannak más élelmiszerforrásai is.

- És mi van akkor, ha Jagang nem csak az élelmiszer miatt megy Anderiába? - Richard felvonta az egyik szemöldökét. - Vannak mágiahasználó emberei. Azok ugyanúgy megérzik, mint Zedd vagy Ann, hogy a mágia gyengül. Mi van akkor, hogyha ők is rájönnek, hogy a Harmóniák az okozói? Mi van, ha Jagang kihasználja az alkalmat, hogy elfoglaljon egy legyőzhetetlennek tartott országot, aztán később, ha a dolgok megváltoznak, ha a Harmóniákat megfékeztek...?

- Honnan tudhatná Jagang, hogy a Harmóniák miatt gyöngül a mágia? És még ha tudja is, honnan tudná, hogyan űzheti vissza őket?

- Vannak a Tehetséggel megáldott emberei. A Próféta Palotájából hozta őket. Azok a nők és férfiak olvasták a Palota pincéiben tárolt könyveket. Évszázadokon keresztül tanulmányozták őket. El sem tudom képzelni, mi mindent tudhatnak. És te igen?

Kahlan arca riadalmat tükrözött, ahogy végiggondolta a Richard által említett lehetőségeket, és következményeiket.

- Gondolod, tudhatnak rá valami módot, hogy megállítsák a Harmóniákat?

- Fogalmam sincs. De ha tudnak, vagy esetleg Anderiában szereznek tudomást ilyenről, gondoldj bele, mit jelentene ez. Jagang serege teljes tömegében itt van a Középföldön, a Birodalmi Strázsák védelmében, és mi az égvilágon semmit nem tehetünk, hogy kiűzzük őket innen.

Tetszésük szerint törhetnének ki, amikor és ahol csak akarnak, hogy a Középföldön portyázzanak. Anderia nagy ország. A Birodalmi Strázsák oltalmában nem tudnánk felderítést végezni a határain belül, és fogalmunk sem lenne róla, melyik pontokon csoportosítja a seregeit. Arra képtelenek lennénk, hogy körbe mindenütt őrizzük a határt, az ő kémei viszont akadály nélkül kijárhatnának kikélni, hol vannak éppen a mi csapataink, és visszamennének jelenteni Jagangnak.

Ő aztán átsiklana a körük állított védőhálónk gyenge pontjain, és rajtaütne a Középföldön. Ha kell, lecsapna, és azonnal visszahúzódhatna a Birodalmi Strázsák védvonalára mögé. Egy kevés türelemmel és tervezéssel azt is ki tudná várni, amíg talál egy megfelelően gyenge pontot, ahonnan túl távol vannak a csapataink ahhoz, hogy időben reagálni tudjanak, és az egész hadseregével kionthat rajta a Középföldre. Ha egyszer túljut a csapataink vonalán, gyakorlatilag ellenállás nélkül dülhet és fosztogathat, mi csak a sarkába tudunk majd kapkodni, mint vicsorgó kutyák a tolvajába.

Ha el tud rejtőzni a Birodalmi Strázszak mögé, az idő neki dolgozik. Várhat egy hetet, egy hónapot, egy évet. Akár tíz évet is, amíg az állandó készenlétben állás, a feszült figyelem eltompít és elővigyázatlanná tesz bennünket. Akkor pedig hirtelen és váratlanul rajtunk üthet.

- Jóságos szellemek! - suttogta Kahlan. Aztán szúrós tekintettel Richardra nézett. - Ez mind csak spekuláció. Na, és mi van akkor, ha nem tudják, hogyan kell megfékezni a Harmóniákat?

- Nem tudom, Kahlan. Én csak azt mondom, „mi van, ha...”. Nekünk kell eldöntenünk, mit tegyünk. Ha rosszul döntünk, mindent elveszíthetünk.

Kahlan sóhajtott.

- Ebben igazad van.

Richard megint elfordult, és Du Chaillut nézte, aki éppen letérdelt. Az asszony karjai össze voltak fonva a mellén, fejét meghajtotta, mintha teljes átéléssel imádkozna.

- Vannak Anderiában könyvek? Könyvtárak?

- Igen, vannak - felelte Kahlan. - Van egy hatalmas könyvgyűjteményük, amit a „Kultúra Könyvtára”-nak hívnak.

Richard kérdően felhúzta az egyik szemöldökét.

- Ha van válasz egyáltalán a Harmóniák kérdésére, miért kell annak éppen pont Aydindrilben lennie? Kolo naplójában? Mi van, ha a válasz, ha létezik, épp az ő könyvtárukban van?

- Ha van egyáltalán valamilyen válasz bármilyen könyvben is. - Kahlan fáradt mozdulattal vetett hátra egy maroknyi, arcába hullott hosszú haját. - Richard, egyetértek veled, hogy mindezek az eshetőségek nagyon is aggasztóak, de kötelességünk mások iránt is felelősséggel viselkedni. Emberi életek, országok sorsa áll rajta. Ha fel kell áldoznunk egy országot, hogy megmentjük a többit, nehéz szívvel és nagy fájdalommal, de sorsára hagynám azt az országot, mert a kötelességem a többiek iránt ezt követelné.

Zedd azt mondta, hogy Aydindrilbe kell mennünk, hogy megoldjuk a problémát. Lehet, hogy nem a valódi nevén emlegette, de attól maga a probléma még nagyon is ugyanaz. Ha az, amit kért tőlünk, megállíthatja a Harmóniákat, akkor kötelességünk megtenni. Kötelességünk úgy cselekedni, ahogy a legnagyobb többség érdeke követeli.

- Tudom. - Richard a felelősség malomkövei között őrlődött. Mindkét helyre el kellene menniük. - Éppen csak van valami ebben az egész dologban, ami nagyon zavar engem. Nem tudok rájönni, mi az. És nagyon félek tőle, mennyi élet múlhat rajta, ha hibásan döntünk.

Kahlan ujjai Richard karjára fonódtak.

- Tudom, Richard.

Richard tehetetlenségében a levegőbe emelte karjait, és elfordult.

- Nagy szükségem lenne rá, hogy belenézhessek abba a könyvbe, a „*Hegy Ikre*”-be.

- De hát nem azt mondta Ann, hogy írt az Útikönyvében Vernának, és Verna azt válaszolta, hogy a könyv megsemmisült?

- Igen. Így hát semmi mód nincs rá, hogy... Richard sarkon fordult, és Kahlanra meredt. - Útinapló! - Arcán felismerés villant. - Kahlan, a Nővérek az Útikönyv segítségével tartják a kapcsolatot egymással, amikor valamelyikük hosszú útra indul.

- Igen, tudom.

- Az Útikönyveket a régi varázslók készítették nekik, régen, még a Nagy Háború idején.

Kahlan arca értetlenkedő fintorba torzult.

- Na, és?

Richard pislogott néhányat.

- Az Útikönyvek párosával készültek. Csak a nálad lévő könyv *ikrével* tudsz kapcsolatba lépni.

- Richard, nem értem, mi köze...

- Mi van, ha a régi varázslók is ugyanezt a módszert használták? A Varázslók Tornya Aydindrilben rendszeresen küldött ki varázslókat hosszabb küldetésekre. Mi van akkor, ha a Toronyban így értesültek mindarról, ami a távoli vidékeken történt? Ha ilyen módon szervezték meg a tennivalókat, ha ugyanarra használták az Útikönyveket, mint mai napság a Fény Nővérei? Végül is ugyanezek a varázslók alkották meg a Próféták Palotája körüli időlassító varázslatot, és ők készítették a Nővérek Útikönyveit is.

Kahlan haragos tekintettel vágott közbe.

- Richard, nem vagyok biztos benne, hogy tényleg megértetted...

Richard vállon ragadta Kahlant.

- Mi van, ha az elpusztított könyv, a „*Hegy Ikre*”, egy Útikönyv volt? Joseph Ander Útikönyvének ikre?

9. FEJEZET

Kahlan nem tudott szóhoz jutni a döbbenettől. Richard megszorította a vállát.

- És mi van akkor, ha a másik, ami Joseph Andernél volt, még mindig létezik?

Kahlan megnyalta kiszáradt szája szélét.

- Elképzelhető, hogy Anderiában megőriznék az ilyesmit.

- Biztos is. Hiszen Andert ott nagyon tisztelik: végtére is róla nevezték el az országukat! Logikusnak tűnik, hogy ha a könyv még létezik, Anderiában őrizték.

- Lehetséges. De azért ez nincs mindig így, Richard.

- Hogy érted?

- Van, amikor egy embert nem értékelnek igazán a saját korában. Néha csak sokkal később ismerik fel, hogy fontos személyiség volt, és néha csak az éppen hatalmon lévők érdekeinek alátámasztását célozza egy efféle elismerés. Ilyen esetekben pedig az illető valódi gondolatainak bizonyítékai akár kellemetlenek is lehetnek a hatalmat birtoklóknak, ezért célszerű megsemmisíteni őket.

De még ha nincs is ilyesmiről szó, és a nép tisztelte Andert és a gondolatait, az ország csak az után vette fel az Anderia nevet, hogy Zedd elhagyta a Középföldet. Néha éppen azért bálványoznak rég halott nagy elméket, mert nem marad fenn elegendő eredeti anyag a gondolataikról ahhoz, hogy a filozófiájában kifogásolható elemeket találjanak, és az illető személy értéke inkább szimbólum voltában van. Az a legvalószínűbb, hogy Joseph Ander után sem maradt vissza semmi.

Kahlan szavainak logikájától visszahökkenve, Richard az állat dörzsölve mérlegelte a hallottakat.

- A másik ismeretlen tényező - mondta végül - hogy az Útikönyvbe írt dolgokat ki lehet törölni, hogy új üzenetváltásnak adjunk helyet. Még ha minden igaz is, amit gondolok, és Ander megírta üzenetét a könyvben, és elküldte a Toronyba a Harmóniák megfékezésének módszerét, a könyv még valóban létezik, ráadásul Anderiában őrzik, akkor is lehet, hogy semmi hasznát nem tudjuk venni. Könnyen meglehet, hogy Ander később kitörölte ezt a részt, hogy helye legyen újabb üzenet számára.

- De - tette még hozzá - ez az egyetlen kézzelfogható lehetőségünk.

- Nem, nem az egyetlen - ellenkezett Kahlan. - A másik választásunk, és ráadásul sokkal hitelesebben megalapozott, amit odahaza, a Varázslók Tornyában kell megtennünk.

Richard érezte, hogy valami ellenállhatatlanul vonzza Joseph Ander örökségéhez. Ha lenne rá valami konkrét bizonyítéka, hogy ez az érzés nem a pusztá képzelete terméke, meggyőzhetné magát, és Kahlant is, mit kell tenniük.

- Kahlan, én tudom, hogy...

Hirtelen elhallgatott. Tarkóján a szőrszálak ágaskodni kezdtek, és megannyi jeges tűként böködték a nyakszirtjét. Aranyszínű köpenyét valami lusta fuvallat erőltlenül megemelte, és amikor a szellő végigfutott a köpeny alatt, a szegély korbácsütésszerű csattanása hallatszott. Richard karjai lúdbőröztek. Úgy érezte, gerincét valami mérhetetlen gonosz érinti meg fátyolkönnnyű ujjakkal.

- Mi a baj? - kérdezte Kahlan ijedt szörnyülködéssel.

Richard a rettenet markolásában szó nélkül elfordult, és tekintetével végigvizslatta a füves síkságot. Üres pusztaság bámult vissza rá. A fű hullámozó zöldjét a nap sugarainak aranyló pászmái színezték át. A láthatár peremén a sötét felhők gomolyagai forni látszottak a rajtuk át-meg-átvillanó fények nyomán. Még ha a mennydörgés nem is hallatszott el hozzájuk, Richard néha érezni vélte talpa alatt a föld dobpergésszerű remegését.

- Hol van Du Chaillu?

Cara, aki pár lépésre tőlük álldogált fél szemét a tétlen harcosokon tartva, kimutatott a síkra.

- Arrafelé láttam alig pár perce.

Richard tekintetével átkutatta a mutatott irányt, de nem látott semmit.

- Mit csinált?

- Sírt. Aztán, azt hiszem, úgy nézett ki, mint aki le akar ülni egy kicsit pihenni, vagy talán imádkozni.

Richard is erre emlékezett.

Hangosan belekiáltotta Du Chaillu nevét a füves pusztába. A válaszul kapott üresen kongó csendet csak egy réti pipiske kristálytisztán csengő trillája törte meg. Richard szájához emelte a kezét, és újra kiáltott. Mikor ismét nem kapott választ, a Kardmesterek felpattantak, és csatárláncba fejlődve indultak a pusztá átfésülésére.

Richard abba az irányba ügetett, amerre Cara mutatott, és ahol emlékei szerint ő is utoljára látta Du Chaillut. Kahlan és Cara közvetlenül a nyomában jártak. Richard egyre gyorsabban futott a derékig érő fűben, átgázolva a pocsolóyakon. A Kardmesterekhez a vadászok is csatlakoztak a keresésben. Mind Du Chaillu nevét kiabálták, és miután nem kaptak választ, a kutatás egyre kétségbeesettebben folyt.

A magas fű, mint egy tudatos, élő szörnyeteg, azzal csúfolta őket, hogy hullámozásával itt is, ott is magára vonta a tekintetet, mintegy csalogatva a keresőket, de el nem árulva, hol rejtette el Du Chaillut.

Látótere peremén Richard felfigyelt valami sötétebb tömegre, aminek a színe elütött a tavalyi holt levelek kifakult barnája fölött hullámozó friss tavaszi fű harsány zöldjétől. Jobbra kanyarodott, esetlenül botladozva egy szivacsos puhaságú területen át, ahol a fűszőnyeg úgy engedett utat a lábai alatt, mintha sártenger felett nőtt volna ki.

Aztán átért, és a talaj keménnyé vált a talpa alatt. Ismét megpillantotta az oda nem illő sötét foltot, és kissé

változtatott futása irányán, miközben egy nagyobb pocsolán gázolt keresztül.

Váratlanul látta meg Du Chaillut közvetlenül maga előtt. Az asszony nyugodtan hevert a fűben, mintha aludna, ruhája lesimítva a térdén, alóla lisztfehéren kandikáltak ki a lábai.

Arccal lefelé hevert egy pár centiméteres mély víztócsában.

A vizes fűvön szinte repülve ért oda Richard, és átvetődött Du Chaillu teste felett, nehogy rázuhanjon hirtelen lefekezve. Megragadta Du Chaillu ruhájának a vállát, és felrántotta, majd hátára hengerítette az asszony testét maga mellett a fűre. Du Chaillu átázott ruhája szorosan simult hangsúlyosan előre domborodó hasára. Vértelen arcába vizes hajfürtök tapadtak.

Du Chaillu sötét, halott szemekkel nézett felfelé.

Szemében ugyanaz a sóvár, szenvedélyes tekintet látszott, mint Juniében, amikor Richard a sekély patakba fulladtan megtalálta.

Richard megrázta az ernyedt testet.

- Nem, Du Chaillu! Nem! Alig egy pár perce még élve láttalak! Nem halhattál meg! Du Chaillu!

Du Chaillu állá leesett, karjai ernyedten lógtak, semmiféle reakciót nem mutatott. Semmiféle életjelt. Du Chaillu elment.

Mikor Kahlan vigasztalásul a vállára tette a kezét, Richard a gyász fájdalmas kiáltásával hőkölt vissza.

- Az előbb még élt - mondta Cara. - Pillanatokkal ezelőtt még életben láttam.

Richard a kezébe temette az arcát.

- Tudom. Jóságos szellemek, én is tudom. Bárcsak előbb rájöttem volna, mi történik!

Cara elrágatta Richard kezét az arcáról.

- Rahl Nagyúr, lehet, hogy a lelke még a testében van.

Körülöttük Kardmesterek és Sáremler vadászok hullottak sorra térdre.

Richard megrázta a fejét.

- Sajnálom, Cara. Du Chaillu elment. - Richard elméjében elszabadultan rajzoltak az élő, mosolygó, síró, haragos Du Chaillu kízóan fájdalmas képei.

- Rahl Nagyúr...

- Nem lélegzik, Cara! - Kinyúlt, hogy lezárja Du Chaillu szemeit. - Halott.

Cara vadul megrángatta Richard csuklóját.

- Hát Denna nem tanított meg téged?! Egy Mord-Sith mindig megtanítja a foglyát az élet leheletének megosztására!

Richard fájdalmas fintorral fordult félre Cara kék szemének tekintete elől. Rémületes szertartás volt ez, ilyen módon osztani a másikkal a fájdalomban. Az emlék felidézése ugyanolyan rémületet keltett benne, mint Du Chaillu halála.

A Mord-Sithek beszívták áldozatuk lélegzetét halálának pillanatában. Ez egyfajta szent dolog volt a Mord-Sithek számára, megosztani a halál szenvedését, megosztani az élet leheletét abban a pillanatban, amikor az élet a halálba vált, mintha arra vágytak volna szenvedélyesen, hogy bepillantassanak az életen túli világ tilalmas látványába. Az élet leheletének szertartása volt, hogy amikor a Mord-Sith megölte a foglyát, beszívta magába utolsó lélegzetét, amellyel abból az élet távozott.

Mielőtt Richard megölte úrnőjét, hogy megszökhessen, Denna megkérte rá, hogy ossza meg vele az élet leheletét. Richard tiszteletben tartotta Denna utolsó kívánságát, és magába szívtá Denna végső leheletét.

- Cara, nem tudom, mi köze ennek...

- Add vissza Du Chaillunak.

Richard csak bámult Carára.

- Micsoda?

Cara rávicsorgott Richardra, és kinyújtott karral félrelökte az útjából. Térdre hullott a mozdulatlan test mellett, és száját Du Chaillu szájára szorította. Richard döbbenet nézte, mit csinál Cara. Azt hitte, ennél jobban sikerült már belenevelnie a Mord-Sithbe az élet tiszteletét.

A látványtól szinte visszatántorodott, lelki szemei előtt felidéződött, hogyan vágyódtak a Mord-Sithek ez után a romlott, erkölcstelen bensőségesség után. Meghökkenette, hogy Cara még mindig ilyen erősen vágyódik valami iránt szörnyűséges múltjából. Dühös volt a Mord-Sithre, hogy az nem volt képes durva és kegyetlen neveltetésén tümelkedni, bármennyire is igyekezett Richard kinevelni belőle.

Du Chaillu orrát befogva Cara nagy levegőt fűjt a halott nő tüdejébe. Richard Cara széles vállaiért nyúlt, hogy elrágassa Du Chaillu mellől. Fortyogott benne a düh, látva, hogy mit művel a Mord-Sith egy friss halottal.

Aztán megdermedt mozdulata közben, és kezei nem érték el Carát.

Valami Cara viselkedésében, sietségében és eltökéltségében azt sugallta, hogy ez az egész nem az, aminek első pillantásra látszik. Egyik kezével megemelve Du Chaillu fejét, a másikkal az orrát befogva Cara újabb nagy levegőt fűjt Du Chaillu tüdejébe. Du Chaillu mellkasa megemelkedett, aztán lassan újra visszasüllyedt, mialatt Cara maga is levegőt vett.

Az egyik Kardmester dühtől vöröslő arccal nyúlt Cara felé, látva, hogy Richard meggondolta magát. Richard elkapta a férfi csuklóját. Tekintete összetalálkozott Jiaan kérdő pillantásával, és könnyedén megrázta a fejét. Jiaan vonakodva visszahúzódott.

- Richard - suttogta Kahlan. - Mi a csodát csinál Cara? Miért művel ilyen abszurd dolgot? Ez valami d'harai halotti szertartás?

Cara ismét mély lélegzetet vett, és Du Chailluba fújta.

- Nem tudom - suttogta vissza Richard -, de nem azt teszi, amire először gondoltam.

Kahlan még inkább megzavarodott.

- Na, és mi lehet az, amire először gondoltál?

Richard nem akarta szavakba önteni szörnyű emlékeit, ezért csak szótlanul nézett Kahlan zöld szemeibe. Hallotta, amint Cara újra levegőt fúj Du Chaillu élettelen tüdejébe.

Richard elfordult. Képtelen volt tovább nézni ezt az egészet. Fogalma sem volt róla, mit gondol Cara, mi hasznosat tehet még ilyenkor, de nem volt képes ott ülni, és tovább bámulni a többiekkel együtt.

Arról próbálta meggyőzni magát, hogy Kahlannak igaza lehet, ez nyilván valami d'harai szertartás az eltávozott lélek tiszteletére. Richard kissé bizonytalanul talpra állt. Kahlan megragadta a kezét.

Valami nedves, fröcskölő köhögést hallottak.

Richard megpördült, visszanézett, és látta, hogy Cara oldalára fordítja Du Chaillut. Du Chaillu fuldokolva lélegzet után kapkodott. Cara hátba csapkodta a sámánasszonyt, akár mintha kisbabát bőfögtetne, csak jóval erőteljesebben.

Du Chaillu, köhögött, zihált, és tátogott. Aztán hányni kezdett. Richard térdre hullott, és félrehúzta Du Chaillu arcába hulló dús fekete haját a hányadék elől.

- Cara, mit csináltál? - Richard elképedt rajta, hogy egy halott asszony a szeme láttára tért vissza az életbe. - Hogy sikerült ezt megtenned?

Cara Du Chaillu hátát ütögette, még több vizet köhöggetve fel vele.

- Denna nem tanított meg rá, hogyan oszd meg az élet lehetétét? - kérdezte bosszúsan.

- De igen, de az nem...

Du Chaillu köhögve, vizet köpködve belekapaszkodott Richard karjába. Richard az asszony haját és hátát simogatta megnyugtatókig, éreztetve vele, hogy ott van vele, mellette. Du Chaillu megszorította Richard karját, jelezve, hogy megértette.

- Cara - kérdezte Kahlan -, mit csináltál vele? Hogyan tudta visszahozni a halálból? Mágiával?

- Mágia! - gúnyolódott Cara. - Nem. Dehogy mágiával! Közé nincs a mágiához. A lelke még nem hagyta el a testét, ennyi az egész. Néha, amíg a léleknek nincs elég ideje kiszállni a testből, még van remény. De azonnal kell cselekedni. Ha így történik, van, hogy sikerül visszaadni az illetőnek az élet lehetétét.

A körülálló emberek vadul hadonásztak, és izgatottan karattyoltak összevissza egymás között. Éppen most voltak tanúi egy csodatételnek, ami hamarosan biztos, hogy legendává lényegül át köztük. Sámánasszonyuk elutazott a holtak világába - és visszatért onnan!

Richard leesett állal bámult Carára.

- Ez lehetséges? Visszaadhatod az élet lehetétét a halottaknak?

Kahlan bátorítóan suttogott Du Chaillu fülébe, és kisimogatta arcából a vizes hajfürtöket. Félbe kellett szakítani a simogatást, és hátrafogni a haj zuhatagot, amikor Du Chaillut újabb hányási roham fogta el. Bármilyen ijesztően gyengének és betegnek is látszott Du Chaillu, most már sokkal könnyebben és tisztábban lélegzett.

Kahlan elvett egy takarót, amit az emberek vittek oda, és Du Chaillu reszkető vállaira borította. Cara közelebb hajolt Richardhoz, hogy senki más ne hallhassa, amit mond.

- Mit gondolsz, hogyan tartott téged Denna olyan sokáig életben, amikor megkínzott? Senki sem értett ehhez Dennánál jobban. Én Mord-Sith vagyok. Nagyon jól tudom, miket művelhetett veled, és Dennát is jól ismertem. Időnként meg kellett ezt tennie veled, hogy életben tartson, mert még nem fejezte be, amit veled tenni akart. Csak te a vérbe fulladtál volna bele, nem a vízbe.

Richard is emlékezett erre: amikor habos vért köhögött fel, amibe mintha bele akart volna fulladni. Denna Darken Rahl kedvence volt, mert ő volt a legjobb. Azt beszélték róla, hogy képes volt bármely másik Mord-Sithnél tovább életben tartani a halál peremén egyensúlyozó áldozatát. Akkor hát ez is része volt Denna titkának, ahogyan csinálta.

- De én soha nem gondoltam...

Cara haragos pillantást vetett rá.

- Mi az, amit soha nem gondoltál?

Richard a fejét rázta.

- Soha nem gondoltam volna, hogy ilyesmi lehetséges. Nem, azután, hogy valaki már meghalt. - Miután Cara éppen valami nagyon nemes dolgot cselekedett, Richardnak nem volt lelke megmondani neki, hogy azzal gyanúsította, hogy éppen valami, a múltjából visszatérő rémséget művel. - Csodálatos dolgot műveltél, Cara.

Büszke vagyok rád!

Cara dühös pillantást vetett Richardra.

- Rahl Nagyúr, ne bámulj már úgy rám, mintha valami hatalmas szellem lennék, aki meglátogatja az élők világát! Mord-Sith vagyok, és bármelyik Mord-Sith képes lenne ezt megtenni. Mind tudjuk, hogyan kell. - Megmarkolta Richard gallérját, és egészen közel húzta magához. - Te is tudod, hogyan kell megtenni. Tudom, hogy Denna megtanított rá. Te ugyanolyan könnyen megtehetted volna, mint én.

- Nem vagyok benne biztos, Cara. Én eddig csak elvettem az élet leheletét, vissza soha nem adtam.

Cara elengedte a gallérját.

- Ugyanaz a dolog. Csak épp az ellenkező irányban.

Du Chaillu Richard ölébe dőlt. Richard gyengéd együttérzéssel simogatta az asszony haját. Du Chaillu úgy kapaszkodott a férfi ingébe, övébe, derekába, mintha az élete múlna rajta. Richard próbálta lecsillapítani.

- Férjem - nyögte ki Du Chaillu két ziháló lélegzetvétel között - megmentettél... a halál... csókjától.

Kahlan fogta Du Chaillu egyik kezét. Richard felemelte a másikat, és Cara bőrruhás combjára tette.

- Cara az, aki megmentett téged, Du Chaillu. Cara adta vissza neked az élet leheletét.

Du Chaillu keze addig tapogatózott Cara bőrnadrágos combján, amíg meg nem lelte a Mord-Sith kezét.

- És a Caharin kisbabáját is... Mindkettőnket megmentettél... Köszönöm neked, Cara! - Du Chaillu újabb ziháló szünetet tartott. - Richard gyermeke neked köszönheti az életét. Nagyon hálás vagyok neked!

Richard úgy vélte, nem ez a megfelelő pillanat, hogy apasági kérdésekben vitába kezdjen.

- Semmiség az egész. Rahl Nagyúr ugyanúgy megtette volna, csak én voltam közelebb, és megelőztem benne.

Cara könnyedén megszorította Du Chaillu kezét, aztán felállt, hogy utat adjon egy pár hálátelt Kardmesternek, akik sámánasszonyuk közelébe szerettek volna kerülni.

- Köszönöm, Cara! - ismételte meg Du Chaillu.

Cara szája sarka utálkozva biggyedt lefelé. Az emberek azért dicsérnek meg egy Mord-Sithet, mert valami könyörületeset tett!

- Mindnyájan nagyon örülünk neki, Du Chaillu, hogy a lelked nem hagyta el a testedet, és így közöttünk maradhattál. Na, és persze Rahl Nagyúr kisbabája is.

10. FEJEZET

A Kardmesterek és a vadászok jó része Du Chaillu körül sürgölődött. A Baka Tau Mana sámánasszony visszatért a szellemek világából, vagy valahonnan annak közeléből, és Richard számára jól látható volt, hogy teste melegét ott hagyta. A takarók sem bizonyultak elegendőnek, hogy felmelegítsék, ezért Richard azt mondta az embereknek, hogy rakhatnak tüzet, ha mind együtt maradnak, hogy csökkentsék a Harmóniák meglepetésszerű támadásának esélyét.

Két Sárember eltakarította a fűvet egy területen, és egy sekély gödröt ástak, amíg a többi vadász szorosan összecsavart fűkotegeket készített. A nedvesség jó részét csavarással távolították el. Négy köteget bevontak a magukkal hordott gyantaszerű kenőccsel, és piramisformába állították fel. Ezeket meggyújtották, és a többi köteget a tűz köré terítették, hogy kiszárítsák. Hamarosan elegendő száraz fűkoteg állt rendelkezésre tüzelőül, és tisztességes tüzet rakhattak.

Du Chaillu úgy nézett ki, mint maga a halál, kissé felmelegítve. Még mindig nagyon rosszul volt, de legalább élt. A légzése sokat javult, bár még gyakran meg-megszakította a köhögés. A Kardmesterek gondoskodtak róla, hogy jó forró teát itassanak vele, mialatt a tyúkanyóvá átlényegült vadászok tavakását főztek neki. Úgy látszott, Du Chaillu rendbe fog jönni, és egyelőre itt marad köztük az élők világában.

Richard csodának tekintette, hogy valaki visszatérhet az életbe halála után. Ha bárki ilyesmit mondott volna neki, és nem saját szemével látja, valószínűleg nem is hitte volna el. Eddigi hitét többféle módon is átformálta, amit most tapasztalt, és megváltoztatta a gondolkodásmódját.

Most már szemernyi kétsége sem maradt a felől, mit kell tenniük.

Cara összefont karokkal nézte a Du Chaillu körül sürgölődő embereket. Kahlan ugyanolyan lenyűgözve leste Du Chaillut, mint az összes többiek, Carát kivéve. Cara számára nem számított rendkívüli dolognak, hogy egy halott újra lélegezni kezdjen. A hétköznapi jelenségekről egy Mord-Sithnek a többi embertől meglehetősen eltérő fogalmai voltak.

Richard finoman megfogta Kahlan karját, és közelebb vonta magához.

- Korábban azt mondtad, hogy évezredekkel ezelőtt sikerült utoljára bárkinek is a Birodalmi Strázsák vonala mögé kerülni. Bejutott valaha is bárki mögédük?

- Senki nem tudja biztosan, és máig is vitatkoznak rajta, legalábbis Anderia határain kívül.

Richardnak azóta volt olyan érzése, hogy Kahlan nem igazán kedveli Anderiát, mióta csak Du Chaillu először megemlítette az országot.

- Miről vitatkoznak?

- Ez némi magyarázatot igénylő történet.

Richard kihúzott három szelet tavakenyeret a hátizsákjából, és adott egyet-egyet Kahlannak és Carának. Tekintetét Kahan arcára függesztette.

- Hallgatlak.

Kahan letépett egy kis darabot a tavakenyéből, és láthatóan azon töprengett, hol is kezdjen bele a történetbe.

- Azt a földet, amit most Anderiának hívnak, valaha elfoglalta egy haken nevű nép. Anderiában ma azt tanítják, hogy a hakenek az akkoriban ott lakó, ma anderitáknak hívott nép ellen használták fel a Birodalmi Strázsákat.

Fiatalkoromban, amikor a Toronyban tanultam, a varázslók ezt másként mesélték el nekem. Akárhogy is volt, ez már nagyon-nagyon régen történt. A történelem könnyen torzul azok nézőpontja szerint, akik éppen tanítják. Például le merném fogadni, hogy a Birodalmi Rend egészen másként fogja tanítani, mi történt Renwoldban, mint ahogy mi tanítanánk.

- Én úgy szeretném hallani az anderiai történelmet, ahogy a varázslók tanították neked -, mondta Richard, és ő is tépett egy darabot a tavakenyéből, miközben Kahan a saját falatját rágcsálta.

Kahan lenyelte a falatot, és hozzákezdett.

- Nos, évszázadokkal, az is lehet, hogy akár két-három évezreddel ezelőtt, a hakenek előjöttek a Vadvidékről, és megszállták Anderiát. A történészek úgy vélik, a haken egy nagyon távolról jött nép volt, amelynek az otthona valami okból lakhatatlanná vált. Ilyesmi előfordult már más helyeken is, például amikor földrengés vagy áradások következtében egy-egy folyó medret változtatott. Néha egy korábban termékeny terület kiszárad, és alkalmatlanná válik földművelésre, állattenyésztésre. Néha olyan rossz lesz a termés, hogy a föld lakói elvándorlásra kényszerülnek.

Akárhogy is, én úgy tanultam, hogy a hakeneknek sikerült a Birodalmi Strázsák mögé kerülniük. Hogy hogyan, azt senki sem tudja. Sokakat lemészároltak közülük, de végül valahogy mégis bejutottak a vonal mögé, és meghódították a ma Anderia néven ismert országot.

Az anderiták főként nomád törzsekből álltak, akik egymás között is vadul háborúztak. Műveletlenek voltak, nem volt írott nyelvük, nem ismerték a fémkoháztatást és hasonlókat, és alig volt szervezett közigazgatásuk. Röviden, a megszálló hakenekhez képest elmaradott nép voltak. Nem arról van szó, mintha buták lettek volna, egyszerűen csak a hakenek sokkal fejlettebb szinten álltak és műveltebbek voltak.

A hakenek fegyverei is fejlettebbek voltak, volt például lovasságuk, és sokkal tapasztaltabbak voltak a csapatok koordinációjában és a nagyléptékű katonai taktikában. A parancsnoki rendszerük is jól szervezett volt, míg az anderiták folyvást azon torzsalkodtak egymás között, hogy ki vezesse az erőiket. Ez volt az egyik oka, hogy a hakenek, miután egyszer túljutottak a Birodalmi Strázsákon, könnyedén le tudták győzni az anderitákat.

Richard egy vizesömlőt nyújtott át Kahlannak.

- Ahogy én értelmezem, ezek szerint a haken harcos, hódító nép volt. Abból éltek, hogy fosztogattak?

Kahan letörölte az állán lecsorgó vizet.

- Nem. Nem az a fajta voltak, akik a zsákmány kedvéért hódítottak. Nem a hódítás volt a céljuk. Magukkal hozták a tudásukat is, a bőrkikészítéstől a vas megmunkálásáig. Ismerték az írást, a magasabb matematikát, és alkalmazni is tudták olyasféle területeken, mint például az építészet.

Alapvető erősségük azonban a mezőgazdálkodás volt nagy kiterjedésű területeken. Ökrök és lovak húzta ekéket használtak, nem úgy, mint az anderiták, akik vadászó és gyűjtögető életmódjuk mellett kézikapával megművelt kis földek termésével egészítették ki az étrendjüket. A hakenek öntözőrendszereket telepítettek, és egyéb gabonafélék mellett a rizstermesztést is bevezették az anderiták földjén. Tudták, hogyan lehet kiválogatás útján nemesíteni a vetőmagot, hogy a lehető legjobban kihasználják a föld és az időjárás nyújtotta lehetőségeket. Szakemberek voltak a lótenyésztésben. Tudták, hogy lehet feljavítani az állatállományt, és nagy csordákat tartani.

Kahan visszaadta a vizesömlőt, és harapott a tavakenyéből. Kezében a félig elfogyasztott szelettel gesztikulált.

- Mint a hódítások után történni szokott, a győztes hakenek vették át az uralmat. Az anderita szokások helyét átvették a haken szokások. Az országba béke költözött, bár ez a haken hadurak által rákényszerített béke volt. Az uralmuk kemény volt, de nem kegyetlen. Nem mészárolták le a legyőzött öslakókat, ahogy az sok hódító törzs szokása volt, inkább az anderitákat is beolvasztották a haken társadalomba, igaz, eleinte csak olcsó munkaerőként.

Richard teli szájjal közbekérdezett.

- Akkor tehát a haken szokások az anderitáknak is kedvezőek voltak?

- Igen. A haken hadurak irányítása alatt bőségesen termett élelem. Mind a hakenek, mind az anderiták jól éltek. Korábban az anderiták alacsony lélekszámú nép voltak, folyamatosan a kihálás veszélyétől fenyegetve. A bőséges élelem mellett azonban a lélekszámuk megsokszorozódott.

Mikor Du Chaillu újabb köhögőrohamot kapott, mindketten odafordultak. Richard lekuporodott, és a zsákjában kezdett kutatni, amíg meg nem találta a rongyba tekert csomagot, amit Nissel adott nekik. Kibontotta, és talált benne néhány levelet, amiről emlékezett, hogy fájdalomcsillapítóként adott neki Nissel ilyet egyszer. Kahan megismerte a gyomornyugtatóul használható örölt gyógynövényport. Richard rakott a porból valamennyit egy szövetdarabba, és bekötözve Cara kezébe nyomta.

- Mondd meg az embereknek, hogy ezt tegyék bele a teájába, és hagyják egy ideig kiázni. Ez majd lecsillapítja a gyomrát. Mondd meg Chandalennek, hogy Nisseltől kaptuk. Ő majd elmagyarázza Du Chaillu embereinek, hogy ne aggódjanak.

Cara bólintott. Richard a leveleket is a kezébe nyomta.

- Mondd meg Du Chaillunak, hogy miután a teáját megitta, rágjon el ezekből néhányat. Enyhítik a fájdalmait. Később, ha újra háborogna a gyomra, vagy fájdalmai lennének, megint elrághat egyet.

Cara elsietett, hogy teljesítse a feladatot.

Cara nyilván a világért sem ismerné be, de Richard gyanította, hogy a Mord-Sithet meglegegedéssel tölti el, ha segíthet valakin, aki bajba jutott. Richard el sem tudta képzelni, mennyivel nagyobb elégedettséget okozhat, ha valakinek egy másik embert sikerül visszahoznia az életbe.

- Na, és aztán mi történt a hakenekkel és az anderitákkal? Minden rendben ment? Az anderiták tanultak a hakenektől? - Richard fogta a tavakenyerét, és harapott belőle. - Béke és testvéri szeretet?

- Többé-kevésbé. A hakenek törvényt és rendet hoztak oda, ahol azelőtt az anderiták egymás között civakodtak, gyakran véres konfliktusokba bonyolódva. A megszálló hakenek tulajdonképpen kevesebb anderitát öltek meg, mint maguk a torzsalkodó anderiták az egymás közötti területi viták során. Legalábbis így tanultam a varázslóktól.

Azt nem mondom, hogy teljes egyenlőség vagy igazságosság uralkodott, de a hakenek legalább valamiféle törvényes rendet állítottak fel. Ez több volt annál, mint az anderiták korábbi rendszere, ahol az erőszak joga érvényesült. Miután rendet teremtettek az anderiták között, a hakenek írni-olvasni is megtanították őket.

Az elmaradott anderiták ugyan tudatlanok voltak, de nagyon jó eszűek. Talán maguktól nem találtak ki dolgokat, de gyorsan felismerték a jobb, könnyebb utat, és jobban elsajátították, mint maguk a hakenek. Ebben az értelemben az anderiták nagyon éles eszűnek bizonyultak.

Richard összegöngyölt tavakenyerével gesztikulált.

- De miért nem hívják az országot hakenföldnek, vagy valami hasonlónak? Azt mondd, Anderiában a hakenek vannak túlnyomó többségben!

- Hamarosan arra is rátérek. - Kahlan újra harapott a tavájából. - A varázslók úgy mesélték, hogy a hakeneknek saját törvényeik voltak, amiket az anderitákra is rákényszerítettek, és ahogy a jólét növekedett, a jogrendszer is egyre jobb lett.

- A megszállók igazságossága?

- A civilizáció sohasem teljes virágzásában születik. Fejlődik és kialakul. A folyamathoz hozzátartozik a népek keveredése is, és ez a keveredés gyakran hódítással indul, de könnyen új, jobb kultúra születhet belőle. Nem ítélné meg a helyzetet olyan egyszerű kritériumok alapján, mint megszállás vagy hódítás.

- De ha jön az egyik nép, és kényszeríti a másikat rá, hogy...

- Csak vedd D'Harát. A hódítás, a te hódításod következtében vált az igazságosság székhelyévé, ahol a gyilkosságok és kínzások nem tartoznak többé az uralkodás eszközei közé.

Ezzel Richard sem akart vitába szállni.

- Gondolom, igazad van. De mégis olyan szégyenteljes dolognak tűnik, hogy a megszálló kultúra elpusztítja a meghódítottakat. Ez nem igazságos.

- Az egyes kultúráknak nincs előjoguk a létezésre. Az, hogy egy kultúra létezik, még nem érték önmagában. Vannak olyan kultúrák, amelyek nélkül jobb hely lenne ez a világ. - Kahlan felvonta a szemöldökét. - Ajánlom figyelmedbe például a Birodalmi Rendet.

Richard nagyot fűjt.

- Értem, mit akarsz mondani.

Ivott egy korty vizet, aztán evett a tavakenyeréből. Még mindig igazságtalannak tűnt előtte, hogy egy történelemmel, hagyományokkal rendelkező kultúrát kihalásra ítéljenek, de bizonyos pontig megértette Kahlan gondolatmenetét is.

- Tehát az anderita életmód megszűnt létezni. A haken jogrendszerről kezdte beszélni...

- Annak ellenére, hogyan vélekedünk róla, ahogy az országba kerültek, a hakenek értékelték az igazságosságot. Tulajdonképpen nélkülözhetetlennek tartották egy rendezett, virágzó társadalom létezéséhez.

Így aztán, ahogy múlt az idő, a hakenek nemzedékeken keresztül egyre több szabadságot biztosítottak a legyőzött anderiták számára. Egy idő után már teljesen egyenlőnek tekintették őket. A későbbi haken generációk hozzánk hasonló társadalmi érzékenységgel rendelkeztek, és szégyenkeztek amiatt, amit az őseik az anderitákkal műveltek.

Kahlan végigtekintett a síkságon.

- Persze sokkal könnyebb szégyenkezni egy bűn miatt, amikor maguk a bűnösök már évszázadok óta halottak, különösen, mivel egy efféle átértékelés önmagában is azt a látszatot kelti, hogy magasabb erkölcsi szinten állsz náluk, és nem is kell hozzá megméretetned magad igazi erkölcspróbáló körülmények között, mint azoknak az ősöknek.

Akárhogyan is, a hakenek ragaszkodása az igazságosság általuk kialakított formáihoz a haken uralom

hanyatlásának a kezdetét jelentette. Az anderiták megőrizték magukban a hódítók elleni gyűlöletüket, és soha nem szűntek meg bosszút forralni.

Az egyik vadász, aki a kását főzte, két, gőzölgő kásával megrakott szelet meleg tavakenyeret vitt oda nekik. Kahlan és Richard hálásan elvettek tőle egyet-egyet, és Kahlan a Sáremberek nyelvén köszönte meg.

- De hát hogyan idézhette elő a hakenek igazságérzete - tért vissza Richard a témához, miután jócskán evett a kenyérre rakott, szárított bogycikkal édesített kásából - hogy mostanra gyakorlatilag rabszolgaságba taszították őket? Nekem ez hihetetlennek tűnik.

Du Chaillu felé pillantott, és látta, hogy a sámánasszonyt nem érdekli a kása. Cara beáztatta a gyógynövényport a teába, és most a takarókba bugyolált és a tűz közelébe fektetett Du Chailluba igyekezett belediktálni legalább egy kevéske teát egy apró facsészéből.

- Nem maga a haken jogrendszer okozta a hakenek bukását, Richard. Az csak egy lépés volt a hosszú úton: egy lecsupaszított csont a történelem csontvázából. Én csak a kiemelkedő elemeket mondom el most neked: az eredményeket. A társadalmi és kulturális rendszerekben kialakuló változások hosszú időszakok alatt játszódnak le.

Az igazságos törvények hatására az anderiták olyan vagyoniokra és pozíciókra tettek szert az idők folyamán, ami lehetővé tette nekik a hatalom megragadását. Az anderiták semmiben sem térnek el a hatalomvágy tekintetében más népektől.

Richard a fejét rázta. Nehezere esett elhinni, hogy mindez úgy történt, ahogy Kahlan most elmondja neki a varázslók tanítása alapján.

- Az uralkodó osztály a haken volt. Hogy fordulhatott ez visszajára?

- Közben azért még történt egy s más - nyalogatta Kahlan az ujjairól a kását. - Az anderiták az igazságos törvényeket a társadalmi berendezkedés struktúrájába verték és használták fel.

Amint sikerült egyenrangúakként beilleszkedniük a társadalomba, szabadságukat arra használták fel, hogy rangot és befolyást szerezzenek. Eleinte az üzleti életben, a céhekké szervezett ipari szakmákban, kisebb, helyi tanácsokban és elöljáróságokon, és ehhez hasonló helyeken. Lépésről lépésre.

Tévedés ne essék, az anderiták tudtak keményen dolgozni. Mivel a törvény szemében mind egyenlők voltak, szorgalmas, kemény munkával az anderiták is el tudták érni mindazt a rangot, vagyont és befolyást, amit a hakenek. Sikereket értek el és tiszteletet vívtak ki maguknak. A legfontosabb eredményük azonban mégis csak az volt, hogy a pénzkölcsönzést sikerült teljes mértékben a saját hatáskörükbe vonni.

Tudod, ahogy kiderült, az anderitáknak tehetségük volt az üzlethez. Az idők során a kezdeti dolgozó osztályból kereskedő osztállyá váltak. És a kereskedőcsaládok nemzedékek során óriási vagyoniakat halmoztak fel.

A pénzüket kikölcsönözték, és végül pénzügyi hatalommá nőttek ki magukat. Néhány nagy és kiterjedt anderita család kezében összpontosult a pénzügyi hatalom legnagyobb része, és ők váltak a haken hatalom mögött a láthatatlan mozdítóerővé. A hakenek önelégültté váltak, míg az anderiták végig erősen koncentráltak a hatalom megszerzésére.

Anderiták töltötték be a tanítói állásokat is. A hakenek a tanítást kezdettől fogva egyszerű, közönséges feladatnak tekintették, amire érdemes anderitákat alkalmazni, hogy a hakenek energiája komolyabb feladatok elvégzésére szabadulhasson fel. Az anderiták minden vonatkozásban átvették az oktatási feladatokat, nemcsak magát a tanítási tevékenységet, így folyamatosan befolyásuk alá került a tanítók kiképzése, ezzel magának az oktatásra kerülő tantervnek a kialakítása is.

Richard lenyelt egy falat kását.

- Ezek szerint ez hiba volt a hakenek részéről?

Kahlan félig megevett kását tavakenyerével gesztikulált nyomatékként.

- Az írás-olvasás és a számolás mellett a gyerekeknek történelmet és kultúrát is tanítottak, látszólag azért, hogy felnőve könnyebben megtalálhassák saját helyüket az ország társadalmi és kulturális rendjében.

A hakenek azt akarták, hogy a gyerekek tanulják meg, hogy a háborúzás és hódítás nem helyes megoldás. Elhitték, hogy a gyermekeiket civilizáltabbá, más népeket jobban megértővé teszi, ha úgy tanulják meg a történelmet a kegyetlen haken hódításról a nemes anderita nép rovására, ahogy azt az anderiták tanították nekik. Ehelyett a tanítók büntudatot neveltek ki a haken gyerekekben, ami nagyban hozzájárult a haken társadalmi rend összetartó erőinek bomlásához, és az anderita uralom elfogadásához és tiszteletben tartásához.

Aztán jött a tragédia egy egész évtizedig tartó katasztrofális aszály formájában. Ez alatt a periódus alatt túrták ki az anderiták a hatalomból a hakeneket.

Az ország egész gazdasága a növénytermesztésen alapult, főként a gabonán. A farmokon nem volt termés, és a gazdák nem tudták leszállítani a külföldi eladásra szánt gabonát, amiért viszont már előre felvették a pénzt a kereskedőktől. Mindenki szerette volna túlélni a nehéz időket, ezért az adósságokat könyörtelenül behajtották. Akinek nem volt elég megtakarított tőkéje, elveszítette a földjét, gazdaságát.

Lehetett volna kormányzati eszközökkel visszafogni az összeomlást, megakadályozni a pánikot, de a kormányon lévő hakenek nem mertek szembeszállni a pénzkölcsönzőkkel, akik megválasztásukkor támogatták őket.

Aztán a dolgok még rosszabbra fordultak.

Emberek haltak meg, zavargások törtek ki az élelmiszerhiány miatt. Szépmező földig leégett. Hakenek és anderiták között egyaránt lázadások ütötték fel a fejüket. Az országban a káosz uralkodott. Sokan elhagyták a hazájukat, abban reménykedve, hogy másutt új, jobb életet találnak maguknak. Nem akartak éhen halni.

Az anderiták azonban felhalmozott vagyonukból tudtak élelmet vásárolni külföldről. Élelmiszert hozatni nagy távolságból, erre csak a gazdag anderiták voltak képesek pénztartalékaik révén. Az emberek nagy többségének a túlélés egyetlen reményét az így behozatott élelem nyújthatta. Úgy tekintettek az élelmet behozató anderitákra, mint az ország megmentőire.

Az anderiták felvásárolták a tönkrement farmokat, gazdaságokat a tulajdonosoktól, akiknek rettenetes szükségük volt pénzre. Az anderiták pénze - bármilyen kevés is -, és élelmiszertartalékaik mentették meg a családok nagy többségét az éhenhalástól.

Ekkor kezdték el az anderiták megfizettetni az igazi árat, és beteljesíteni a bosszújukat.

Az utcára csődülő csöcselék a haken kormányzatot okolta az éhínségért. Az anderiták, kereskedelmi kapcsolataik útján szították és terjesztették a felkelés lángját. Anarchia uralkodott el az országban, és a haken vezetőket az utcákon lincseltek meg a tömegek, a holttestüket ujjongva vonszolták keresztül a városokon.

A rémült és megzavarodott tömegek a haken értelmiségieket hibáztatták az éhínségért. A művelt hakeneket a nép ellenségének kiáltották ki, és ezt még a munkás és földművelő hakenek is elhitték. Véres leszámolás következett a tanult hakenek ellen. A lázadások és törvénytelen kivégzések során gyakorlatilag az egész haken uralkodó osztályt módszeresen kiirtották. Minden haken gyanús volt, aki elért valamit, ezért ki is végezték.

Az anderiták részben pénzügyi manipulációkkal, részben erőszakos tömegmegmozdulások szításával gyorsan és sikeresen tönkretettek minden haken érdekeltségű üzletei vállalkozást is. A keletkezett hatalmi vákuumban az anderiták átvették a hatalmat, és élelmiszerral csillapították le a dühöngő, éhező tömegeket, hakeneket, anderitákat egyaránt. Mire a rend helyreállt, az ország az anderiták kezében volt, és a pénzükért vásárolt erős zsoldoshadsereg segítségével vaskesztyűs kézzel vették át az irányítást.

Richardot annyira meghökkentette, amit hallott, hogy az evésről is elfeledkezett. Szinte hipnotizáltan nézte, amint Kahlan széles gesztusokkal nyomatékosítva meséli az értelem és józan ész összeomlásának történetét.

- Az anderiták mindent megváltoztattak, a feketéből fehér lett, a fehérből fekete. Törvénybe iktatták, hogy egy haken képtelen igazságosan megítélni egy anderitát az ősi haken hagyományok miatt, ami megköveteli, hogy igazságtalanok legyenek az anderitákkal. Ezzel szemben az anderiták, állították ők maguk, tökéletesen meg tudják érteni az egyenlőtlenség természetét és lényegét, mivel olyan hosszú ideig kellett sínylődniük a haken főurak elnyomása alatt. Következésképp az igazság és jog kérdéseiben kizárólag ők alkalmasak bármiféle döntés meghozatalára.

Divatossá váltak a hakenek kegyetlenségéről szóló rémítő történetek. Maguk az ijedt hakenek nem mertek ellenállni, mert részben ezzel is cáfolni szerették volna az ellenük szóló vádakat a kegyetlenségről, másrészt attól tartottak, hogy ezzel felhívják magukra a jól felfegyverzett zsoldosok figyelmét, ezért inkább önként alávetették magukat az anderita uralomnak.

A hatalomból oly hosszan kirekesztett anderiták bosszúja irgalmatlan volt.

A hakeneket rendelettel tiltották el attól, hogy bármilyen hatalommal járó pozíciót vállalhassanak. Azzal az indoklással, hogy a haken főurak arra kényszerítették az anderitákat, hogy vezetőknéven szólítsák uraikat, az új urak végül még azt is megtiltották a hakeneknek, hogy vezetőiknevük lehessen, kivéve, ha érdemeik elismeréséül különleges engedélyt kapnak rá.

- Na, de az idők során nem keveredtek a hakenek és az anderiták? - kérdezte Richard. - Nem kötöttek házasságokat egymás között? Nem olvadtak össze egy néppé?

Kahlan a fejét rázta.

- Az anderiták, magas termetű, sötét hajú fajta, kezdettől fogva úgy gondolkodtak, hogy a vörös hajú hakenekkel való házasság a Teremtő elleni bűn. Azt vallják, hogy a Teremtő az ő bölcsességében különbözőnek alkotta meg az emberfajtaikat. Nem helyeslik, hogy az egyes fajták úgy keveredjenek, ahogy a háziállatokat keresztezik jobb tulajdonságú fajták kitenyésztése érdekében, mint azt a haken állattartók tették. Nem mondom, hogy esetenként nem történhetett keveredés, de máig is ritkaságszámba megy.

Richard a tavakenyérbe göngyölte az utolsó falat kását.

- Na, és most mi a helyzet? - Ezzel bekapta az utolsó falatot.

- Mivel csak az eltiportak - az anderiták - lehetnek erényesek, csak ők uralkodhatnak. Azt tanítják, hogy a haken elnyomás máig is folytatódik. A hakenek egyetlen pillantását is lehet úgy értelmezni, hogy gyűlöletet fejez ki. Ezzel szemben a hakenek nem lehetnek elnyomottak, következésképp erényesek, hiszen természetüknél fogva romlottak.

Ma törvény van Anderiában rá, hogy a hakenek nem tanulhatnak meg írni-olvasni, mert tartani lehet tőle, hogy újra megkísérelnék magukhoz ragadni a hatalmat, és akkor olyan bizonyos, hogy újra megkínoznák és meggyötörnék az anderitákat, mint ahogy a napra éj következik, ahogy maguk az anderiták hirdetik. A hakeneknek

rendszeresen részt kel venniük úgynevezett vezeklő gyűléseken, hogy újra és újra megtanulják, hol a helyük. A hakenek felett most uralkodó anderiták mindezt szabályokba és törvényekbe foglalták.

Ne felejtse el, Richard, hogy a történetet úgy mondtam el, ahogy a varázslóktól megtanultam. Az anderiták ezt terjesen eltérően tanítják. Őszerintük ők voltak az elnyomott, megnyomorított nép, amelyik az évszázadokig tartó haken uralom után magasabb rendű faj lévén újra visszaszerezték kulturális fensőbbiségüket. Amennyit én tudok róluk, ez akár igaz is lehet.

Richard csipőre tett kézzel, hitetlenkedve bámult Kahlanra.

- És a Tanács Aydrindrilben ezt csak úgy hagyta megtörténni? Hagyták, hogy az anderiták rabszolgaságba vessék a hakeneket?

- A hakenek jámboran beletörődtek. Elhiszik, amit anderita tanítók oktatnak nekik: hogy ez a helyes út.

- Mégis, hogyan engedhette a Központi Tanács, hogy ilyen torz rendszer létrejöjjön?

- Elfelejtetted, Richard, hogy a Középföld független államok szövetsége volt. Az Inkvizítorok bizonyos mértékig gondoskodtak róla, hogy a Középföldön uralkodó törvények korrektek legyenek. Nem túrtuk el a politikai ellenfelek legyilkolását és hasonlókat, de ha egy nép önszántából fogadta el hazája törvényeit, mint a hakenek, a Tanácsnak nem volt beleszólása. A kegyetlen törvények ellen felléphettünk, a bizzarr törvények ellen nem.

Richard tehetetlenül emelte a magasba a kezét.

- De hiszen a hakenek csak azért fogadták el ezt a képtelenséget, mert ezt tanították nekik. Nem tudhatják, hogy ez az egész milyen nevetségesen ostoba. Tulajdonképpen nem más történik, mint hogy visszaélnek egy nép tudatlanságával.

- Számodra lehet, hogy ez visszaélés. Ők másképpen látják. Ők úgy tekintik, hogy ez az ára annak, hogy béke legyen az országukban. Ehhez pedig joguk van.

- Maga a tény, hogy szándékosan tartják tudatlanságban őket, bizonyíték rá, hogy visszaélés történik.

Kahlan Richard felé billentette a fejét.

- Nem te magad mondtad nekem az imént, hogy a hakeneknek nem volt joguk elpusztítani az anderita kultúrát? Most pedig azt bizonygatód, hogy a Tanácsnak éppen ezt kellett volna megtennie?

Richard arcán zavarodottság tükröződött.

- Ugye te most a Középföld Tanácsáról beszélsz?

Kahlan ivott egyet, majd átnyújtotta Richardnak a vizeztömlőt.

- Ez az egész évszázadokkal ezelőtt történt. Akkoriban nem volt olyan erős ország a Középföldön, amelyik rá tudta volna kényszeríteni a törvényeit a többi országra. A Tanács csak arra szolgált, hogy megpróbáljunk együttműködni. Az Inkvizítorok csak akkor léptek közbe, ha egy-egy uralkodó túllépte az illetékessége határait.

Ha megpróbáltuk volna előírni minden országnak, milyen törvényeket hozhatnak, a szövetség széthullott volna, és az együttműködést és a józan ész uralmát háború és káosz váltotta volna fel. Nem mondom azt, hogy a mi rendszerünk tökéletes volt, de a népek nagy többségének lehetővé tette, hogy békében éljenek.

Richard felsóhajtott.

- Gondolom, igazad van. Én nem igazán értek a kormányzáshoz. Feltételezem, a ti rendszeretek megfelelően szolgálta a Középföld érdekeit évezredek óta.

Kahlan még mindig rágcsálta a maga tavakenyerét.

- Az egyik oka annak, hogy megértettem és elfogadom, amit el akarsz érni, éppen az, hogy ilyesmi megtörténhetett Anderiában. Amíg te nem jöttél D'Hara súlyával és hatalmával a hátad mögött, nem volt olyan ország, amelyik elég erős lett volna hozzá, hogy egyenlő és igazságos törvényeket kényszerítsen valamennyi népre. Egy olyan ellenség ellen, mint Jagang, a Középföld Szövetségének semmi esélye sem lenne.

Richard el sem tudta képzelni, milyen érzés lehet Kahlannak, mint Inkvizítor Anyának, hogy látja széthullani azt, amiért egész életében küzdött. Richard apja, Darken Rahl olyan eseményeket hozott mozgásba, amelyek megváltoztatták a világ arcát. Kahlan legalább meglátta az esélyeket a bekövetkezett káoszban.

Richard a szemöldökét dörzsölgette, és azon tűnődött, mi legyen a legközelebbi tennivalójuk.

- Jól van. Most már tudok valamennyit Anderia történelméről. Biztos vagyok benne, hogy ha D'Hara történelmét megismerném, még sokkal mocskosabb dolgokat találnék benne, és ez a nép most mégis engem követ, és az igazság oldalán harcol, bár magam is belátom, milyen különösen hangzik ez. A Szellemeik rá a tanúim, hogy vannak, akik D'Hara múltjának összes bűnét az én nyakamba akarják varni.

Abból, amit elmondta Anderia történetéből, arra következtettek, hogy ott egy olyan nép él, amelyik soha nem hajtana önként a fejét a Birodalmi Rend igája alá. Gondolod, van esélyünk rá, hogy Anderiát magunk mellé állítsuk?

Kahlan mély lélegzetet vett, és elgondolkodott. Richard titokban azt remélte, hogy Kahlan gondolkodás nélkül igennel válaszol.

- Anderia uralkodója a Fejedelem, aki egyben a vallási vezetőjük is. Ez a társadalmi berendezkedés az anderiták ősi hitéből maradt vissza. A Kulturális Kapcsolatok Irodájának Igazgatói döntenek felőle, hogy kit nevezzenek ki élethosszig fejedelemnek. Az Igazgatók elvileg erkölcsi felelősséggel tartoznak a választott Fejedelem személyéért

- hasonlóan ahhoz, ahogy az Első Varázsló tartozik felelősséggel azért, hogy a megfelelő személyt válassza ki Keresőnek.

Az anderiták hisznek benne, hogy akit az Igazgatók felkennek, az felülemelkedik a test kötöttségein, és magával a Teremtővel kerül közvetlen kapcsolatba. Sokan őszintén hiszik, hogy a Fejedelem szájából maga a Teremtő szól hozzájuk. Sokan úgy tekintenek rá, mintha ő maga személyesítené meg a Teremtőt.

- Ezek szerint ő az, akit meg kell győznünk róla, hogy csatlakozzanak hozzánk?

- Részben igen, de a Fejedelem nem uralkodik a mindennapi értelemben. Inkább afféle szimbólum, akit a nép amiatt imád, akit képvisel. Ma az anderiták legfeljebb az ország népességének tizenöt-húsz százalékát teszik csak ki, de a hakenek többsége is így érez a Fejedelem iránt.

A Fejedelemnek jogában áll, hogy parancsaival megszabja a kormány cselekedeteinek irányát, de többnyire inkább csak jóváhagyja a kormány döntéseit. A tényleges uralmat Anderiában ma inkább a Kultúra Minisztere gyakorolja. A Miniszter szabja meg az országban folyó tevékenység irányát és jellegét. Ez a miniszter most egy Bertrand Chanboor nevű ember.

A tulajdonképpeni döntéshozó testület a Kultúra Miniszterének Hivatala, amelyik Fairfilden kívül, a főváros közelében székel. A képviselők, akikkel Aydindrilben találkoztunk, a Miniszternek tesznek jelentést.

Az ország sötét történelmétől függetlenül Anderia ma olyan hatalom, amellyel számolnunk kell. Ha a régi anderiták primitív nép voltak is, ma már nem azok többé. Ma már gazdag kereskedő nép, amelyik óriási vagyonokkal és befolyással rendelkezik. A kormányzásban is komoly tapasztalatra tettek szert. És erős kézzel tartják markukban a hatalmat az ország felett.

Richard tekintete a hatalmas, üres pusztát fürkészte. Mióta a Harmónia eljött, hogy megpróbálja megölni Du Chaillut, és Richard érezte, hogy a gonosz jelenléttől felborzolódik a tarkóján a haj, állandóan figyelt arra is, nem jelentkezik-e újra ez az érzés. Remélte, hogy legközelebb idejében meg fogja érezni ahhoz, hogy mindenkit figyelmeztethessen a veszélyre, mielőtt valami tragédia bekövetkezne.

Arra pillantott, ahol Cara kásával etette Du Chaillut. A sámánasszonynak vissza kell térnie a népéhez, nem szabad megszületendő gyermekét hordozva bolyongania szerte a világban.

- Ráadásul az anderiták nem holmi lusta, kövér kereskedőnépség - folytatta közben Kahlan. - A hadsereget leszámítva, ahol még létezik valamiféle, az egyenlőségre hasonlító rendszer, az országban kizárólag az anderiták viselhetnek fegyvert, és igen jól is bánnak vele. Az anderiták, bármi is legyen róluk a véleményed, nem ostobák, és nem is lesz könnyű meggyerni őket.

Richard ismét a távolba bámult, miközben fejében már tervek kovácsolódtak.

- Ebinissában és Renwoldban - szólalt meg aztán - Jagang megmutatta, mit tesz azokkal, akik nem csatlakoznak hozzá. Ha Anderia nem áll mellénk, ismét áldozatul fognak esni az idegen megszállásnak. Csakhogy ezúttal a megszállókban nem lesz semmiféle jogérzet és igazságosság.

11. FEJEZET

Richard szótlánul állt, és Aydindril irányába nézett. Amit Kahlantól hallott Anderia történetéről, és amit a maguk brutális módján a Harmóniák tudtára adtak, csak megerősítették elhatározásában.

- Tudtam, hogy biztosan rossz irányba megyünk - mondta ki végül hangosan is.

Kahlan északkelet felé nézett, amerre Richard, és felhős arccal kérdezte:

- Ezt meg hogy érted?

- Zedd szokta volt mondani, hogy ha könnyűnek találod az utat, valószínűleg rossz irányba tartasz.

- Richard, azt hittem, ezen már túl vagyunk - felelte Kahlan valami fáradt makacssággal, és hátravetette a köpenye szárnyát. - Aydindrilbe kell mennünk. Most még inkább, mint eddig bármikor. Ezt neked is be kell látnod.

- Az Inkvizítor Anyának igaza van - szólt közbe Cara, aki éppen visszatért a végre elpihent Du Chaillu mellől. Richard észrevette, hogy Cara ujjai elfehéredtek, úgy szorította az Agielét. - Ezeket a Harmóniákat meg kell állítani. Segítenünk kell, hogy Zedd helyreállíthassa a mágiát.

- Ó, csakugyan? Nem is tudod, Cara, mekkora örömet okozol vele, hogy ilyen elkötelezett híve lettél a mágiának. - Richard az úti felszerelését nézte. - Nekem Anderiába kell mennem.

- Richard, akkor aktívatlanul marad Aydindrilben egy varázslat, ami nagy eséllyel megoldást hozhatna a Harmóniák problémájára.

- Ne felejtsd el, hogy én vagyok a Kereső. - Richard hálás volt Kahlan tanácsaiért és nagyon nagyra értékelte őket, de most, hogy meghallgatta a mondanivalóját, elemezte a választási lehetőségeket és meghozta a döntését, türelme kezdett a végére járni. Ez már a cselekvés ideje volt. - Hagyd, hogy végezhessem, ami a dolgom.

- Richard, ez...

- Egyszer, valamikor esküt tettél Zedd előtt. Felajánlottad, hogy életedet is feláldozod a Keresőért, annyira fontosnak tartottad a küldetését. Most nem az életedet kérem, csak a megértésedet, hogy azt tehessem, amit tennem kell.

Kahlan nagy lélegzetet vett. Megpróbált nyugodt és türelmes maradni Richarddal, aki szinte meg sem hallotta,

amit Kahlan mondani akart.

- Zedd sürgetett bennünket, hogy tegyük meg neki, amit kért, és így képes legyen szembeszállni a mágia elapasztásával. - Megrángatta Richard köpenye ujját, hogy magára vonja a figyelmét. - Nem rohanhatunk mind csak úgy Anderiába!

- Igazad van.

Kahlan gyanakodva vonta össze a szemöldökét.

- Akkor jó.

- Nem mindnyájan megyünk Anderiába. - Richard megtalálta a takarójukat és felnyalábolta. - Aydindril is nagyon fontos, ahogy te is mondtad.

Kahlan megragadta Richard mellén a ruhát, és szembefordította magával a férfit.

- Na, nem! Ezt aztán már nem! - Megrázta az ujját Richard orra előtt. - Ezt nem fogod megtenni velem! Túl sok mindenben mentünk már keresztül eddig. Most végre összeházasodtunk. Nem fogunk most különválni egymástól! Most nem! És főként nem azért, csak, mert haragszom rád, hogy elfelejtettél szólni Zednek az első feleségedről. Ezt nem fogom hagyni, Richard. Megértetted?

- Kahlan, ennek semmi köze ahhoz, hogy...

Kahlan zöld szemei szinte izzottak a haragtól. Megrázta Richard mellén a ruhát.

- Nem engedem! Nem, azok után, amennyit szenvedtünk, hogy egymáséi lehessünk!

Richard a közelben ácsorgó Cara felé pillantott.

- Elég, ha csak egyikünk megy Aydindrilbe. - Megfogta Kahlan kezét, és lefejtette a ruhájáról, miközben bátorítóan megszorította kissé, mielőtt Kahlan még bármit is mondhatott volna.

- Te meg én Anderiába megyünk.

Kahlan szemöldöke megrándult.

- Na, de ha mindketten... - hirtelen ő is Carára nézett.

A Mord-Sithet elöntötte a riadalom.

- Miért meredtek így rám mind a ketten?

Richard egyik karjával átölelte Cara vállát. Úgy tűnt, Carának ez egyáltalán nem tetszik, ezért hát mindjárt vissza is húzta a kezét.

- Neked kell Aydindrilbe menned, Cara.

- Mindnyájan Aydindrilbe megyünk.

- Nem. Kahlannak és nekem Anderiába kell mennünk. Ott vannak a Birodalmi Strázsák. Van hadseregük. Rá kell vennünk őket, hogy csatlakozzanak hozzánk, és fel kell készítenünk őket rá, hogy a Rend seregei közelednek hozzájuk. Azt is meg kell tudnom, találok-e ott valamit, ami segítségemre lehet, hogy megfékezzük a Harmóniákat. Most sokkal közelebb vagyunk Anderiához, mintha Aydindrilből kellene visszafordulnom oda.

Meg van rá az esély, hogy megállíthatjuk a Harmóniákat, hogy Anderia behódol nekünk, és a Birodalmi Strázsák segítségével megállíthatjuk, talán meg is semmisíthetjük Jagang haderejét. Túl sok forog kockán ahhoz, semhogy hagyhatnánk egy ilyen lehetőséget kicsúszni a kezeink közül. Ez túl fontos dolog ahhoz, Cara. Be kell látnod, hogy ezt kell tennem, nincs más választásom.

- De igen, van más választásod. Mehetünk mind együtt Aydindrilbe. Te vagy a Rahl Nagyúr. Én Mord-Sith vagyok. Nekem melletted kell maradnom, hogy megvédhesselek.

- Azt szeretnéd, ha inkább Kahlant küldeném?

Cara összepréselte az ajkát, és nem válaszolt.

Kahlan karon fogta Richardot.

- Richard, ahogy te is mondtad, te a Kereső vagy. Szükséged van a kardodra, anélkül sebezhető vagy. A kard Aydindrilben van. Ott van a varázslat is, az üvegben, és Kolo naplója is. Meg más könyvek könyvtárszámra, amelyekben megtalálhatod a választ, amit keresel.

Muszáj Aydindrilbe mennünk. Ha szóltál volna Du Chailluról Zednek, most egészen más lenne a helyzet, de így nem tehetünk mást, mint hogy azt tegyük, amit Zedd kért.

Richard kihúzta magát, és merően Kahlan szemébe nézett. Az asszony összefont karokkal nézett vissza rá.

- Kahlan, én a Kereső vagyok. Mint Keresőnek, az a kötelességem, hogy azt tegyem, amit helyesnek tartok. Beismerem, hibát követtem el, és sajnálom is, de nem hagyhatom, hogy emiatt a hiba miatt eltérjek attól, amit kötelességemnek ítélek megtenni.

Mint Keresőnek, Anderiába kell mennem. Neked, mint Inkvizítor Anyának, azt kell tenned, amit a szíved mélyén helyesnek és kötelességednek tartasz. Én megértelek. Azt szeretném, ha velem maradnál, de ha a te utad másfelé vezet, én akkor is ugyanúgy szeretlek téged.

Kahlanhoz hajolt.

- Dönts hát.

Kahlan karba font kézzel, szótlánul méregette Richardot. Végre haragja megenyhült, és rábólintott férje szavaira. Aztán Carára pillantott. Úgy ítélte meg, eggyel többen vannak jelen a szükségesnél ahhoz, hogy Richard

kiadhassa az elkerülhetetlenül fontos utasításait, ezért halkán a férfihoz fordult.

- Megyek, megnézem, hogy van Du Chaillu.

Mikor Kahlan hallótávolságon kívülre ért, Cara megszólalt.

- Nekem az a kötelességem, hogy a Rahl nagyurat védelmezsem, és nem fogok...

Richard felemelt kézzel szakította félbe.

- Kérlek, Cara, figyelj rám egy percig. Mi hárman sok mindenben mentünk keresztül együtt. Együtt jártunk a halál torkában hármásban. Nemegyszer köszönhattuk valamennyien a másoknak az életünket. Te is tudod jól, hogy több vagy számunkra, mint egyszerű testőr.

Kahlan nővéred az Agielben. Nekem a barátom vagy. Tudom, hogy én is többet jelentek számodra annál, hogy én vagyok a Rahl Nagyúr, különben nem maradtál volna mellettem most, hogy nem érzed a kötést. A barátságunk így is összeköt mindhármunkat.

- Éppen ezért nem hagyhatlak el téged. Nem hagylak magadra, Rahl Nagyúr! Őrizni foglak, akár beleegyezel, akár nem.

- Milyen érzés neked az Agieled nélkül?

Cara nem válaszolt. Úgy látszott, nem bízik magában eléggé ahhoz, hogy válaszolni merjen.

- Cara, meglepne téged, ha azt mondanám, hogy én ugyanúgy érzem magam az Igazság Kardja nélkül? Régebb óta kell nélkülözni a Kardot, mint neked az Agieledet. Mintha valami mardosná belülről a gyomromat. Egy állandó fájdalmas üresség van bennem, mintha semmi más nem hiányozna jobban, mint hogy újra kezembe vehessem azt a rémes fegyvert. Te is ugyanazt érzed?

Cara bólintott.

- Én gyűlölöm azt a kardot, Cara. Ugyanúgy, ahol valahol mélyen nyilván te is gyűlölöd az Agieledet. Egyszer nekem adtad. Emlékszel? Te és Berdine és Raina. Én meg könyörögtem, bocsássátok meg nekem, hogy arra kell kérnem titeket, egyelőre tartsátok meg a fegyvereiteket, és segítsetek nekünk.

- Emlékszem.

- Semmit sem szeretnék jobban, mint hogy ne legyen többé szükségem arra a kardra. Szeretném, ha béke lenne a világon, és lehetném azt a kardot a Toronyban, hogy soha többé ne kelljen viselnem.

De szükségem van rá, Cara. Éppúgy, ahogy neked szükséged van az Agieledre, ahogy ürességet érzel nélküle, védtelennek, sebezhetőnek érzed magad nélküle. Félek, ahogy te félsz az Agieled nélkül, és éppúgy szégyellem bevallani. Ahogy neked szükséged van az Agielre, hogy megvédhess minket, nekem is szükségem van a kardomra, hogy Kahlant védelmezhessem. Ha bármi történne vele, csak azért, mert nincs nálam a kardom...

Cara, te nagyon sokat jelentesz számomra, azért olyan fontos nekem, hogy megérts. Te nem vagy többé Mord-Sith, nem vagy többé csupán csak a testőrünk. Annál már sokkal több vagy. Fontos számunkra, hogy gondolkozz is, ne csak cselekedj. Többnek kell lenned egy Mord-Sithnél, ha védelmezőnként valóban segíteni akarsz.

Rajtad áll, hogy folytatni akarod-e, hogy szeretnél-e fontos résztvevő lenni a harcunkban, olyan valaki, aki tehet valami lényegeset, döntő hatással lehet az eseményekre. Neked kell elmenned helyetted Aydindrilbe.

- Ezt a parancsot megtagadom.

- Nem parancsot adok neked, Cara. Csupán kérek.

- Ez nem tisztességes!

- Ez nem játék, Cara. A segítségedet kérem. Te vagy az egyetlen, akihez fordulhatok.

Cara bősztulten bámult a láthatár felé a távoli viharfelhőkre, és válla fölött előrerántotta hosszú szőke hajfonatát. Úgy markolta meg, mintha Agielét szorítaná dühödten. A szellő arcába fújta a fonatból elszabadult szőke szálakat.

- Ha úgy kívánod, Rahl Nagyúr, megyek.

Richard békéltetően tette Cara vállára a kezét. A Mord-Sith teste ezúttal nem feszült meg, úgy tűnt, jólesik neki a baráti érintés.

- Mit kívánsz, mit tegyek?

- Menj Aydindrilbe, és térj vissza, amilyen gyorsan csak tudsz. Szükségem van a kardomra.

- Értettem.

Mikor Kahlan feléjük pillantott, Cara intett neki, és Kahlan futólépésben jött vissza hozzájuk.

Cara kihúzott derékka, merev tartással közölte vele:

- Rahl Nagyúr azt parancsolta, hogy menjek Aydindrilbe.

- Parancsolta? - kérdezett vissza Kahlan.

Cara válaszul csak dühös arcot vágott. Megemelte a Kahlan nyakában függő Agielt.

- Egyszerű erdei vezető léte a Rahl Nagyúr figyelemre méltóan gyakran képes bajba kerülni. Mint nővéremet az Agielben, kérlek meg, hogy vigyázz rá, amíg távol leszek, bár tudom, hogy erre kérnem sem kell.

- Nem fogom szem elől téveszteni.

- Először Reibisch tábornok seregét kell utolérned - mondta Richard Carának. - Tőle kaphatsz lovakat, és gyorsabban érsz Aydindrilbe. Arra is szükség van, hogy a tábornok tudomást szerezzen róla, mit szándékozom

tenni. Mondj el neki mindent. Vernának és a Nővéreknek is. Tudniuk kell róla, mi történt. Talán tudnak olyasmit, ami hasznomra lehet.

Richard elnézett a délnyugati láthatár felé.

- Katonai kíséretre is szükségem lesz, ha be kívánok vonulni Anderiába, és megadást akarok követelni tőlük.

- Ne aggódj, Rahl Nagyúr, mindenképpen szándékomban áll ráparancsolni Reibischre, hogy küldjön őrseget melléd. Nem fognak annyit érni, mintha egy Mord-Sith vigyázna rád, de azért képesek lesznek megvédeni.

- Annyi emberre van szükségem, hogy hatásos benyomást keltsenek kíséretként. Amikor bevonulunk Anderiába, legjobb, ha rögtön látszik, hogy komoly szándékkal jöttünk. Sokkal jobb így, mintha csak Kahlan és én mennénk oda, egy pár testőrrel mellettünk. Különösen most, hogy Kahlant bármikor cserbenhagyhatja az ereje. Azt akarom, hogy az ottaniak lássák, komolyan kell venniük bennünket.

- Na, most értelmesen beszéltél - jegyezte meg Cara.

- Ezer ember elég hatásos kíséretnek fog tűnni - vélte Kahlan. - Kardforgatók, lándzsások, íjászok, azok közül is a legjobbak. Na és persze vezetékllovak. Futárookra is szükségünk lesz. Fontos híreink vannak Jagangot meg a Harmóniákat illetően, amiket mindenhová el kell juttatnunk. Gondoskodnunk kell az erőink összehangolásáról, és mindenkit napra készen informálnunk kell. Sokfelé vannak csapataink, amelyeket szükség esetén mind délre kell vezényelnünk.

Cara bólintott.

- Személyesen fogom kiválogatni a katonákat a kíséretetekhez. Reibischnek vannak elit egységei.

- Helyes, de azért azt sem szeretném, ha Reibisch csapatai harckészültsége rovására menne, hogy elveszük tőle a kulcsembereit - szólt közbe Richard. - Mondd meg a tábornoknak azt is, hogy azért küldjön járőröket azokra az Óvilágtól északra eső utakra, miket egyébként is figyeltetni akart. Nem tudhatjuk, miféle veszélyek leselkedhetnek még ránk. A legfontosabb dolog azonban mégiscsak az, hogy azt akarom, a főerejével forduljon meg, és vonuljon errefelé.

- Indíthat támadást, ha úgy látja jónak?

- Nem. Nem akarom, hogy ezen a sík terepen kockáztassa a csapatai életét a Birodalmi Renddel szemben. Egy ilyen támadás túl sok veszteséget okozhatna. Akármilyen jók is az emberei, a Rend ekkora erejével szemben semmi esélyük nem lenne. Meg kell várnunk, míg több erőt tudunk ide összevonni. De ami még ennél is fontosabb, nem akarom, hogy támadjon, mert a legfontosabb előnyünk abban áll, hogy Jagang nem tudja, hogy Reibisch serege a közelben van. Azt akarom, hogy Reibisch menjen nyugatra és kövesse Jagang seregét, de maradjon kellő távolságban északra tőlük. Mondd meg neki, hogy a lehető legkevesebb felderítőt küldje ki. Csak annyit, hogy nyomát ne tévessze a Rend hadainak, ne többet. Jagang nem tudhatja meg, hogy Reibisch ott van a közelében. Az ő d'harai csapatai jelenthetik az egyetlen erőt, ami képes a Rend és a Középföld közé állni, ha Jagang hirtelen északra fordul. A meglepetés lehet Reibisch egyetlen segítsége, amíg további csapatokat nem tudunk idehívni a futáraink által.

Nem akarom Reibisch seregét kockáztatni, amíg nem feltétlenül szükséges, de szükségem van rá, hogy közbeléphessen, ha a dolgok meglepetésszerű fordulatot vesznek.

Ha Anderia csatlakozik hozzánk, egyesíthetjük az erőinket az övékkel. Ha Anderia megadja magát, és az anderiai seregek a mi parancsnokságunk alá kerülnek, ha a Harmóniákat meg tudjuk fékezni, és ha idejében sikerül további csapatokat összevonnunk idelelni, akkor akár nekiszoríthatjuk Jagangot az óceánnak. Akkor még az is elképzelhető, hogy megfelelő erővel a Birodalmi Strázsák hatókörébe tereljük a Rend erőit. Azzal a fegyverrel úgy pusztíthatjuk el őket, hogy közben a mi embereink életét nem kell feláldoznunk.

- Na, és Aydindrilben mit kell tennem?

- Hallottad, amikor Zedd elmagyarázta, mi a teendőnk?

- Igen. Az Első Varázsló lakosztályában balra az ötödik oszlopon van egy fekete üvegpalack arany drótfonatos dugóval. Az Igazság Kardjával kell szétzúzni. Már jártam Berdine-nel és veled a lakosztályban. Jól emlékszem arra a helyre.

- Helyes. Ugyanúgy szét tudod törni a karddal az üveget, ahogy én tudnám. - Cara rábólintott. - Csak tedd le a palackot a földre, ahogy Zedd tanácsolta, fogd a kardot, sújts le vele az üvegre és zúzd szét.

- Meg tudom tenni - felelte Cara.

Richard nagyon jól tudta, mennyire nem akarózott Carának bármibe is belekeveredni, ami a mágiával kapcsolatban áll. Arra is pontosan emlékezett, milyen vonakodva követte őt Cara és Berdine az Első Varázsló lakosztályába. Na, és ott volt még a Torony mágiikus pajzsainak a kérdése is.

- Ha a Torony mágiája valóban elenyészett, semmi gondot nem fog okozni, hogy átjuss a pajzsokon, mert azok sem fognak működni.

- Tudom, milyen érzés a közelükben lenni. Meg fogom érezni, működik-e még a mágiájuk, vagy átmehetek rajtuk.

- Mondj el mindent Berdine-nek a Harmóniákról. Lehet, hogy mostanra már tud valami olyat, ami segítségünkre lehet. Ha mást nem is, de nála van Kolo naplója, és annak a felhasználásával, amit elmondasz neki, tudni fogja, mit

kell keresnie benne.

Richard nyomatékkal felemelte a mutatóujját. Másik kezével megmarkolta Cara vállát.

- De a legelső tennivalód, még Berdine előtt, a kard és az üveg. Ha a mágia már nem védi őket tovább, ne hagy egyiket sem veszélyben tovább, mint ameddig feltétlen szükséges!

Lehet, hogy a Harmóniák megpróbálnak majd megakadályozni. El ne feledkezz erről! Mindig legyél résen, ne lankadjon az éberséged! Maradj távol tűztől és víztől, amennyire csak lehetséges. Ne bízz semmiben. Lehet, hogy a Harmóniák is tudják, hogy veszélyes rájuk, ami a palackban van.

Mielőtt elmész, beszélünk Du Chailluval, és próbáljuk megtudni, hogyan csábítják halálba a Harmóniák az embert. Ha képes lesz emlékezni rá, értékes információhoz juthatunk tőle, hogyan tarthatjuk távol magunktól a Harmóniákat.

Cara bólintott. Ha félt is, nem látszott meg rajta.

- Ha egyszer elérek Reibischhez, utána vágtatok, mint a szélvész. Először is a Toronyba megyek, magamhoz veszem a Kardot, és széttöröm az üveget. Aztán elhozom a Kardodat, Berdine-t és a könyvet. Hol foglak benneteket megtalálni?

Kahlan válaszolt neki.

- Fairfildben. Valószínűleg a kíséretünkkel együtt táborozunk majd a városon kívül, a Kultúra Miniszterének birtoka közelében. Ha valamiért el kellene mennünk onnan, üzenetet fogunk hagyni neked, vagy hátrahagyunk egy-két embert. Ha erre sem lenne módunk, igyekszünk eljuttatni egy üzenetet Reibisch tábornokhoz.

- Cara... - Richard habozott. - A kardot ki kell húznod a hüvelyéből, hogy eltörhesd vele az üveget.

- Nyilvánvaló.

- Légy nagyon óvatos! A Kard mágikus fegyver, és Zedd úgy véli, még aktív maradt, hogy van még mágija.

Cara nagyot sóhajtott és kellemetlen gondolatok futottak át az agyán.

- Mire ügyeljek, amikor kihúzom?

- Nem tudom biztosan - felelte Richard. - Más-más emberekre különbözőféleképp hathat, attól függően, hogy személyiségük hogyan teljesíti ki a Kard mágiját. A Kereső ugyan én vagyok, de a Kard más emberek kezében is aktív. Egyszerűen nem tudom megmondani, rád hogyan fog hatni a mágija. Azt azonban tudnod kell, hogy a kard az emberek dühét használja ki. Csak legyél nagyon óvatos, és tartsd észben: a Kard azt akarja majd, hogy kivond a hüvelyéből. Minél kijebbb húzod, annál erősebben fogod érezni ezt. A Kard felerősíti az érzelmeidet, főként a haragot.

Cara kék szemei megvillantak.

- Nem kell nagyon erőlködnie.

Richard elmosolyodott.

- Csak vigyázz vele. Miután eltörted az üveget, semmilyen okból ne vond ki a kardot többé, ha csak nem élet-halál függ rajta. Ha ölnöd kell vele...

Cara összevonta a szemöldökét, mikor Richard habozó hangja elhallgatott.

- Ha ölnöm kell vele, akkor mi van?!

Richardnak meg kellett mondania, ha nem akarta, hogy Cara valami ostobaságot kövessen el a karddal.

- Fájdalmat okoz.

- Mint az Agiel?

Richard kissé vonakodva bólintott rá.

- Lehet, hogy nagyobb. - Az emlékezéstől egészen halkká vált a hangja. - A fájdalom ellensúlyozásához haragra van szükség. Ha jogos düh fortyog benned, az meg fog védeni, de jóságos szellemek, mennyire fáj még úgy is!

- Én Mord-Sith vagyok. A fájdalom nekem barátom.

Richard a saját mellkasára bökött.

- Itt fog fájni, Cara. Belül. Higgy nekem, nem szeretnéd azt a fajta fájdalmat érezni. Akkor már inkább az Agieled.

Cara megértő, szomorú mosolyt villantott rá válaszul.

- Szükséged van a Kardodra. El fogom hozni neked.

- Köszönöm, Cara.

- De azt azért nem fogom elfelejteni, hogy rákényszerítettél, hogy védelem nélkül hagyjalak.

- Nem fog védelem nélkül maradni.

Mindnyájan arra fordultak. Du Chaillu állt mellettük. Sápadt volt, haja, mint a szénaboglya, de takaróba burkolózva már nem didergett. Arca maga volt a kemény elszántság.

Richard megrázta a fejét.

- Neked vissza kell térned a népedhez.

- A férjemmel tartunk. Megvédelmezzük a Caharint.

Richard úgy döntött, most nem vitatkozik a férjügyben.

- Mire Anderiába érünk, lesz mellettünk katonai kíséret.
- Azok nem Kardmesterek. Átvesszük Carától a testőrszerepet.

Cara meghajtotta a fejét Du Chaillu felé.

- Ez jó. Nyugodtabb leszek, ha tudom, hogy te és a Kardmestereid vigyáztok rá.

Richard neheztelő pillantást vetett Cara felé, mielőtt újra a Baka Tau Manák sámánasszonyához fordult.

- Du Chaillu, most, hogy végre biztonságban vagy, nem akarom, hogy tovább kockáztasd szükségtelenül az életedet. Épp most jártál veszedelmes közelségben a halálhoz. Vissza kell térned a népedhez. Szükségük van rád.

- Nem számít. Mi amúgy is eleven halottak vagyunk.

- Miről beszélsz te?

Du Chaillu összekulcsolta a kezét. Mögötte a Kardmesterek úgy sorakoztak fel, mint valami királyi kíséret. Még hátrébról a Sáremberek vadászai figyelték. Bár még mindig betegnek látszott, Du Chailluból újra nemesség és tekintély sugárzott.

- Mielőtt elindultunk ide - kezdte - megmondtuk a népünknek, hogy halottak vagyunk. Megmondtuk nekik, hogy elvesztünk az élők világa számára, és nem is térünk többé vissza, hacsak meg nem találjuk a Caharint, hogy figyelmeztessük és megóvjuk őt. A népünk meggyászolt és megsiratott bennünket, mielőtt eljöttünk, mert számukra halottak vagyunk. Csak akkor térhetünk vissza közénk, ha teljesítettük, amit megfogadtunk.

Kis idővel ezelőtt meghallottam a Halál Harmóniáit. Cara, a Caharin védelmezője hozott vissza a szellemek világából. A Szellemek az ő bölcsességükben engedték, hogy visszatérjek, hogy beteljesíthessem a vállaltamat. Mikor Cara visszaér a kardoddal, és újra biztonságban leszel, csak akkor kaphatjuk vissza az életünket, és térhetünk haza. Addig eleven halottak vagyunk.

Nem azt kérem, hogy engedd meg, hogy veled mehessünk. Azt mondom, hogy veled megyünk. Én a Baka Tau Mana sámánasszony vagyok. Én beszéltem.

Richard összeszorított fogakkal, dühösen fenyegette az ujjával. Kahlan lefogta Richard kezét.

- Du Chaillu - mondta Kahlan. - Én is tettem ilyen esküt. Mikor Ebinissia falakkal elkerített városába mentem, és láttam a Birodalmi Rend katonái által lemészárolt emberek holttesteinek tömegeit, bosszút esküdtem. Chandalen és én találkoztunk egy kis csapat fiatal önkéntessel, akik szintén látták a halottakat a szülővárosukban. Ők is eltökélték, hogy megbüntetik a felelősöket.

Esküt tettem rá, hogy halott vagyok, és csak akkor térhetek vissza az életbe, ha azok az emberek, akik ezt a rémséget elkövették, már mind elnyerték méltó büntetésüket. Azok a fiatalok ott, akkor, szintén felajánlották nekem az életüket, és vállalták, hogy csak úgy élhetnek tovább, ha a küldetést sikeresen végrehajtjuk. Csak minden ötödik térhetett vissza közülük az életbe Chandalennel és velem együtt. De mielőtt visszatértünk, azok közül, akik az ebinissiai mészárlást elkövették, a legutolsó is halott volt.

Megértem és tiszteletben tartom az esküt, amit tettél, Du Chaillu. Az ilyen dolog szent, és nem lehet semmibe venni. Te és a Kardmesterek velünk jöhettek.

Du Chaillu meghajolt Kahlan felé.

- Köszönöm, hogy tiszteletben tartod népem hagyományait. Bölcs asszony vagy, és méltó rá, hogy te is a férjem felesége lehess.

Richard a szemeit forgatta.

- Kahlan...

- A Sárembereknek szükségük van Chandalenre és vadászaira. Cara teszi, amit kértél tőle, és elmegy Reibisch tábornokhoz, aztán pedig Aydindrilbe. Amíg a tábornok embereket nem küld, és azok nem csatlakoznak hozzánk, magunkra maradnánk védtelenül. Du Chaillu és Kardmesterei értékes és szívesen látott védelmezőink. Amikor ilyen sok forog kockán, a büszkeségünk a legkevésbé sem számít, Richard. Velünk jönnek.

Richard Cara kék szemébe tekintett, és szilárd eltökéltséget látott benne. Cara ezt akarta. Du Chaillu sötét szemeinek pillantása sziklaszilárd volt. Kahlan zöld szemei... nos, arra még csak gondolni sem volt jó, mi csillogott Kahlan zöld szemeiben.

- Rendben van - adta meg magát Richard. - Amíg a tábornok emberei utol nem érnek bennünket, velünk jöhettek.

Du Chaillu meglepett tekintetet vetett Kahlanra.

- Mindig elmondja külön neked is, ami magától értetődő?

12. FEJEZET

Fitch leszegte a fejét, így csak Spink Mester lábait láthatta, amint az végigsétált a padok között, és csizmái lassú egyenletes kopp, kopp, koppal hangsúlyozták mondanivalóját. A teremben néhányan, főként idősebb asszonyok, hangosan szipogva igyekeztek sírásukon úrrá lenni.

Fitch nem hibáztatta őket. A vezeklő gyűléseken néha még ő is sírva fakadt. De ezekre a leckékre szükség volt. Meg kellett tanulni őket, ha úrrá akartak lenni gonosz haken természetükön. Ezt Fitch meg is értette, de attól még nem lett neki könnyebb.

Mikor Spink Mester leckéztette őket, Fitch szívesebben nézett a padlóra, mintsem hogy tekintete a Mester pillantásával találkozzon. Szemébe nézni egy anderitának, amikor az arról beszél, milyen kegyetlen rémtetteket követtek el Fitch haken ősei az ő anderita őseivel szemben, súlyos és szégyenteljes tiszteletlenség lett volna.

- És így esett - mondta éppen Spink Mester -, hogy a haken horda véletlenül rátalált a szegény földművesek falujára. A férfiak, családjaikért érzett örült aggodalmukban összegyűltek a környező falvakból és tanyákról jött többi egyszerű anderita férfival együtt, és közösen imádkoztak a Teremtőhöz, hogy együttes erőfeszítésük a vérszomjas megszállók elrettentésére eredményes legyen.

Kétségbeesésükben szinte minden élelmiszerüket és állataikat hátrahagyták békeáldozatul a hakenek számára. Követeket küldtek az ellenséghez, hogy felajánlják az áldozatot és megmagyarázzák, hogy az anderiták nem akarnak vérontást, de ezek közül a bátor követek közül egy sem tért vissza.

Egyszerű tervük volt ezeknek az egyszerű embereknek: felmennek egy közeli domb tetejére, és fegyvereiket a fejük fölött lengetve erődemonstrációt tartanak. Nem azért, hogy harcra ingereljék, hanem hogy a falu elkerülésére ösztönözzék a hakeneket. Ezek az emberek földművesek voltak, nem harcosok, és fegyvereik közönséges földművelő eszközök voltak. Nem harcolni akartak: békét szerettek volna.

Köztük voltak azok az emberek, akikről már korábban is tanultatok, akikről már beszéltem nektek: Shelby, Willan, Camden, Edgar, Newton, Kenway és mind a többiek is. Mindazok a jólelkű, egyszerű emberek, akikről az elmúlt hetekben meséltem nektek, akiknek megismerhettétek a történetét, vágyaikat, reményeiket, szerelmeiket, egyszerű és tisztességes álmaikat. Mind ott voltak fenn a dombtetőn, és abban bíztak, rávehetik a kegyetlen, vadállatias hakeneket, hogy harc nélkül vonuljanak tovább. Ott lengették a fegyvereiket - fejszéiket, kapáikat, sarlóikat, vasvilláikat, cséphadaróikat - a fejük felett, abban bízva, hogy így megoltalmazhatják asszonyaikat és gyermekeiket, akik szintén velük tartottak a dombra.

Kopp, kopp, kopp kopogott Spink Mester csizmája sarka közben a padlón, ahogy Fitchhez közeledett.

- A haken sereg úgy döntött, nem vonul tovább, ehelyett, röhögések és csúfolódó, gúnyos huhogások közepette ezek ellen a nyájas, kedves anderita emberek ellen fordították rettenetes Birodalmi Strázsáikat.

A hallgatóság sorai közül döbrent sóhajtások hallatszottak a lányok irányából. Voltak, akik hangosan felzokogtak. Fitch maga is valami görcsös szorítást érzett a gyomrában, és mintha gombóc lett volna a torkában. Neki is szipognia kellett egy kicsit, amint elképzelte azoknak az ártatlanoknak a szörnyűséges halálát. Azok a dombon hadonászó emberek mind jó ismerőssé váltak mostanára. Tudta már a szüleik nevét, a feleségük nevét, a gyermekeikét.

- És amíg a gyilkos haken gazemberek ott álltak cifra egyenruhájukban és röhögtek - Fitch szeme sarkából látta, hogy a csizmák megállnak mellette -, a Birodalmi Strázsák kegyetlen, pusztító hangja feldübörgött, és az ártatlan férfiak csontjairól foszladozni kezdett a hús.

Fitch tarkóját szinte égette Spink Mester sötét tekintete, miközben körös-körül férfiak és asszonyok szipogása, elcsukló, gyászos zokogása hangzott fel.

- A szegény, szerencsétlen anderita parasztemberek sikolya az édig hatolt. Ez volt az utolsó hang, amit életükben kiadhattak. Testük szétolvadt, szertefoszlott a jólöltözött, gúnyolódó, vigyorgó haken banda rémséges fegyvereinek, a Birodalmi Strázsáknak a rettenetes hatására.

Az idősebb asszonyok hangos sikoltozásba kezdtek a rémségek hallatán. Spink Mester ott állt, Fitch fölé tornyosulva. Fitch ebben a pillanatban sokkal kevésbé volt büszke új futáregyenruhájára, mint korábban, amikor a vezeklő gyűlés többi résztvevői meglepetten összesúgtak a háta mögött, ahogy besétált a terembe és elfoglalta a szokásos helyét az egyik pad szélén a középő folyosó mellett.

- Látom, Fitch, neked is szép új egyenruhád van - szólalt meg most Spink Mester olyan hangon, amitől Fitch ereiben a vér is megfagyott. Tudta, a Mester arra vár, hogy válaszoljon valamit.

- Igen, uram. Bár én csak egy hitvány haken kukta voltam, Campbell Mester volt olyan nagylelkű, és futárként alkalmazott engem. Azt akarja, hogy ezt az egyenruhát viseljem, hogy minden haken láthassa, az anderiták segítségével többre is képesek lehetünk, mint a magunk erejéből. Azt is megkívánja, hogy a futárainak az öltözéke is tükrözze az irodája jelentőségét, és annak a fontosságát, hogy az ő futárai terjesztik szerte az országban a Kultúra Minisztere tevékenységének jó hírét, amit a népünk érdekében végez.

Spink Mester olyan erősen ütötte pofon Fitchet, hogy a fiú kiesett a padból.

- Hogy mersz visszaszájálni nekem? Nem érdekelnek az alattomos haken kifogásaid!

- Bocsánat, uram! - Fitch okosabb volt annál, mintsem megpróbált volna négykézlábról talpra állni.

- A hakeneknél mindig készen áll a magyarázkodás a bűneikre és gyűlölködésükre. Te ugyanolyan örömmel és hiúsággal viseled a cifra egyenruhádát, mint azok a kegyetlen gyilkos haken hadurak, és még meg is próbálsz elhíttetni velem az ellenkezőjét.

Mi, anderiták a mai napig szenvedünk a szüntelen haken gyűlölködés fájdalmas terhe alatt. Minden ránk vetett haken pillantásban tisztán látható ez a gyűlölet. Sohasem szabadulhatunk meg ettől. Mindig is lesznek hakenek, akik egyenruhába bújnak, hogy ezzel is emlékeztessenek bennünket szörnyűséges haduraikra.

Te csak az undorító haken természetedet bizonyítod azzal is, hogy megpróbálsz itt nekem mentetgetni a

megbocsáthatatlant - az öntelt nyegleségedet, az egyenruhád iránt és a saját magad iránt érzett fennhéjázó büszkélkedésedet. Te is haken hadúr szeretnél lenni, mint ti mindnyájan. Nekünk, anderitáknak nap, mint nap el kell szenvednünk az ilyesfajta haken erőszakot.

- Bocsáss meg nekem, Spink Mester! Hibáztam. Büszke voltam az egyenruhámra. Hagytam, hogy bűnös haken természetem eluralkodjon rajtam.

Spink Mester megvetően felmordult, de aztán folytatta az oktatást. Fitch megkönnyebbülten sóhajtott, hogy ennyivel megúsza. Tudta, hogy több büntetést érdemelt volna.

- Hogy a férfiakat mind megölték, a falu asszonyai és a gyermekek védtelenek maradtak.

A csizmák kopp, kopp, kopogtak, ahogy a Mester újra elindult a padsorok között, amelyeken haken hallgatósága foglalt helyet. Fitch csak azután mert feltápaszkodni, és újra elfoglalni a helyét a padon, hogy a Mester otthagya. A füle olyan szörnyen csengett, mint amikor Beatától kapta azt a pofont. Spink Mester szavait is csak ezen a csengésen keresztül hallotta.

- A támadók nem is lettek volna hakenek, ha nem úgy határoznak, hogy lerohanják a falut és bűnös vágyaiknak engedve jól elszórakoznak.

- Neee! - sikoltott fel egy asszony a hátsó sorok egyikében, aztán hangja zokogásba fulladt.

Spink Mester háta mögött összefogott kezekkel zavartalanul sétált tovább, figyelembe sem véve a kis közjátékot. Előadásait nemritkán szakította meg efféle érzelemkitörés.

- A hakenek lakomázni akartak, bevonultak hát a faluba. Éppen sült húsról támadt gusztusuk.

A hallgatóság térdre hullott, reszketve félelmében azoknak a szegény szerencsétlen embereknek a sorsa miatt, akiket az utóbbi hetek előadásából olyan közelről megismerhettek. A padlón sűrűlő hangot adtak a hátralökött padok lábai, ahogy sorra mindenki letérdelt. Fitch is csatlakozott a többiekhez.

- Igen ám, de ahogy tudjátok, ez csak egy kis falu volt. Miután a hakenek lemészárolták az állatokat, rájöttek, hogy nem lesz elég a hús. Mivelhogy hakenek voltak, hamar meg is találták a megoldást.

Összefogdosták a gyermekeket.

Fitch semmit sem kívánhatott volna jobban, mint hogy érjen már végre véget az óra. Nem volt biztos benne, mennyit lesz még képes végighallgatni, elviselni. Szemmel láthatóan az asszonyok egy része is ugyanígy érzett. Arcra borultak a padlón, és görcsösen összekulcsolt kezekkel könyörögtek a jó szellemekhez, hogy óvják meg azoknak a szerencsétlen, ártatlan, lemészárolt anderita gyermekeknek a lelkét.

- Mind ismeritek ezeket a gyerekeket. Tudjátok a neveiket. Most körbe fogok menni a teremben, és mindenki mondani fog egy nevet azok közül, amelyeket megismertetek, nehogy valaha is elfeledkezzetek ezekről a szörnyű szenvedések között bevégeztetett fiatal, ártatlan életéről. Mindenki mondjon egy-egy nevet, azoknak a kisfiúknak és kislányoknak a neveit, akiket nyársra húzva elevenen sütöttek meg abban a faluban az anyjuk szeme láttára.

Spink Mester az utolsó sorral kezdte. Mindenki, akire sorban rámutatott, kimondta valamelyik gyerek nevét. A legtöbben azt is mindjárt hozzátették, hogy a jó szellemek őrizték a lelkét. Mielőtt a Mester útjára engedte volna a vezeklő gyűlés résztvevőit, még végig kellett hallgatniuk az elevenen elégettetés rémségeit, a fájdalmat, hogy hogyan sikoltoztak a szerencsétlen gyermekek, és hogy milyen soká tartott, mire végre meghaltak. Hogy milyen soká tartott, mire kis testük jó ízletesre átsült.

A történet olyan rettenetes és gonosz volt, hogy közben egyszer, egy egészen rövidke pillanatra Fitchnek még az is eszébe jutott, hátha nem is egészen így történt. Alig tudta elképzelni, hogy bárki még az állatias, gonosz haken hadurak is képesek lehetnének ilyen rémségek elkövetésére.

De végül is Spink Mester anderita volt! Ő nem hazudna nekik. Nem hazudna valami olyan fontos dologban, mint a történelem.

- Mivel már későre jár - mondta Spink Mester, miután mindenkinek mondania kellett egy gyermeknevet - a következő gyűlésre hagyjuk annak a történetét, mit műveltek a haken megszállók az asszonyokkal. Lehet, hogy a gyerekek voltak a szerencsésebbek, hogy nem kellett végignéznük, miféle fajtalanóságokra használták anyjukat azok a hakenek.

Amikor végre elengedték őket, Fitch a többieket megelőzve törtetett kifelé az ajtón, boldogan, hogy végre megszabadult egy időre a vezeklő órák leckéitől. Talán még soha nem örült ennyire a friss, hűvös levegőnek. Szinte betegnek és lázasnak érezte magát, ahogy azoknak a gyerekeknek a szörnyű halála kísértett az elméjében. A kinti hideg szellő kellemesen simogatta az arcát. Mélyen beszívta tüdejébe a hús, megtisztító levegőt.

Egy karcsú juharfának támaszkodva állt meg az út mellett, és várta, hogy remegő lábaiba visszatérjen az erő. Az ajtón Beata lépett ki. Fitch hirtelen kihúzta magát. Az ajtón kiáramló fény elegendő volt hozzá, hogy Beata könnyen megláthassa őt - megláthassa új futáregyenruhájában. Fitch remélte, hogy Beata vonzóbbnak fogja találni az egyenruháját, mint Spink Mester.

- Jó estét, Beata!

A lány megállt. Végigmérte Fitchet, szemügyre vette az öltözkét.

- Fitch.

- Remekül nézel ki ma este, Beata.

- Úgy nézek ki, mint bármikor máskor. - Beata csípőre tette a kezét. - De te, látom, beleszerettél magadba a csicsás egyenruhádban.

Fitch hirtelen úgy érezte, képtelen megszólalni, vagy akár értelmesen gondolkodni. Neki mindig tetszett a futárok egyenruhája, és azt hitte, Beatának is tetszeni fog. Remélte, hogy a lány majd rámosolyog, vagy ilyesmi. Ehelyett csak haragos pillantást kapott. Most már azt kívánta mindennél jobban, bárcsak egyenesen hazament volna, ácsorgás nélkül.

- Dalton Mester állást ajánlott fel nekem...

- És, gondolom, alig várod már a következő vezeklőgyűlést, hogy meghallhasd, mit műveltek azok a haken vadállatok a cifra egyenruháikban azokkal a védtelen, szerencsétlen asszonyokkal. - Beata közelebb hajolt Fitchhez. - Tetszeni fog neked. Majdnem akkora élvezet lesz, mintha magad is ott leselkednél.

Fitch leesett állal bámult a lány után, aki dühösen elviharzott az éjszakába.

Az utcán járó többi ember tanúja lehetett, ahogy Beata megleckéztette őt, a mocskos hakent. Önelégülten vigyorogtak rajta, vagy nyíltan ki is nevették. Fitch zsebre dugta a kezét, és a fatörzsnek dőlve várta, hogy mindenki eltűnjön onnan a dolgára.

Az út egy órába telt vissza a birtokra. Fitch biztos akart lenni benne, hogy azok, akik oda tartanak, jól előre haladtak már, hogy egyedül lehessen, és senkivel ne kelljen beszélgetnie a visszaúton. Egy percig arra gondolt, bemegy egy italra valahová. Még van elég pénze hozzá. Vagy esetleg visszamegy a birtokra, megkeresi Morleyt, és együtt isznak valamit. Így vagy úgy, jó ötletnek tűnt most jól berúgni.

Hirtelen nagyon hűvösnek érezte a szellőt. Megborzongott tőle.

Majdnem kiugrott a csizmájából ijedtében, amikor egy kéz nehezedett a vállára. Megperdült, és egy idősebb anderita nőt látott maga előtt. A nő hátrafésült, majdnem vállig érő haja jelezte, hogy alighanem rangos személy. A halántékánál őszülő tincsek mutatták, hogy idős. Ahhoz nem volt elég fény az utcán, hogy Fitch láthatta volna, ráncos-e a nő arca, és hogy mennyire, de azt azért meg tudta ítélni, hogy elég idős lehet.

Meghajolt az anderita nő felé. Attól tartott, a nő folytatni fogja, amit Beata elkezdett, és esetleg még valami munkát is ad neki büntetésül.

- Fontos neked az a lány? - kérdezte az asszony.

Fitchet készületlenül érte a kíváncsi kérdés.

- N-nem tudom. - dadogta.

- Elég durván bánt veled.

- Megérdemeltem, asszonyom.

- Hogyhogy?

Fitch vállat vont.

- Nem tudom.

Egyszerűen nem értette, mit akar tőle ez az asszony. Lúdbőrös lett a háta az átható tekintettől, amivel azok a sötét szemek fürkészték. Úgy nézett rá a nő, mintha a piacon akarna csirkét választani magának ebédre.

Az asszonyon egyszerű szabású ruha volt, ami a gyenge fényben barna színűnek tűnt. Nyakig be volt gombolva, nem olyan merész kivágású volt, mint amit a többi anderita nő általában viselt. A ruhája alapján a nő nem tűnt nemesasszonynak, de a hosszú haj mégis azt jelezte, hogy fontos személy lehet.

Valahogy másmilyennek látszott, mint a többi anderita nő. Volt rajta valami, amit Fitch különösen furcsának talált: az asszony széles, szorosan simuló fekete szalagot viselt a nyaka körül.

- Van, amikor a lányok csúnya dolgokat mondanak, mert nem akarják beismerni, hogy egy fiú tetszik nekik. Mikor attól tartanak, hogy a fiúnak nem nyerek el a tetszését.

- Néha meg azért mondanak csúnya dolgokat, mert úgy is gondolják.

- Ez is igaz - mosolyodott el az asszony. - Az a lány odalent lakik a birtokon, vagy itt Szépmezőben?

- Itt, Szépmezőben. Ingernél, a hentesnél dolgozik.

Úgy látszott, az asszony ezt mókásnak találja.

- Talán hozzászokott, hogy több húst lásson a csontokon. Ha majd egy kicsit idősebb leszel, és az alakod jobban megtelik, vonzóbbnak fog találni.

Fitch zsebre vágta a kezét.

- Lehet.

Fitch egy pillanatig sem hitte el, amit az asszony mondott. Amellett abban is elég biztos volt, hogy nem fog „megtelni az alakja”, ahogy a nő fogalmazta. Úgy vélte, elég idős volt már ahhoz, hogy úgy nézzen ki, ahogy mindig is fog.

A nő most egy darabig újra Fitch arcát tanulmányozta.

- Szeretnéd, ha kedvelne téged? - kérdezte végül.

Fitch megköszörülte a torkát.

- Nos, hát igen. Néha szeretném. Legalábbis azt, ha nem gyűlölné.

A nő arcán olyasfajta mosoly terült szét, mintha valami neki tetszőt hallott volna, és Fitch arra gondolt,

sohasem lesz képes megérteni a nők gondolkodásmódját.

- Meg lehet oldani.
- Asszonyom?
- Ha kedveled őt, és azt szeretnéd, hogy ő is kedveljen téged, hát lehet tenni róla.

Fitch meglepetten pislogott.

- Hogyan?
- Valami kis apróság, amit az ételébe vagy az italába csempészel.

Fitch hirtelen megértette. Ez a nő egy javasasszony volt. Most már azt is értette, miért találta olyan furcsának az elejét. Hallott már róla, hogy azok az emberek, akiknek közük van a mágiához, furcsának látszanak.

- Úgy érted, te tudnál tenni valamit? Valami varázslatot, vagy affélét?

A nő mosolya szélesebbé vált.

- Vagy affélét.
- Épp most kezdtem el Campbell Mesternek dolgozni. Sajnálom, asszonyom, de egyelőre nem engedhetek meg magamnak ilyesmit anyagilag.

- Aha, értem. - A mosoly lehervadt a nő arcáról. - Na, és ha megengedhetnél?

Mielőtt Fitch bármit válaszolhatott volna, a nő gondolatokba merülten nézett fel az égre.

- Vagy esetleg addigra összehozom, mire már ki tudnád fizetni. - Hangja lehalkult, most alig volt több suttogásnál. - Akkor talán nekem is lesz rá elegendő időm, hogy átgondoljam a problémát, és rájöjjen, mi volt a hiba, miért nem működött.

Fitch szemébe nézett.

- Nos, mi a véleményed?

Fitch nagyot nyelt. Nem szeretett volna megsérteni egy anderita nőt, pláne nem olyat, aki még ráadásul a Tehetséget is birtokolja. Habozott egy darabig.

- Hát, szóval, asszonyom, az az igazság, hogy ha engem egyszer egy lány megkedvel, akkor inkább kedveljen önmagáért - bár nem akarlak megsérteni ezzel, asszonyom. Nagyon kedves tőled, hogy felajánlottad, de azt hiszem, nem örülnék neki, ha egy lány csak azért kedvelne meg engem, mert varázslatot bocsátottak rá. Azt hiszem, nem érezném túl jól magam tőle. Olyan lenne, mintha engem csak a mágia segítségével lehetne megszeretni.

Az asszony elnevette magát, és megveregette Fitch hátát. A nevetése lágy, csilingelő volt, kedvességgel teli, nem olyan, mintha kinevette volna Fitchet. Fitch nem emlékezett rá, hogy egyetlen anderitát is hallott volna így nevetni azok közül, akik valaha is szóba álltak vele.

- Nagyon jó. - Az asszony felemelte a mutatóujját nyomatékkal. - Egyszer, réges-régen egy varázsló mondott nekem hasonlót.

- Egy varázsló! Hát az nagyon ijesztő lehetett! Már úgy értem, találkozni egy varázslóval.

A nő vállat vont.

- Nem annyira. Nagyon kedves ember volt. Akkor még kislány voltam. Tudod, én a Tehetséggel születtem. Az a varázsló azt mondta nekem, sose felejtsem el, hogy a mágia sohasem helyettesítheti az emberek igazi szeretetét és törődését az iránt, aki valójában vagy.

- Nem is tudtam, hogy élnek errefelé varázslók.

- Nem itt történt - felelte az asszony. - Kezével bizonytalanul intett távolra, a sötét éjszakába. - Még otthon, Aydindrilben.

Fitch felkapta a fejét.

- Aydindrilben? Északkeletre innen?

- Nocsak, micsoda ész! Igen, északkeletre. A Varázslók Tornyában. - Az asszony a kezét nyújtotta. - Franca vagyok. És te?

Fitch gyengéden megfogta a felé nyújtott kezét, és könnyedén tartotta, amíg mély meghajlással fél térdre ereszkedett.

- Fitch vagyok, Asszonyom.

- Franca.

- Asszonyom?

- Franca. Ez a nevem. Megmondtam neked a nevemet, Fitch, úgy, hogy most már szólíthatsz a nevemen.

- Elnézést, asszonyom... Bocsánat, Franca!

Megint az a finom, csilingelő nevetés.

- Nos, Fitch, örülök, hogy találkozhattam veled. Nekem vissza kell mennem a birtokra. Gondolom, te elmész valahová berúgni. Azt hiszem, ez, az, amit a korodbeli fiúk a legjobban szeretnek csinálni.

Fitchnek be kellett magában ismernie, hogy a berúgás nagyon is jó ötletnek tűnt számára. Ámbár az sem volt érdektelen, hogy hallhat a Varázslók Tornyáról...

- Azt hiszem, nekem is legjobb lenne visszamenni a birtokra. Ha nem bánod, hogy egy hakennel sétálj, örülnék,

ha együtt tartanánk... Franca. - Tette hozzá még, mintegy utógondolatként.

Franca ismét Fitch arcát vizsgálta, olyan tekintettel, amitől a fiú feszengeni kezdett.

- Én bírok a Tehetiséggel, Fitch. Ez azt jelenti, hogy más vagyok, mint a többi ember, és a többiek legnagyobb része, anderiták és hakenek egyaránt, úgy vélekednek rólam, mint rólad az anderiták, azért, mert haken vagy.

- Tényleg? De hiszen te anderita vagy!

- Anderitának lenni nem elég ahhoz, hogy a mágiatudás szégyenbélyegét letörölje rólad. Tudom, milyen érzés az, amikor az emberek ellenszenvesnek tartanak, anélkül, hogy valamit is tudnának rólad. Nagyon örülnék neki, Fitch, ha elkísérnél az úton.

Fitch mosolygott. Tulajdonképpen jócskán megrázta az is, amikor tudatára ébredt, hogy ő most épp egy anderita nővel beszélget - és ez igazi beszélgetés -, meg az is, hogy az anderiták viszolyoghatnak egy másik anderitától, csak azért, mert az mágiahasználó.

- De hát nem tisztelnék érte, hogy értesz a mágiához?

- Félnék tőlem. A félelem lehet jó is, rossz is. Jó, mert az emberek, még ha nem is szeretnek, tisztelettel bánnak veled. Rossz, mert az emberek gyakran bántják azt, amitől félnék.

- Eddig erre így sohasem gondoltam.

Az jutott Fitch eszébe, milyen jó érzés volt, amikor Claudine Winthrop „uram”-nak szólította. Fitch jól tudta, Claudine csak azért tette, mert félt tőle, de Fitchnek attól még ugyanolyan jólesett. Azt a másik dolgot, amit Franca mondott, azt viszont nem értette.

- Te nagyon bölcs vagy. Ezt a mágia teszi? Bölcs lesz tőle az ember?

Franca torokhangú nevetést hallatott, mintha olyan mulatságosnak találná Fitchet, akár egy két lábon járó halat.

- Ha úgy lenne, a tornyot Bölcsök Tornyának neveznék, nem Varázslók Tornyának. Lehet, hogy egy jó páran bölcsőbbek lennének, ha nem támaszkodhatnának a mágia segítségére.

Fitch még soha nem találkozott senkivel, aki járt volna Aydindrilben, nem is szólva a Varázslók Tornyáról. Alig tudta elhinni azt is, hogy egy mágiahasználó egyáltalán szóba áll vele. Bizonyos mértékig ideges is volt emiatt, mert semmit sem tudott a mágiáról, és attól tartott, hogy ha Franca megnehezti rá valamiért, még ellene fordíthatja a mágiát.

Ennek ellenére lenyűgözőnek találta Francát, még ha öreg volt is.

Együtt indultak el csendben az úton a birtok felé. A hallgatás idegessé tette Fitchet. Kíváncsi volt, vajon Franca a mágia segítségével beelát-e az ő gondolatába. Figyelmesen szemügyre vette az asszonyt. Franca nem úgy nézett ki, mint aki egy pillanatig is törődne Fitch gondolataival. Fitch az asszony nyakára mutatott.

- Nem haragszol, ha megkérdem, mi az ott a nyakadon, Franca? Az a szalag, amit viselsz? Még senkit nem láttam, aki ilyet hordott volna. Van valami köze a mágiához?

Franca hangosan felnevetett.

- Tudod-e, Fitch, hogy hosszú évek óta te vagy az első, aki megkérdte ezt tőlem? Még akkor is, ha te nem tudsz eleget a mágiáról, ezért mersz személyes dolgot megkérdeni egy varázslónőtől.

- Ne haragudj, Franca. Nem akartam tolakodó lenni.

Fitch aggódni kezdett, hogy ostoba módon valami olyat kérdezett, ami felbosszantja Francát. Egyáltalán nem szerette volna, ha magára haragít egy anderita nőt. Pláne, ha az ráadásul még mágiahasználó is. Franca egy darabig csendben haladt mellette. Fitch a nadrágzsebébe rejtette idegességtől nyirkos kezét.

Végül Franca ismét megszólalt.

- Nem erről van szó, Fitch. Mármint, hogy tolakodó lennél. Egyszerűen csak rossz emlékeket idéztél fel.

- Bocsánat, Franca. Nem kellett volna megkérdennem. Néha mondok ostobaságokat. Ne haragudj!

Azt kívánta, bár inkább a városban maradt volna, berúgni.

Néhány további lépés után Franca megtorpant, és szembefordult Fitch-csel.

- Nem, Fitch, nem volt ostobaság. Nézz ide.

Franca kiakasztotta a szalagot összefogó kapesokat, és szabaddá tette a nyakát. Bár sötét volt, a hold elég fényt adott hozzá, hogy láthatóvá váljon a Franca nyakán körbefutó viaszos-fehér, vastag, heges sáv. Egy nagyon csúnya sebhely.

- Bizonyos emberek egyszer meg akartak ölni engem. Azért, mert mágiát használok. - A holdfény megcsillant Franca könnyes szemében. - Serin Rajak és a követői.

Fitch még soha nem hallotta ezt a nevet.

- A követői?

Franca újra összekapcsolta a szalagot a nyakán.

- Serin Rajak gyűlöli a mágiát. Vannak hívei, akik ugyanúgy gondolkodnak, mint ő. Feltüzelik az embereket a mágia ellen. A vérgőzös gyűlölet állapotába csigázzák fel őket.

Nincs ocsmányabb, mint a felajzott csöcselék, amikor vért akar ontani. Amihez egyiküknek sem lenne soha elég bátorsága egyedül, együtt könnyen helyesnek ítélik meg és meg is teszik. A csöcseléknek saját önálló tudata, saját, független élete van. Akár egy kutya farka, amelyik egy magányos préda nyomába szegődik.

Rajak és bandája elkapott engem, és kötelet vetettek a nyakamba. A kezeimet összekötözték a hátam mögött. Találtak egy megfelelő fát, a kötelet átvetették a fa egyik ágán, és a kötéllel a nyakam körül felhúztak engem arra a fára.

Fitch elszörnyülködött.

- Jóságos szellemek, hát az valami szörnyen fájhatott!

Franca maga elé meredt, úgy látszott, nem is hallja Fitch megjegyzését.

- Gyűjtést halmoztak alá. Jó nagy tüzet akartak rakni. Mielőtt meg tudták volna gyűjtani, sikerült megszabadulnom.

Fitch ujjai a saját torkát tapogatták, mintha megpróbálta volna elképzelni, milyen érzés is lehet, amikor az ember a nyakánál fogva lóg egy kötélről.

- Az az ember... Serin Rajak. Ő haken?

Franca megrázta a fejét, és újra elindult az úton.

- Nem kell ahhoz hakennek lenni, hogy valaki rossz ember legyen, Fitch.

Egy darabig csendben mentek egymás mellett. Fitchnek az volt az érzése, hogy Franca elmerült az akasztás körüli emlékeiben. Azon tűnődött, vajon miért nem fulladt meg akkor Franca. Lehet, hogy a kötél nem volt elég szoros hozzá, vélte végül. Nyilván csomóra köthették, nem csúszó hurokra. Kíváncsi volt arra is, vajon hogyan menekülhetett meg végül az asszony, de tudta, hogy már épp eleget kérdezett erről a dologról, és nem mert újabb kérdést feltenni. Csendben hallgatta hát, hogyan ropognak lépteik alatt az apró kavicsok az úton. Néha lopva Francára pillantott. Az asszony már nem látszott olyan jókedvűnek és gondtalannak, mint kezdetben. Fitch azt kívánta, bár soha ne tette volna fel azt az ostoba kérdést.

Végül arra gondolt, valami olyasmiről fogja megkérdezni Francát, amitől az korábban mosolyra derült. Ráadásul ez volt az, amiért Fitch elsősorban is a közös gyaloglást választotta.

- Franca, milyen volt a Varázslók Tornya?

Fitchnek igaza volt: Franca elmosolyodott.

- Hatalmas. El sem tudod képzelni, én meg el sem tudom neked magyarázni, milyen hatalmas. Fenn épült egy hegytetőn, ami Aydindril fölé magasodik. Egy több ezer láb mély szakadék felett átívelő hídon át lehet bejutni. A Torony egy részét magából a hegyből faragták ki. Vannak lépcsőzetes falak, amiket úgy alakítottak ki, mintha sziklafalak lennének. A különböző építményeket széles várfalak és sáncok kapcsolják össze: szélesebbek, mint ez az út, amelyiken most járunk. Mindenfelé tornyok emelkednek a falak fölé. Lenyűgöző látvány.

- Láttad valaha az Igazság Keresőjét? Láttad az Igazság Kardját, amikor ott voltál?

Franca összeráncolt szemöldökkel nézett Fitchre.

- Tudod, tulajdonképpen csakugyan láttam. Anyám varázslónő volt. Egyszer Aydindrilbe mentünk, hogy az Első Varázslóval tárgyaljon valamiről. Hogy miről, arról fogalmam sincs. Az egyik széles sánc tetején mentünk az Első Varázsló lakosztályához. A lakosztályban volt egy külön rész, ahol mindenféle csodás dolgok voltak kiállítva. Jól emlékszem arra a fényes, csillogó kardra.

Úgy látszott, Franca örömmel beszél ezekről a dolgokról, így hát Fitch megkérdezte:

- Hogy néztek ki? Az Első Varázsló lakosztálya? No, és az Igazság Kardja?

- Hát, nézzük csak... - és Franca egy percig álla alá tett ujjal idézte fel emlékeit, mielőtt elbeszélésébe belefogott volna.

13. FEJEZET

Dalton Campbell kinyújtotta a kezét, hogy bemártsa a tollát a tintába, és közben két női lábat pillantott meg az irodája ajtónyílásában. A vastag bokákból már azelőtt tudta, mielőtt felpillantott volna, hogy Hildemara Chanboor áll az ajtóban. Ha volt is olyan nő, akit kevésbé vonzó lábakkal áldott meg a természet, mint Hildemarát, hát Dalton még nem találkozott vele.

Dalton letette a tollat, és mosolyogva emelkedett fel ültéből.

- Lady Chanboor, kérlek, fáradj be!

Az iroda előszobájában a beszűrődő napfényben látni lehetett a készenlétben álló Morleyt, akinek az volt a feladata, hogy behívja a futárokat, ha Daltonnak szüksége lenne rájuk. Pillanatnyilag ugyan nem volt szó ilyesmiről, de most, hogy Hildemara Chanboor látogatta meg Daltont, nagyon valószínűvé vált, hogy hamarosan szükség lesz a futárookra.

Amint Hildemara becsukta maga mögött az ajtót, Dalton előjött az íróasztala mögül, és udvarias invitálással húzott előbbre egy kényelmes széket. Hildemara szalmasárga gyapjúruhát viselt, ami csak még jobban kihangsúlyozta bőrének betegesen sápadt színét. A ruha alja fél lábszárig takarta puffadt, oszlopszerű, vastag lábát.

Hildemara a székre pillantott, de állva maradt.

- Úgy örülök, hogy láthatlak, Lady Chanboor!

Az asszony arcára mosoly telepedett.

- Ó, Dalton, muszáj mindig ilyen szertartásosnak lenned? Elég régóta ismerjük már egymást ahhoz, hogy

Hildemarának szólíts. - Dalton már nyitotta a száját, hogy köszönetet mondjon, amikor az asszony hozzátette: - Amikor egyedül vagyunk.

- Hát persze, Hildemara!

Hildemara Chanboor soha nem látogatott meg senkit azért, hogy olyan köznapi dolgok iránt érdeklődjön, mint a munka. Általában úgy érkezett, mint a vihar előtti hideg szél. Dalton úgy döntött, hadd alakuljon csak ki magától a vihar, az ő segítsége nélkül. Ő nem játssza el a vihart megidéző varázslót. Azt is elhatározta, hogy igyekszik a találkozást minél formálisabb szinten tartani Hildemara engedékenységének ellenére a megszólítással kapcsolatban.

Hildemara szemöldöke ráncokba futott, mintha valami nagyon lekötötte volna a figyelmét. Kezével valami képzeletbeli cérnaszálat próbált levenni Dalton válláról. Az ablakon betűző fénysugarak szikrázón verődtek vissza gyűrűinek ékköveiről, és a ruhakivágása által bőségesen sejtetni engedett melleire hulló nyakék jókora rubinjairól. A ruhakivágás ugyan nem volt olyan mély, mint amit Hildemara az estélyen viselt, de Dalton véleménye szerint még mindig túlment a jó ízlés határán.

Hildemara finom, nőies mozdulattal felcsippentett valamit, aztán végigsimította a szövetet a férfi vállán. Dalton hiába nézte, mi van Hildemara ujjai között, nem látott semmit, az asszony azonban elégedett tekintettel, könnyed kézzel igazgatta el Dalton vállán a könnyű kabát anyagát.

- Nahát, Dalton, hogy neked milyen szép vállad van! Izmos, kemény. - Mélyen a férfi szemébe nézett. - A feleséged nagyon szerencsés asszony, hogy ilyen délceg férje van.

- Köszönöm, Hildemara. - Dalton óvatosságból nem mondott ennél többet.

Az asszony keze a férfi arcára siklott, a felékszerezett ujjak finoman simogatták végig az arcbőrt.

- Igen, nagyon szerencsés asszony.

- A te férjed pedig szerencsés ember.

Hildemara kuncogva húzta vissza a kezét.

- Igen, gyakran van szerencséje, de ahogy mondani szokták, ami szerencsének látszik, az gyakran csak a szorgos gyakorlás eredménye.

- Bölcs szavak, Hildemara.

A cinikus nevetés elenyészett, amint Hildemara kezei visszatértek a férfi gallérjára, hogy megigazgassák, mintha bizony az a gallér bármilyen igazításra szorult volna.

- Az a hír járja, hogy a feleséged hűséges hozzád.

- Szerencsés ember vagyok, hölgyem.

- És az is, hogy te ugyanolyan hű vagy hozzá.

- Fontos a számomra, és tiszteletben tartom az esküt, amit egymásnak tettünk.

- Milyen érdekes. - Hildemara szélesen elmosolyodott. Megcsípte Dalton arcát, Dalton érzése szerint inkább szigorúan, mint játékosan. - Nos, remélem, egy napon meg tudlak győzni róla, hogy egy kicsit kevésbé... szűklátókörű legyél, hogy úgy mondjam.

- Hildemara, ha lenne olyan asszony, aki ki tudná tágítani a látókörömet, te lennél az.

Az asszony megveregette Dalton arcát, és ismét cinikusan felnevetett.

- Jaj, Dalton, rendkívüli egy ember vagy te.

- Köszönöm, Hildemara. Tőled ezt igen nagy bóknak veszem.

Hildemara nagy lélegzetet vett, mint aki felkészül rá, hogy komolyabbra fordítsa a szót.

- Igen, és remek munkát végeztél Claudine Winthroppal és Linscott Igazgatóval. Tudod, soha nem hittem volna, hogy valaki egyetlen elegáns vágással két ilyen furunkulust képes lenne kimetszeni.

- Megteszem, amit tőlem telik a Miniszter és az ő bájos hitvese érdekében.

Hildemara hideg, számító tekintettel mérte végig Daltont.

- A Miniszter feleségét nagyon megsértette az a nő a lepcsés szájával.

- Nem hiszem, hogy a továbbiakban bármi gondot is...

- Azt akarom, hogy intézd el véglegesen.

Dalton félrebillentette a fejét.

- Hogy mondod?

Hildemara Chanboor arckifejezése megkeményedett.

- Ölesd meg.

Dalton kihúzta magát, és kezeit összefogta a háta mögött.

- Megkérdezhetném, mi okod van rá, hogy ilyen dolgot kérj tőlem?

- Amit a férjem tesz, az az ő dolga. A Teremtő a tanúm rá, hogy ő olyan, amilyen, és csak az változtatna rajta, ha kiherélnék. Azt viszont nem tűröm el, hogy bármilyen asszony megalázhasson engem a személyzet előtt, hogy bolondot csinálhasson belőlem. A diszkrét kicsapongás egy dolog, az hogy mindenfelé elhíresztelik, sutgó pletyka és otromba viccek céltáblájává téve engem, az megint egészen más.

- Hildemara, nem hiszem, hogy Claudine azért beszélt a dologról bárkinek is, hogy neked kényelmetlenséget

okozzon. Nem is neked okozhatna vele kárt. Inkább Bertrand helytelen viselkedését akarta leleplezni. Mindenesetre biztosíthatlak róla, hogy hallgatni fog, ráadásul a hitelét is elvesztette a befolyásos emberek köreiben.

- Ej, ej, Dalton, micsoda egy lovag vagy!

- Egyáltalán nem erről van szó, Hildemara. Csak be akarom bizonyítani neked...

Hildemara ismét megmarkolta a férfi gallérját, de ezúttal semmi gyengédség nem volt a mozdulatban.

- Az a nő túlságosan népszerűvé vált azoknak az ostoba szamaraknak a körében, akik elhiszik ezt az egész löszart az éhező gyerekekről, meg arról, hogy az ő törvénye munkát biztosít az embereknek. Ott tolonganak az ajtaja előtt, és mindenféle ügyekben kérik a segítségét.

A nép efféle rajongása veszélyes, Dalton. Annak a nőnek hatalma lesz tőle. De még ennél is veszélyesebb dolog, hogy milyen váddal illette Bertrandot. Azt mondta többeknek, hogy Bertrand erővel tette őt magáévá. Ez tulajdonképpen nemi erőszakot jelent.

Dalton tudta, hová akar kilyukadni Hildemara, de azt akarta, hogy az asszony mondja ki nyíltan, félreérthetetlenül, amit szeretne. Így Dalton egyértelműen csak parancsot fog teljesíteni. A későbbiekben szükség esetén ez eszköz lehet majd a kezében Hildemarával szemben, és a nő nem tagadhatja majd le, hogy ő adott közvetlen parancsot. Ugyancsak csökkentti annak az esélyét, hogy Hildemara prédául vesse őt a farkasok elé, ha úgy hozná a szükség, vagy éppen az asszony szeszélye.

- A nemi erőszak vádja semmi izgalmat nem okozna az emberekben. Csak untatná őket a dolog - mondta Dalton. - Alighanem úgy tekintenének az egészre, hogy az ilyesmi előjoga egy olyan embernek, aki Bertrandhoz hasonló hatalommal bír, és akkora felelősség súlya nyomja a vállát, hogy időnként szüksége lehet egy kis ártatlan szórakozásra, ami enyhíti a feszültségét. Senki nem irigyelné tőle ezt a kis megkönnyebbülést. Könnyen be tudom bizonyítani, ha szükséges, hogy a Miniszter felette áll a közönséges törvényeknek.

Hildemara keze ökölbe szorult Dalton gallérján.

- Igen ám, de Claudine-t behívhatják tanúskodni a Kulturális Kapcsolatok Irodájába. Az Igazgatók félnek Bertrand hatalmától és tehetségétől. Rám is féltékenyek. Eszükbe juthat, hogy kiálljanak ennek a nőszemélynek az ügye mellett, és kijelentsék, hogy ha Bertrand a közönséges törvények felett áll is, tette tiszteletlenség a Teremtővel szemben.

Ha a Teremtő iránti tiszteletlenséggel vádolják, könnyen kijelenthetik, hogy Bertrand alkalmatlan a fejedelmi rangra. Ha az Igazgatók összefognak, az ő kezükben vagyunk, és az ő irgalmukra leszünk utalva. Mielőtt rájönnénk, mi is történik egyáltalán, máris nézhetünk új állás és otthon után.

- Hildemara, azt hiszem...

Az asszony közel húzta Dalton arcát a sajátjához.

- Azt akarom, hogy öld meg azt a nőt!

Daltonnak az volt a tapasztalata, hogy a kedves és nagylelkű természet a csúnyácska nőből is rendkívül vonzó teremtetést varázsol. Az érem másik oldala volt Hildemara: önző zsarnokoskodása és határtalan gyűlölete mindazok iránt, akik becsvágyának útjában álltak, minden esetleges szépségét és vonzó tulajdonságát visszataszító rútsággá változtatta.

- Hát persze, Hildemara. Ha azt kívánod, úgy is lesz. - Dalton finoman elvette gallérjáról a nő kezét. - Van esetleg valami speciális kívánságod arra nézve, hogyan történjen meg a dolog?

- Igen - sziszegte az asszony. - Ezúttal semmi baleset. Ez gyilkosság lesz, és annak is kell látszania. Semmi értelme a leckének, ha a férjem többi ágyasa nem lesz képes megérteni az üzenetet. Azt akarom, hogy kegyetlen módon legyen végrehajtva. Úgy, hogy kinyissa a többi nőnek a szemét. Semmi békésen-ágyban-halt-meg dolog!

- Értem.

- Viszont a mi kezünknek teljesen tisztának kell maradnia az ügyben. A gyanúnak még csak halvány árnyéka sem vetülhet a Miniszter hivatalára, de azt akarom, hogy kemény lecke legyen azok számára, akik esetleg szívesen jártatják a lepcsés szájukat.

Dalton agyában már kezdett is kialakulni a megfelelő terv. Olyan, ami Hildemara minden kívánságának megfelel. Senki nem fogja balesetnek tartani, egyértelműen véres és kegyetlen lesz, és Dalton pontosan tudta már azt is, milyen irányba fognak majd a vádló ujjak mutatni, ha egyáltalán mutatni fognak.

El kellett ismernie, hogy Hildemara érvelésében voltak megfontolandó elemek. Az Igazgatók az estélyen megtapasztalhatták a Miniszter pallosának fenyegető villogását. Akár csak önvédelemből is, könnyen dönthetnek úgy, hogy ők maguk sújtanak le először megelőzőképpen.

Claudine tényleg keverhet még bajt. Nem lenne okos dolog hagyni, hogy egy ilyen potenciális veszélyforrás maradjon a közelükben. Dalton sajnálta, amit meg kellett tennie, de nem tudta letagadni, hogy meg kell tennie.

- Ahogy kívánod, Hildemara.

Hildemara arcán újra felderengett a mosoly.

- Még csak rövid ideje vagy közöttünk, Dalton, de máris megtanultam nagyon nagyra becsülni a képességeidet. Ha van valami, amiben megbízom Bertrandot illetően az a tehetsége, amivel ki tudja választani a megfelelő

embereket mindenféle munkára. Muszáj is jól megválasztania a munkatársait, tudod, különben még magának kellene intéznie a dolgokat, ahhoz pedig ott kellene hagynia a pillanatnyilag éppen leginkább kedvére való szukájának az ágyát.

Gondolom, te sem úgy jutottál el a jelenlegi posztodra, hogy nagyon finnyás lettél volna.

Dalton pontosan tudta, hogy Hildemara előzetesen gondosan és diszkréten utánanézetett Dalton képességeinek és korábbi tetteinek. Eddigre már pontosan tudnia kellett, hogy Dalton megfelelő ember arra a munkára, amivel most meg akarta bízni. Továbbá Hildemara nem is kockáztatott volna meg nyíltan egy ilyen kérést, ha nem lett volna előre biztos benne, hogy Dalton teljesíteni fogja. Fordulhatott volna éppen másokhoz is.

Dalton nagy gondossággal újabb szálát kezdett sodorni a maga kis pókhálójához.

- Szívességet kértél tőlem, Hildemara. Olyan szívességet, amit könnyen meg tudok tenni neked.

Nem szívességekérés volt ez, hanem nyílt utasítás, egyértelmű parancs, és ezt mindketten jól tudták. Ennek ellenére Dalton igyekezett még erősebben odakötni Hildemarát a dologhoz, még ha csak a nő tudatában is: úgy állítani be a helyzetet, ami később még az ő, Dalton hasznára szolgálhat.

Gyilkosságra parancsot adni sokkal súlyosabb bűn volt, mint holmi jelentéktelen nemi erőszak. Jól jöhet még ez a kis finom manőverezés, ha Daltonnak egyszer valami olyasmire lesz szüksége, amit Hildemara segítségével intézhet el...

Hildemara elégedett mosollyal fogta tenyerébe Dalton állát.

- Tudtam, hogy te leszel a megfelelő ember erre a munkára. Köszönöm, Dalton.

A férfi némán meghajtotta a fejét.

Hildemara arca elsötétült, mint amikor a nap eltűnik egy felhő mögött. Lassan lejjebb eresztette a kezét, míg végül már csak egy ujjal emelte meg Dalton állát.

- Azt azonban el ne felejtsd: lehet, hogy nem áll hatalmamban, hogy Bertrاندot kiheréltessem, téged viszont bármikor, kedves Daltonom. Amikor csak úgy tartja a kedvem.

Dalton mosolygott.

- Akkor nagyon vigyázni fogok, hogy soha ne adjak rá okot neked, hölgyem!

14. FEJEZET

Fitch megvakarta a karját ócska, elkérgesedett kuktaruháján keresztül. Amíg nem ölthette magára a futári egyenruhát, tudatában sem volt, micsoda ütött-kopott rongyokat viselt ezelőtt. Élvezte a tiszteletet, amit a futári tisztsége szerzett neki. Nem mintha ettől fontos emberré vált volna, vagy ilyesmi, de a legtöbb ember tiszteletben tartotta a futárokat, mint felelősségteljes személyeket. A kuktákat senki sem tisztelte.

Gyűlölte, hogy újra magára kellett vennie az ócska rongyokat. Mintha a régi életét öltötte volna fel újra, abba pedig soha többé nem akart visszakerülni. Szeretett Dalton Campbellnek dolgozni, és mindent megtett volna, hogy megtarthassa ezt a munkát.

Az ócska rongyaira viszont éppen ehhez volt most szüksége.

Egy távoli kocsmából lantzene édes hangjait sodorta felé a szél. Valószínűleg a Vidám Ember Kocsmájából, a Wavern utcából, vélte Fitch. Ott gyakran léptek fel vándorzenészek.

Időnként egy nádsíp éles trillázása hasított bele az éjszakába. Mikor a síp elhallgatott, a lant hangjai mellett a dalnok énekét is hallani lehetett, bár a szavakat a távolság miatt Fitch nem tudta kivenni. A dallam azonban fülbemászó volt, gyors, és Fitch szíve hevesebben vert tőle.

Vállá fölött hátranézve a hold fényében látta társai zord, komor arcát. Ők is mind korábbi foglalkozásukban hordott ócska ruháikba voltak öltözve. Fitch meg akart maradni az új helyén. Nem fogja cserbenhagyni a többieket. Történjék bármi is, kitart mellettük.

Mocskos egy bandának látszottak így együtt. Koszlott rongyaikban aligha fogja bárki is felismerni őket. Senki sem fogja tudni megkülönböztetni őket bármelyik más rongyos vörös hajú haken kölyöktől.

Szépmező környékén mindig kóvályogtak haken fiatalemberek, akik abban reménykedtek, hátha valaki felfogadja őket valamilyen munkára. Bármilyenre. Sokszor elzavarták őket azokról az utcákról, ahol összeverődtek. Voltak, akik munkát kaptak a környékbeli farmokon, mások Szépmezőben, ha csak egy-egy napra is, mások a házak mögé húzódva vedelték az olcsó sört, vagy a sötétben elrejtőzve vártak rá, hogy kirabolhassanak valakit. Persze ezek az utóbbiak nem voltak hosszú életűek, ha a városi őrség elkapta őket. És többnyire bizony elkapta.

Morley csizmája megcsikordult, ahogy Fitch mellé lépve lekuporodott. Fitch a többiekhez hasonlóan csizmát húzott ehhez a munkához. Még ha a csizma az egyenruhájukhoz tartozott is, a csizmákból vajmi keveset tudna megállapítani bárki is.

Bár Morley még nem volt futár, Campbell Mester megbízta, hogy csatlakozzon Fitch-hez meg a többi futárhoz, akik éppen nem voltak oda valahol messze üzeneteket hordva szét. Morley csalódott volt, hogy őt nem nevezték ki futárnak Fitch-csel együtt. Fitch elmondta neki, amit Campbell Mestertől hallott, hogy időről időre meg fogja bízni Morleyt különböző munkákkal, és egy nap alighanem őt is fel fogja venni a futárszolgálatba. Egyelőre ez elég volt

Morleynak ahhoz, hogy reménykedhessen.

Fitch új barátai a futárok között rendes fiúk voltak ugyan, de Fitch azért örült, hogy Morley mellette van. Régóta kuktázkodtak már együtt. Ez pedig azért jelent valamit. Mikor hosszú évekig együtt rúg be az ember valakivel, az Fitch véleménye szerint szoros kötődést jelent. Úgy tűnt, Morley is hasonlóan vélekedik, és örült neki, hogy részt vehet a küldetésben, és megmutathatja, mennyit ér.

Fitch fél ugyan, de azért Dalton Campbell nem fog csalódni benne. Ami azonban talán még fontosabb, neki és Morleynak jó oka van rá, hogy részt vegyenek ebben a dologban. Számukra ez személyes ügy.

Ennek ellenére Fitch tenyere jócskán megizzadt, és percenként törölgetnie kellett a nadrágja térdébe.

Morley oldalba bökte Fitchet. Fitch kikukucsált a holdfénytől gyengén megvilágított útra, ami a két-három emeletes épületek felől feléjük vezetett. Láta, hogy Claudine Winthrop kilép az egyik házból. Egy ember jött ki vele, úgy, ahogy Campbell Mester előre megmondta. Egy jólöltözött, kardot viselő anderita úriember. A keskeny hüvelyből ítéelve könnyű kard lehetett, és Fitch gondolatban vágott vele néhányat.

Rowley futáregyenruhájában kilépett a sötétből a magas anderita férfi elé, aki épp lelépett a ház előtti feljáró lépcsőjéről, és egy hengerré sodort pergament adott át neki. A férfi kibontotta a tekercset, de Fitch túl messze volt hozzá, hogy a szavait hallhassa.

A távolból újra felhangzott a kocsmai zene: a Vidám Emberben újra rázendített hárfájára és nádsípjára a vándorzenész. Az utcán beszélgető, nevetgélő emberek jártak, vállukon többnyire kendőt vagy könnyű kabátot viseltek. Valahol a ház mélyén beszélgetés folyt, majd hangos kacagás hallatszott ki. Jólöltözött embereket szállító, lehajtott fedelű hintók tűntek fel időnként az utcán. Kopogó patájú lovak húzta csörömpölő szekerek haladtak el az úton, jócskán hozzájárulva a Szépmező külvárosából hallatszó hangzavarhoz.

A férfi testhezálló sötét zekéjének zsebébe gyűrte az üzenetet, és Claudine Winthrophoz fordult. Gesztikulálva mondott valamit a nőnek, de hogy mit, azt Fitch nem hallotta. Az asszony a belváros felé nézett végig az utcán, aztán megrázta a fejét. Kezével a birtok irányába mutatott, az út irányába, amely mellett Fitch és társai lapultak régi rongyaikba öltözötten. Claudine mosolygott, határozottan jókedvűnek látszott.

A férfi ekkor megfogta a nő kezét, és megrázta, mintha elkészönt volna tőle. Aztán sietve a belváros felé indult az utcán. Claudine búcsúzólag integetett utána.

A levelet Dalton Campbell küldte Rowleyval. Most, hogy az üzenetet célba juttatta, Rowley eltűnt az utcák sötétjében. Fitchéket Rowley oktatta ki, mi hogyan fog történni. Rowley folyton kioktatta őket.

Fitch azért szerette Rowleyt. Haken létére az a fiú nagyon is magabiztos volt. Dalton Campbell is tisztelettel bánt vele. Dalton Campbell mindenkivel tisztelettel bánt, de Rowleyval talán még a többiekénél is jobban. Ha Fitch vak lett volna, akár azt is hihette volna, hogy Rowley nem is haken, hanem anderita. Persze azt leszámítva, hogy Rowley rendesen viselkedett Fitchsel.

Claudine Winthrop egyedül indult el az úton a birtok irányába. Az utca végén a városőrség két tagja tűnt fel, két nagydarab, husángokkal felfegyverzett anderita férfi, és a távolodó Claudine-t bámulták.

A birtok nem volt nagyon messze, legfeljebb egyórányi járásra a várostól. Az idő kellemes volt. Elég meleg volt hozzá, hogy ne fázzon az ember, de elég hűvös, hogy séta közben ne izzadjon le. A hold is szépen világított: épp sétára való idő volt. Claudine megigazgatta a vállán krémszínű kendőjét, betakarta a dekoltázsát, bár most messze nem látszott ki annyi belőle, mint amennyit Fitch korábban látott.

A nő leülhetett volna egy padra, hogy megvárja a város és a birtok között rendszeresen közlekedő hintók egyikét, de nem ezt tette. Igazán nem is volt rá szüksége. Ha menet közben utoléri egy hintó, akkor is felszállhat rá, ha már ráunt a gyaloglásra.

Rowley pedig ott volt valahol, hogy gondoskodjon róla, hogy a hintónak valami sürgős dolga akadjon a városban, és csak később indulhasson el a birtokra.

Fitch a többiekkel együtt elrejtőzve várakozott, ahol Rowley mondta nekik, és az úton sietős léptekkel elinduló Claudine Winthropot figyelte. Távoli zene ritmusa lüktetett a fejében. Úgy érezte, mintha a szíve ugyanarra a ritmusra dobogna.

A közeledő nőt nézte, és ujjai türelmetlenül dobolták a térdén „A kút körül és vissza” című vidám dalocska ütemét, amit a sípon épp játszott a zenész. A dalban egy férfi a kút körül kergeti a szeretett nőt, aki mindig semmibe vette őt, amíg el nem sikerül kapnia. Akkor lefogja a nőt, és feleségül kéri. A nő igent mond, amitől a férfinak inába száll a bátorsága, elveszti a fejét, és most ő menekül körbe-körbe a kút körül a nő elől.

Ahogy Claudine haladt előre az úton, egyre kevésbé érezte helyesnek a döntését, hogy gyalog sétáljon vissza a birtokra. Idegesen pillantgatott jobbra a búzaföldek, és balra az árpaföldek felé, amelyek az utat szegélyezték. A város fényei elmaradtak mögötte, és még sietősebbre fogta a lépteit. A kétoldalt elterülő csendes gabonaföldek között szalagként kanyargott előtte az út, a telihold fényében.

Fitch lábujjhegyen hintázva kuporgott rejtekében. Szíve olyan erősen vert, hogy úgy érezte, egész teste hintázik a dobbanások erejétől. Azt kívánta, bár ne kellene itt lennie, ne kellene megtennie azt, amit meg fog tenni. Tudta, hogy ezután már semmi nem lesz olyan többé, mint eddig.

Azt sem tudta, vajon képes lesz-e majd megtenni, amit elvártak tőle. Lesz-e hozzá elég bátorsága. Végül is

voltak itt elegendő. Neki akár nem is kell igazából semmit sem csinálnia. Majd megteszik a többiek.

De Dalton Campbell azt akarta, hogy Fitch is megtegye. Azt akarta, hogy Fitch megtanulja, mit kell tenni olyankor, ha valaki nem viselkedik úgy, ahogy megígéri. Azt akarta, hogy Fitchből a futárok csapatának igazi tagja váljék.

Ahhoz pedig Fitchnek is meg kell tennie, amit a többieknek. Csak így válhat a csapat részévé. Igazán közéjük válóvá. A többiek biztosan nem félnek. Ő sem mutathatja ki a félelmét.

Dermedten, tágra nyílt szemekkel leste, hogyan közeledik feléjük az asszony. Már a cipőinek csikorgása is elhallatszott a rejtekhelyen lapulókhoz. Fitch érezte, hogyan tolul fel benne a rettegés a gondolatra, hogy mindjárt cselekednie kell. Azt kívánta, bár Claudine ott mindjárt sarkon fordulna és elrohanna. Hiszen ehhez még elég távol volt tőlük.

Fitch számára az egész még olyan egyszerűnek tűnt, amikor bólogatva hallgatta Dalton Campbell utasításait. Ahogy ott állt Campbell irodájában és hallgatta, amint Dalton elmagyarázza, mit kell tenniük, minden tiszta és érthető volt. De akkor nappal volt. A nappali világosságban még volt értelme az egésznek. Fitch segíteni akart Claudine-nek, amikor Morleyval együtt figyelmeztették! Nem az ő hibájuk, hogy a nő ellene szegült a parancsnak, amit akkor átadtak neki.

Most itt, kinn a gabonaföldek között a sötétben, ahogy Fitch a magányosan közeledő asszonyt nézte, minden egészen más volt. A fiú összeszorította a fogát. Nem hagyhatja cserben a többieket. Büszkék lesznek majd rá, ha látják, hogy ő is van olyan kemény, mint bármelyikük. Megmutatja nekik, hogy beillik közéjük!

Ez egy új, másfajta élet volt. Nem akart visszamenni a konyhába Gillie-hez, aki a fülét csavargatná, és megszidná elvetemült haken-viselkedéséért. Nem akart újra „Fuccs” lenni, mint azelőtt, mielőtt Dalton Campbell esélyt adott neki, hogy bizonyíthasson.

Annyira elmerült a gondolataiban, hogy majdnem felkiáltott meglepetésében, amikor Morley felpattant mellőle, és az asszonyra vetette magát. Mielőtt meggondolhatta volna magát, Fitch a barátja után ugrott.

Claudine-ben bennakadt a lélegzet. Sikoltani akart, de Morley vaskos tenyere a szájára tapadt, amint Fitchessel együtt megragadták. Lerántották a nőt a földre. Közben Fitch fájdalmasan beütötte a könyökét. Morley teljes súlyával az asszonyra zuhant, aki ettől fájdalmasan felnyögött.

Claudine kézzel-lábbal kapálózott. Sikolyait Morley keze elfojtotta, de egyébként is elég távol voltak a várostól ahhoz, hogy akkor se hallják meg, ha sikerülne kiszabadítania a száját.

A nő mintha csupa könyökből és térdből állt volna. Vonaglott, küzdött az életéért. Végre Fitchnek sikerült elkapnia és hátracsavarnia Claudine egyik karját. Most már Morley is jól meg tudta ragadni a másik kart, és talpra rángatták az asszonyt. Fitch Claudine csuklóit kötözte össze a háta mögött, Morley közben az asszony száját tömte be egy ronggyal, amit aztán kötelekkel erősített oda.

Megragadták kétfelől a hóna alatt, és levonszolták az útról a búzaföldre. Claudine próbált ellenállni, megfeszítette a lábát, rángatózott, vonaglott. Most már előjöttek a többiek is és köréjük sereglettek. Ketten megmarkolták Claudine lábait, és felemelték a levegőbe. Egy harmadik az asszony haját markolta meg.

Öten cipelték Claudine-t vagy fél mérföldet lejjebb az úton, távolabb a várostól. A többiek körülöttük rajzoltak. Claudine Winthrop a rettegéstől elszorult torokkal próbált sikoltozni a szájába gyömöszölt rongy ellenére. Egész idő alatt vadul rángatózva, tekeregve próbált szabadulni.

Volt is oka a rettegésre, azok után, amit művelt!

Mikor már nem látszott a város, még mentek egy darabig a biztonság kedvéért, aztán letértek az útról a búzaföldre. Ha esetleg valaki arra járna az úton, ne láthasson semmit. Nem szerették volna, ha egy arra járó kocsni meglepi őket. Dalton Campbell nem örült volna neki, ha ezt elsűrjék, ha le kellene hajítaniuk a nőt és menekülni az úton járók elől.

Átmentek egy enyhe emelkedőn a búzaföld közepén, ami eltakarta őket az arra járók tekintete elől, és már alighanem hallótávolságon túlra is kerültek az úttól. Itt durván a földre dobták az asszony testét. Claudine sikolyai fojtottan hangzottak elő a szájába tömött rongy mögül. A holdfényben Fitch láthatta a nő szemeit: mint a vágóhídra vonszolt állat tekintete a hentes előtt.

Fitch hangosan zihált. Nem annyira a cipeléstől és erőlködéstől, mint inkább a rémülettől amiatt, amit most tesznek. Szíve vadul zakatolt, fülében érezte a vére lüktetését. A térdei remegtek.

Morley vadul talpra rántotta a nőt, és hátulról átfogva megtartotta.

- Én figyelmeztettelek - rivallt rá az asszonyra Fitch. - Hát ilyen ostoba vagy? Mondtam neked, hogy soha senkinek ne hozd többé szóba az áruló gyanúsítgatásaidat a Kultúra Minisztere ellen! Hazugság, hogy a Miniszter megerőszakolt téged. Azt mondtad, nem fogod többé ezt mondani senkinek, mégis megszegtéd az ígéretedet.

Claudine hevesen rázta a fejét. Fitchet csak felbőszítette, hogy a nő még most is tagadni akar.

- Megmondtam, hogy ne terjeszd ezeket az aljas hazugságokat a Kultúra Miniszteréről! Meg is ígérted, hogy nem teszed. Nekem ígérted meg! Aztán meg újra jártattad azt a lepcsés hazug szádát!

- Mondd csak meg neki, Fitch! - biztatta az egyik ember.

- Úgy van, Fitch, úgy van! - helyeselt a másik.

- Megadtad neki a lehetőséget - tódította a harmadik.

Néhányan hátra veregették Fitchet. Fitchnek jólesett, hogy ezek az emberek büszkéek rá. Fontosnak érezte magát tőle.

Claudine kétségbeesetten rázogatta a fejét. Szemöldökei görcsös csomóba rándultak össze a homlokán.

- Igazuk van - mondta Morley, és megrázta a nőt. - Én ott voltam. Hallottam, amikor figyelmeztetett. Úgy kellett volna viselkedned, ahogy Fitch mondta. Adott neked egy utolsó esélyt.

Az asszony kétségbeesetten próbált megszólalni a rongycsomó mögül. Fitch kirántotta a szájából.

- Nem! Nem beszéltem! Esküszöm rá, uram! Miután figyelmeztetted, senkinek nem beszéltem semmiről! Esküszöm! Kérlek, uram! Hinned kell nekem. Soha nem szólnék senkinek. Nem én, azután, hogy figyelmeztetted, hogy hallgassak. Nem szólnék, nem is szóltam senkinek semmiről!

- De igen! - Fitch keze ökölbe szorult. - Campbell Mester elmondta, hogy beszéltél róla. Most meg hazugnak nevezed Campbell Mestert?

Claudine a fejét rázta.

- Nem! Kérlek, uram, higgy nekem! - Zokogni kezdett. - Uram, könyörgök, hallgattam, ahogy mondtad!

Fitch a tagadástól még jobban feldühödött. Hiszen ő szólt neki! Figyelmeztette! Campbell Mester adott egy utolsó esélyt ennek a szukának, ez meg csak folytatta az áruló locsogását.

Fitchet még az sem derítette jobb kedvre, hogy a néember „uram”-nak szólította. Egyedül attól javult egy kicsit a hangulata, hogy a mögötte álló emberek biztatták.

Fitch nem akart több ocsmány hazugságot hallani a nő szájából.

- Mondtam, hogy tartsd a szádat, de nem hallgattál rám.

- De igen! - zokogta Claudine és rongydarabként, ernyedten lógott Morley karjaiban. - De igen! Kérlek! Soha nem mondtam senkinek semmit! Soha nem mondtam...

Fitch a nő arcába vágott az öklével. Olyan keményen, ahogy csak bírt. Egyenesen az arcába! Teljes erejéből! Érezte, ahogy reccsen a csont az ökle nyomán.

Belesajdult az ökle az ütésbe, de ezt csak valami távoli, alig érezhető fájdalomként érzékelte. A nő arcából lüktető sugárban zúdult a vér.

- Szép volt, Fitch - ujjongott Morley a nő mögött. Az ütés erejétől ő is hátratántorodott egy lépést. - Adj neki még egyet!

Fitchet büszke öröm öntötte el a dicséretre, és most már teljesen szabadjára engedte minden dühét. Felemelte az öklét. Ez a néember ártani akart Dalton Campbellnek és a Miniszternek. A jövődj Fejedeleme! Teljes haragját rázúdította erre az anderita szukára.

Az arcába vágódó második ütés ereje kilökte Claudine-t Morley kezei közül. Az asszony oldalára esve elterült a földön. Fitch látta, hogy a nő állkapcsa törötten lefityen. A belapult orrú, vérben ázó arc teljesen felismerhetetlenné vált. Fitch valami távoli, elvont módon megdöbbszent ezen. Mintha messziről nézte volna annak az eredményét, amit valaki más csinált.

Az emberek farkasfalkaként rontottak a földre zuhant nőre. Morley volt a legerősebb és legvadabb közöttük. Felrángatták a földről. Úgy látszott, mintha mindenki egyszerre ütötte volna. Az asszony feje jobbra-balra nyaklott a rázúduló ökölcsapásoktól. Összegörnyedt a gyomrára mért ütések alatt. A mögötte állók a veséit verték. Csak úgy záporoztak rá az ütések minden felől újra és újra a földre döntve, az őt karjainál fogva talpra rángató kezek közül.

Mikor végleg a földre került, rugdosni kezdték. Morley a tarkójába rúgott. Valaki más az arcába taposott. Olyan erővel érték a rúgások, hogy néha szinte fel-felemelkedett tőlük a talajról. Ide-oda gördült a teste a tehetetlenségi erőtől. Az ütések és rúgások élesen csattogó vagy döngő hangjai szinte elnyomták a férfiak erőfeszítés keltette nyögéseit.

Fitch, miközben Claudine bordáit rugdosta, úgy érezte, mintha valami távoli, csendes helyről figyelné az egészet. Undorodott tőle, de ugyanakkor fel is izgatta a látvány. Részévé vált valami fontos dolognak a többi derék emberrel együtt. Hasznos munkát végeztek Dalton Campbell és a Miniszter - a leendő Fejedeleme - részére.

Ugyanakkor belül személyisége egy része viszolygott attól, ami történik. Egy része ordítva el akart rohanni innen. Egy része azt kívánta, bár a nő soha sem jött volna ki abból a házból.

Egy más része meg vadul, tombolva élvezte a dolgot, élvezte, hogy részt vehet benne, élvezte, hogy összetartozik ezekkel az emberekkel.

Fogalma sem volt róla, mióta folyt a tombolás. Mintha öröktől fogva így lett volna.

Orrát betöltötte a vér sűrű, émelyítő szaga. Mintha a szag a nyelvére is rátapadt volna, bevonva fémese ízével. A vér eláztatta a rongyaikat. Kesztyűként borította az ökleiket. Összefröcskölte az arcukat.

Fitch szinte megrészesgült a bajtársi összetartozás érzésétől. Hangosan nevetgéltek az izgalomtól és a közös cselekvés érzetétől.

Amikor meghallották egy kocsi zörgését az úton, valamennyien szinte egyszerre dermedtek meg. Zihálva egyenesedtek fel, és valami egyforma üzött, vad tekintettel hallgatóztak.

A kocsi megállt.

Mielőtt megállapíthatták volna, miért, vagy hogy jön-e feléjük bárki is az emelkedő túloldalán, egy emberként kezdtek menekülni egy jókora távolságban lévő kis tavacska irányába, ahol majd lemoshatják magukról a vért.

15. FEJEZET

Dalton a kopogásra feltekintett az előtte heverő jelentésből.

- Tessék.

Az ajtó kinyílt, és Rowley vörös üstöke nyomult befelé rajta.

- Campbell Mester, van itt valaki, aki beszélni akar veled. Azt mondja Ingernek hívják. Azt mondja, hentes.

Dalton nem ért rá, és semmi kedve sem volt konyhai problémákkal foglalkozni. Volt elég gondja enélkül is. Rengeteg bonyodalmat kellett kezelnie a legapróbbaktól a legkomolyabbakig.

Claudine Winthrop meggyilkolása igazi szenzációt keltett. Jól ismert és nagyon népszerű volt. Fontos személyiség. A város felbolydult, mint a méhkas. Persze, ha valaki tudta, hogyan kezelje az ilyesmit, a zűrzavarból előnyt is lehetett kovácsolni. Dalton az ilyesmiiben elemében érezte magát.

Úgy intézte, hogy a gyilkosság idején Stein éppen a Kulturális Kapcsolatok Irodájában tartson beszédet az Igazgatóknak, így senki se foghassa őt gyanúba. Egy olyan ember ugyanis mindig gyanús, aki emberi skalpokból készült köpenyt visel, még ha azokat mind háborúban szerezte is.

A városőrség jelentette, hogy látták Claudine Winthropot távozni Szépmezőből, amikor gyalog indult vissza a birtok felé. Ebben semmi különös nem volt, sokan tettek így akár éjszaka is. Az út forgalmas volt, és korábban teljesen biztonságosnak tartották. Az őrség jelentésében az is benne volt, hogy haken fiatalemberek csoportját látták gyülekezni a gyilkosság időpontját megelőzően, akik erősen ittasak voltak. Az emberek természetesen azt hitték, hogy Claudine-t hakenek támadták meg, és hangosan hirdették, hogy ez az eset csak újabb bizonyítéka az anderiták ellen irányuló haken gyűlöletnek.

Az éjszaka ezen az úton járókat most már őrség kísérte.

Az emberek hangosan zúgolódva követelték a Minisztertől, hogy tegyen valamit. Edwin Winthrop, felesége halálától lesújtva ágyynak esett. Betegágyából azonban ő is üzeneteket küldözgetett, igazságtételt követelve.

Később letartóztattak néhány haken fiatalembert, de szabadon is engedték őket, amikor bebizonyosodott, hogy a gyilkosság éjszakáján éppen egy farmon dolgoztak. A büntényt követő éjszakán egy kocsmában a rumtól feltüzelt emberek a „haken gyilkosok” keresésére indultak. Találtak is néhány haken kamaszt, és mivel biztosra vették, hogy ezek lehetnek a gyilkosok, halálra verték őket az ujjongó és lármázó nézőközönség szeme láttára.

Dalton írt néhány beszédet a Miniszter számára, és utasításokat adott ki a nevében egy csomó válságkezelő intézkedésre. A gyilkosság alkalmat adott a Miniszternek, hogy beszédeiben azokat hibáztassa, akik elleneztek az ő Fejedelemsé válassztását, mondván, hogy ezek szembefordulnak a törvényekkel, és ezzel bátorítják az erőszakot. Szigorúbb törvényeket követelt a gyűlöletbeszéd ellen. A Kulturális Kapcsolatok Irodájában elmondott szónoklatai, és az új törvények hatása félelemmel töltötték el azokat az Igazgatókat, akik gyanús jellemnek tartották a Minisztert.

A beszéde meghallgatására összegyűlt tömeg előtt a Miniszter „szigorú intézkedéseket” helyezett kilátásba - amelyek természetét nem határozta meg közelebbről - az erőszak ellen. Az ilyen „intézkedések” mibenlétét soha nem szokták részletezni, és a valóságban ritkán történt bármi is egyáltalán. Az egész szenvedélyes hangú szónoklat csupán arra szolgált, hogy biztosítsa róla az embereket: a Miniszter határozott és hatékony lépéseket fog tenni. Egyedül az számított, hogy elég meggyőző legyen. A meggyőzés viszonylag könnyen elérhető, kevés valódi erőfeszítést igényel, és soha nem szükséges az állításokat a valóságban is bizonyítani.

Persze az adókat majd fel kell emelni, hogy ezeknek a szigorú intézkedéseknek a költségeit biztosítani lehessen. A képlet tökéletesen formált: az ellenzék az erőszakot támogatja, ami viszont azonos a haken hadurak és gyilkosok brutalitásával. Ezzel a húzással a Miniszter és Dalton még növelni is tudta a befolyását az ország gazdasági és politikai élete felett. A befolyás pedig egyenlő a hatalommal.

Bertrand élvezte, hogy ő van az egész felhajtás középpontjában, hogy parancsokat osztogathat, hangosan kárhoztathatja a gonosztságot, beszédeket tarthat az aggodalmas polgárok különböző csoportjainak, megnyugtathatja az embereket. Az egész dolog nyilván hamarosan feledésbe merül, amint az emberek elkezdnek újra a saját problémáikkal foglalkozni és a figyelmük más irányba fordul.

Hildemara boldog volt, és Daltonnak egyelőre csak ez számított.

Rowley ott állt az ajtóban félig behajolva, és Dalton utasítására várt.

- Mondd meg Ingernek, hogy forduljon a problémájával Drummond úrhoz - utasította Dalton, és újabb papírlapot emelt fel az asztaláról. - Drummond a konyhafőnök, és ő a felelős a lakomákért. Elláttam utasításokkal, és amúgy is tudnia kell, hogyan kell megrendelnie a húst.

- Igenis, uram.

Az ajtó becsukódott, és a szoba csendbe burkolózott, az ablakon lágyan doboló tavaszi eső cseppjeinek zaját leszámítva. A tartós, csendes eső jót tesz a termésnek. A jó aratás csillapítja majd a panaszokat, és elfeledteti az új adó terheit. Dalton kényelmesen elnyúlt a karosszékeiben és folytatta a beérkezett üzenetek olvasását.

A személy, aki a jelentést írta, gyógyítókat látott ki-be járni egész éjjel a Fejedelem palotájába. A gyógyítókkal nem tudott szóba elegyedni, de azt írta, egész éjjel ott voltak.

Persze lehet, hogy nem a Fejedelem, hanem valaki más szorult a segítségükre. A Fejedelem végül is nagy házat vitt, közel akkorát, mint a Miniszter birtoka, azzal az eltéréssel, hogy az kizárólag a Fejedelem háza népét szolgálta, állami hivatalok nem voltak benne. A hivatali ügyek vitelére, már amelyekben a Fejedelem egyáltalán részt vett, külön épület szolgált. A Fejedelem ott tartotta az audienciáit is.

Nem volt szokatlan dolog a Miniszter birtokán sem, hogy egy-egy gyógyító ott töltötte az éjszakát valamelyik betege közelében, és ez távolról sem jelentette azt, hogy magának a Miniszternek lett volna szüksége gyógykezelésre. A Miniszter számára a legnagyobb egészségi kockázatot legfeljebb egy féltékeny férj jelenthette volna, és ez is nagyon valószínűtlen volt. A férfiak többnyire inkább kihasználták az előnyöket, amelyeket a feleségüknek valamelyik hatalmassággal eltöltött légyottjai nyújthattak. Az ilyesmi ellen szót emelni viszont igencsak egészségtelen viselkedés lett volna.

Ha pedig egyszer Bertrand lesz a Fejedelem, nem kell többé aggódni a sértett önérzetek miatt. Egy nő számára óriási megtiszteltetés volt együtt lenni a Fejedelemmel - már-már felért egy misztikus vallási élménnyel. Az efféle isteni párosodásról azt tartották, hogy magának a Teremtőnek az áldása ül rajta.

Ha egy nőt a Fejedelem az ágyába hívott, maga a férj noszogatta az asszonyt, hogy tegyen eleget a felszólításnak. Az ilyen szolgálat szent jellege mellett egyéb járulékos előnyökkel is társult: a szentséges egyesülés kompenzációs kedvezményei a férjre is kiterjedtek. Sőt, ha a Fejedelem testi érdeklődésének tárgya elég fiatal volt, a kapcsolat áldásait még a szülők is élvezhették.

Dalton újra elolvasta az utolsó jelentést. A Fejedelem felesége napok óta nem mutatkozott a nyilvánosság előtt. Nem ment el egy hivatalos látogatásra sem, amit egy árvaházban kellett volna tennie. Lehet, hogy éppen ő volt beteg.

Vagy a félje betegága mellett maradt.

Az öreg Fejedelem halálára várakozni olyan volt, mint valami kötélranc. Az ember homlokát kiverte a verejték és a pulzusa felgyorsult tőle. A várakozás izgalma gyönyörűséges volt, annál is inkább, mivel a fejedelem halála volt az egyetlen az események között, amit Dalton nem tudott befolyásolni. Az öregembert túlságosan jól őrizték ahhoz, semhogy meg lehetett volna kísérelni átsegíteni a halál utáni életbe. Úgy meg különösen nem volt értelme a kockázatnak, hogy a Fejedelmet amúgy is csak vékonyka szál fűzte már ehhez a világhoz.

Dalton nem tehetett egyebet, mint várakozott. Közben azonban mindent a legnagyobb gondossággal meg kellett szervezni. Készen kellett állni rá, ha eljön a lehetőség.

Dalton felvette a következő jelentést, de abban semmi egyéb nem volt, mint egy ember panasza egy nő ellen, aki a férfi állítása szerint köszvénnel átkozta meg. A férfi hivatalos úton folyamodott Hildemara Chanboor segítségéért, mivel a Miniszter feleségét széles körökben tiszta és jó szándékú asszonynak ismerték. A férfi szerint Hildemara kiűzhetné belőle a rontást, ha együtt hálna vele.

Dalton aprót kuncogott, ahogy elképzelte magában ezt az egyesülést. A férfi nyilvánvalóan bomlott elméjű volt, és semmi ízlése nem lehetett a nők tekintetében. Dalton feljegyezte a férfi nevét, hogy átadja az őrségnek, aztán nagyon sóhajtott, hogy ilyesféle képtelenségekre kell vesztegetnie az idejét.

Újra kopogtattak.

- Tessék.

Rowley ismét bedugta a fejét.

- Campbell Mester, megmondtam Ingernek, a hentesnek, amit üzentél. Azt mondta, nem konyhai ügyben keres.

- Rowley lehalkította a hangját. - Azt mondja, valami baj miatt, ami itt a birtokon történt, és veled akar beszélni róla, de azt mondja, ha te nem fogadod, az Igazgatókhoz kell fordulnia.

Dalton kinyitott egy fiókot, és belesöpörte a jelentéseket. Néhány, az asztalon maradt papírlapot írással lefelé fordított, mielőtt felállt.

- Küldd be azt az embert.

Inger, egy izmos anderita férfi, Daltonnál úgy tíz évvel idősebb, belépett, és főhajrával köszönt.

- Köszönöm, hogy fogadtál, Campbell Mester.

- Ez természetes. Fáradj beljebb!

A látogató a kezeit összedörzsölve újra fejet hajtott. Feltűnően tiszta öltözetet viselt, nem olyat, mint amit Dalton egy hentesről várt volna. Inkább kereskedőfélnének látszott. Dalton rájött, hogy ha ez az ember a birtok szállítója, akkor nyilván jó nagy üzlete lehet, így sokkal inkább kereskedőnek kell lennie, mint kétkezi munkásnak.

Dalton invitálóan nyújtotta ki a kezét.

- Foglalj helyet, Inger mester!

Inger tekintete ide-oda cikázott a szobában, mindent szemügyre véve. Épp csak hogy nem fütttyentett elismerőleg. Jelentéktelen kis kereskedő - javította ki magát Dalton gondolatban.

- Köszönöm, Campbell Mester. - A testes férfi vaskos kezével megmarkolta a szék támláját és közelebb perdítette az asztalhoz. - Egyszerűen Inger is jó lesz. Hozzászoktam már, hogy Ingernek szólítsanak. - Ajkai

mosolyra rándultak. - Csak az öreg tanítóm szólított Inger mesternek valaha, ő is csak olyankor, amikor rögtön utána körmömre vert a vonalzóval. Többnyire, amikor nem tanultam meg a leckémet. A számtanleckék miatt sosem kaptam körmöst. Szerettem a számokat. Ahogy kiderült, szerencsémre. Sokat segítenek az üzletvitelben.

- Igen, gondolom - felelte Dalton.

Inger folytatta, tekintetével a falon függő lobogókat és lándzsákat pásztázta.

- Most nagyon jól megy az üzlet. A Miniszter birtoka a legnagyobb vevőm. Ekkora üzletben fontosak a számok. Muszáj jól ismerni őket. Sok jó munkásom van. Nekik is megtanítom a számok ismeretét, nehogy kár érjen, amikor leszállítják az árut.

- Nos, biztosíthatlak róla, hogy a birtok nagyon meg van elégedve a szolgálataiddal. A lakomák nem lehetnének olyan sikeresek, mint amilyenek, a te értékes hozzájárulásod nélkül. A remek húsok és szárnyasok bizonyítják, hogy milyen komolyan veszed az üzletedet.

A hentesmester úgy vigyorgott, mint akit épp most csókolt szájon egy csinos lány egy vásári bódében.

- Köszönöm, Campbell Mester. Nagyon kedves tőled. Igazad van, mikor azt mondd, hogy komolyan veszem az üzletemet. A legtöbb ember nincs olyan figyelmes, hogy ezt észrevegye. Te olyan jó ember vagy, ahogy mondják rólad.

- Megteszem, ami tőlem telik, hogy segítsék az embereken. Nem vagyok egyéb, mint az alázatos szolgáljuk - mosolygott Dalton barátságosan. - Segíthetek neked valamiben, Inger? Tehetek valamit itt, a birtokon annak érdekében, hogy könnyebb legyen a munkád?

Inger közelebb csúszta a székét. Könyökével az asztalra támaszkodva Dalton felé hajolt. Karjai olyan vastagok voltak, mint egy-egy kisebbfajta rumoshordó. Bátortalan modora mintha elpárolgott volna, ahogy sűrű szemöldökét összevonta.

- A helyzet az, Campbell Mester, hogy én nem tűrök el semmiféle hajbókolást azoktól, akik nekem dolgoznak. Rászánom a kellő időt, hogy megtanítsam őket, hogyan kell felvágni, kezelni a húst, megtanítom számolni őket, meg hasonlók. Nem viselem el az olyan embereket, akik nem végzik lelkesen és odaadással a munkájukat. Mindig azt szoktam mondani, a sikeres üzlet alapköve, hogy a vevő elégedett legyen. Azoknak a munkásaimnak, akik nem követik az én utamat, nagyon hamar megmutatom az ajtó külső oldalát. Vannak, akik úgy tartják, túl kemény vagyok, de ilyen vagyok, és kész. Az én koromban már nem is fogok megváltozni.

- Nekem elég tisztességes hozzáállásnak tűnik.

- Másrészt viszont - folytatta Inger - megbecsülöm azokat, akik nekem dolgoznak. Hasznom van belőlük, és én is igyekszem a hasznukra lenni. Tudom, hogyan bánnak egyesek a munkásaikkal, különösen a haken munkásaikkal, de az én gyomrom ezt nem veszi be. Akik rendesek velem, azokkal én is rendes vagyok. Ez így korrekt.

Ilyenféleképpen az ember barátságba is keveredik azokkal, akikkel együtt dolgozik és együtt is él. Érted, ugye, mire gondolok? A hosszú évek során szinte egy családdá válunk. Törődünk egymással. Ez így természetes, ha az emberben van egy cseppnyi józan ész.

- Értem, mire...

- Néhány munkásom azoknak a munkásoknak a gyereke, akikkel elkezdtem az üzletet, és akik segítettek benne, hogy sikeres és tisztességes hentesmester váljak belőlem. - Inger még közelebb hajolt. - Van két fiam. Rendes kölykök, de azok közül, akikkel együtt élek és dolgozom, némelyiket közelebb érzem magamhoz, mint a saját fiaimat.

Az egyik munkásom egy kedves, rendes haken lány. Beatának hívják.

Dalton fejében megszólaltak a vészcsengők. Visszaemlékezett a haken lányra, akit Bertrand és Stein magukhoz rendelték, hogy kedvüket töltsék rajta.

- Beata. Nem mondhatnám, hogy ismerősen cseng nekem a név, Inger.

- Nincs is rá okod. A konyhába jár ide, többek között a birtokra is szállítja az áruimat. Úgy szeretem, mintha a saját lányom lenne. Nagyon ügyesen bánik a számokkal. Mindig emlékszik az utasításaimra. Ez nagyon fontos, mivel a hakenek nem tudnak olvasni, ezért nem adhatok neki írott listát. Fontos, hogy jó memóriájuk legyen. Ennek a lánynak soha nem kell semmit kétszer mondanom, egyszer hallja, és hibátlanul végrehajtja. Soha nem kell aggódnom miatta, hogy elfelejt egy rendelést, vagy eltéveszti, mit kell leszállítania.

- Meg tudom érteni, hogy...

- És most egyszerre csak nem akar nekem a birtokra szállítani.

Dalton látta, hogy a hentes keze ökölbe szorul.

- Van egy szállításunk ide mára. Egy fontos szállítmány, lakomához. Mondtam Beatának, fogja be Zsemlét mert egy szállítmányt kell hoznia a birtokra. Az felelte, hogy nem. - Inger ökle lesújtott az asztallapra. - Azt mondta, nem!

A hentes kissé hátrébb dőlt ültében, és helyére állított egy meggyújtatlan gyertyát, ami felborult az ökölcsapás erejétől.

- Rosszul viselem, ha a munkásaim azt mondják nekem, hogy nem. De Beata, hát ő olyan, mintha a lányom lenne. Ezért aztán ahelyett, hogy képen töröltem volna, megpróbáltam a fejével beszélni. Úgy gondoltam, esetleg valami fiúról lehet szó, akivel összekapott, akit nem akar többet látni, vagy valami hasonló. Nem igen értem én

mifélek járnak egy lány fejében, amiktől olyan szeszélyesek lesznek.

Leültettem, és megkérdeztem, miért nem akarja elvinni a szállítmányt a birtokra. Azt mondta csak. Mondtam neki, hogy ez így nem elég. Azt mondta inkább duplán szállít bárhová máshova. Azt mondta, akár egész éjjel baromfit kopaszt büntetésül, de nem megy a birtokra.

Rákérdeztem, azért nem akar-e a birtokra menni, mert valaki tett vele ott valami rosszat. Megtagadta a választ. Megtagadta! Azt mondta, nem visz többé semmit a birtokra, és kész. Azt feleltem, hogy hacsak meg nem magyarázza, miért, úgy, hogy én is megértsem, akkor ő fogja elvinni a szállítmányt a birtokra, akár tetszik neki, akár nem.

Erre sírni kezdett.

Inger keze megint ökölbe szorult.

- Na most, én ujjszopós kisgyerek kora óta ismerem Beatát. Azt hiszem, az utóbbi tucat évben egy kivétellel soha nem láttam sírni azt a lányt. Láttam, mikor alaposan megvágta magát húsdarabolás közben. Még akkor sem sírt, amikor a sebét varrtam. Jócskán fintorgott a fájdalomtól, de nem sírt. Amikor az anyja meghalt, akkor igen. Akkor sírt. De az volt az egyetlen alkalom. Egészen addig, amíg nem akartam a birtokra küldeni.

Így hát magam hoztam el a szállítmányt. Nos, Campbell Mester, én nem tudom, mi történt itt, de annyit mondhatok, hogy bármi is volt az, Beata sírt miatta, és ez azt jelenti, hogy semmi jó nem lehetett. Azelőtt mindig szeretett ide jönni. Mindig szépeket mondott a Miniszterről, akit nagyon tisztelt mindazért, amit Anderiáért tett. Büszke volt rá, hogy a birtokra szállíthat.

És most nem akar ide jönni többé.

Ahogy Beatát ismerem, azt mondanám, valaki kedvét töltötte rajta. Ahogy Beatát ismerem, ő nem akarta. Egyáltalán nem akarta.

Mondtam, nekem olyan az a lány, mintha a saját lányom lenne.

Dalton le nem vette a szemét a hentesről.

- A lány haken, igaz?

- Úgy van. - Inger sem vette le a szemét Daltonról.

- Szóval, Campbell Mester, azt a fiatalembert akarom, aki bántotta Beatát. Fel akarom lógatni egy húskampóra. Ahogy Beata zokogott miatta, van egy olyan érzésem, hogy nem is egy fiatalember volt, hanem többen voltak. Lehet, hogy egy egész banda kölyök bántotta.

Tudom, hogy elfoglalt ember vagy annak a Winthrop nőnek a meggyilkolása miatt, nyugodjon békében, meg minden egyéb miatt is, de nagyon megköszönném, ha utánanéznél ennek az ügynek a kedvemért. Nem szándékozom annyiban hagyni a dolgot.

Dalton előre dőlt, és összekulcsolta a kezeit az asztalon.

- Inger, biztosíthatlak róla, nem fogom túrni, hogy ilyesmi megtörténhessen a birtokon. Nagyon komolynak tartom az ügyet. A Kultúra Miniszterének hivatala azért van, hogy az anderiai népet szolgálja. A lehető legrosszabb hatást keltené, ha az itteni emberek közül egy vagy több bántana egy fiatal nőt.

- Nem „ha” - vágott közbe Inger. - Bántották.

- Persze. Személyesen adom rá a szavamat, hogy magam fogom kivizsgálni a dolgot. Nem tűröm, hogy bárki, legyen anderita vagy haken, veszélyben legyen a birtokon. Itt mindenki teljes biztonságban kell legyen. Senki nem kerülheti el az igazság sújtó karját, aki ez ellen vét, legyen az anderita vagy haken.

Meg kell azonban értened, hogy egy ilyen fontos személy meggyilkolása, mint Claudine Winthrop, és a lehetséges veszély, ami másokat is fenyegethet, jelen pillanatban elsőbbséget élvez. Az egész város felbolydult miatta. Az emberek elvárják, hogy egy ilyen szörnyű tett elnyerje a méltó büntetését.

Inger meghajtott a fejét.

- Megértem. Elfogadom a szavadat, hogy megkapom tőled a fiatalember vagy fiatalemberek nevét, akik felelősek a Beatát ért sérelemért. - A szék megcsikordult a padlón, ahogy Inger hátralökte, miközben felállt. - Vagy esetleg nem is annyira fiatal emberekét.

Dalton is felállt.

- Fiatal vagy öreg, mindent meg fogunk tenni, hogy megtaláljuk a bűnöst. Szavamat rá!

Inger kinyújtotta a kezét, és megragadta Daltonét. Rettenetes szorítása volt.

- Örülök, hogy a megfelelő emberhez jöttem, Campbell Mester.

- Valóban a megfelelő emberhez jöttél.

- Tessék - szólt ki Dalton a kopogásra. Úgy gondolta, tudja, ki kopogott, és már félig el is készült a parancsok leírásával, amit a birtok köré állítandó új őrségnek szánt. A birtok őrsége nem tartozott a hadsereg kötelékébe. Ezek az örök anderiták voltak. Dalton nem bízta volna a komoly őrszolgálatot a reguláris hadseregre.

- Campbell Mester?

Dalton felpillantott.

- Gyere be, Fitch.

A fiú nagy léptekkel besietett, és feszes tartásban megállt az asztal előtt. Mintha meg is nőtt volna, mióta

magára öltötte az egyenruhát, és még inkább a Claudine-ügy óta. Dalton nagyon elégedett volt vele, ahogy Fitch és izomember barátja követték az utasításait. A többiek közül néhányan bizalmas jelentést tettek Daltonnak ennek a kettőnek a viselkedéséről.

Dalton letette a mártogatós üvegtollat.

- Fitch, emlékszel az első alkalomra, amikor beszélgettünk?

A fiú a kérdéstől kissé visszahökkent.

- Igen... izé, igen, uram - dadogta. - Emlékszem.

- Odafenn, a lépcső tetején. A pihenőnél.

- Igen, uram, Campbell Mester. Igazán hálás voltam, hogy nem... vagyis, ahogy bántál velem.

- Hogy nem jelentettem, hogy olyan helyen jársz, ahol semmi keresni való.

- Igen, uram. - Fitch megnyalta a szája szélét. - Nagyon szép dolog volt tőled, Campbell Mester.

Dalton ujjával a halántékát masszírozta.

- Emlékszem, aznap azt mondtad, hogy a miniszter nagyon jó ember, és hogy nem szeretnéd, ha bárki is rosszat mondana róla.

- Igen, uram, úgy igaz.

- Na, és álltad is a szavadat. Bebizonyítottad, hogy bármit megtennél a védelmében. - Dalton alig észrevehetően elmosolyodott. - Arra is emlékszel, én mit mondtam még neked ott a pihenőn?

Fitch megköszöörülte a torkát.

- Úgy érted, arról, hogy egy nap még lovagi címet is szerezhettek magamnak?

- Úgy van. Idáig úgy viselkedtél, ahogy elvártam tőled. Hát arra emlékszel-e, mi egyéb történt akkor ott a pihenőn?

Dalton nem kételkedett benne, hogy a fiú nagyon is jól emlékszik. Nem olyasmi volt, amit az ember csak úgy egy-kettőre elfelejtene. Fitch idegesen próbálta kimondani, anélkül, hogy ki kellene mondania.

- Hát, uram... szóval... mármint hogy ott volt...

- Fitch, emlékszel a lányra, aki pofon vágott?

Fitch újból krákogott egyet.

- Igen, uram, emlékszem.

- És ismered is őt?

- Beatának hívják. Ingernél, a hentesnél dolgozik. Egy vezeklőcsoportba tartozunk.

- Azt is látnod kellett, mit csinált az a lány odafent. A Miniszter látott téged. Stein is látott téged. Neked is látnod kellett őket a lánnyal.

- Nem a Miniszter hibája volt, uram. A lány csak azt kapta, amit keresett magának. Semmi mást. Folyton ájuldozott rajta, milyen csinos ember a Miniszter, milyen csodálatos. Mindig hangosan sóhajtozva emlegette a nevét. Ahogy Beatát ismerem, csak azt kapta, amit akart, uram.

Dalton mosolygott magában.

- Kedvelted azt a lányt, Fitch, igaz?

- Hát, uram, nem is tudom. Nem könnyű dolog olyasvalakit kedvelni, aki gyűlöli az embert. Bele lehet fásulni egy idő után.

Dalton tisztán látta, mit érezhet a fiú a lány iránt. Ott volt minden az arcára írva, még ha szóban tagadta is.

- Nos, Fitch, az a helyzet, hogy ez a lány hirtelen az eszébe vette, hogy mindenáron bajt akar keverni. Néha a lányok utólag csinálnak ilyesmit. Vigyázz vele, hogy megteszed-e, amit kérnek tőled, mert később meggondolhatják magukat, és azt állíthatják, hogy ők egyáltalán nem is akarták.

A fiú zavarodottnak látszott.

- Erről nem is tudtam, uram. Köszönöm a jó tanácsot.

- Ahogy te is mondtad, a lány csak azt kapta, amit akart. Szó sem volt erőszakról. Most viszont mintha meggondolta volna magát, és azt szeretné, hogy úgy látsszon, mintha megerőszakolták volna. Akár csak Claudine Winthrop. A nők néha viselkednek így, ha fontos emberről van szó, és akarnak tőle valami szívességet. Elkapja őket a kapzsóság.

- Campbell Mester, biztos vagyok benne, hogy Beata nem...

- Nemrégén meglátogattott Inger.

Fitch elsápadt egy kissé.

- Beata elmondta Ingernek?

- Nem, csak annyit mondott neki, hogy nem akar többé a birtokra szállítani. De Inger nem buta ember. Úgy gondolja, rájött, hogy miért. Azt akarja, hogy tegyek igazságot, legalábbis amit ő igazságtételnek tart. Ha rákényszeríti a lányt, hogy feljelentést tegyen, a Miniszter újra ki lehet téve csúf, alaptalan gyanúsításoknak.

Dalton felállt.

- Te ismered azt a lányt. Lehet, hogy szükség lesz rá, hogy ugyanúgy rendre tanítsd, mint Claudine Winthopot. Ő is ismer téged. Közel fog engedni magához.

Fitch arcából a maradék szín is kifutott.

- Campbell Mester, uram... én...

- Te, micsoda, Fitch? Már nem érdekel, hogy lovagi címet szerezz magadnak? Már nem akarsz futárként dolgozni? Már nem érdekel az új egyenruhád?

- Nem, uram, nem erről van szó.

- Hát akkor miről, Fitch?

- Semmiről, uram... azt hiszem. Ahogy mondtam, bármi is történt, a lány magának kereste a bajt. Csak azt kapta, amit megérdemelt. Értem én, hogy helytelen lenne, ha bármi rosszat állítana a Miniszterről, ha egyszer semmi rosszat nem tett.

- Nem többet, mint mikor Claudine-nel megtette ugyanazt.

Fitch nagyot nyelt.

- Nem, uram. Nem többet.

Dalton visszaült a székébe.

- Örülök, hogy így megértjük egymást. Majd hívlak, ha Beata gondot okozna. Remélem, hogy nem lesz rá szükség.

Ki tudja, lehet, hogy a lány meggondolja magát, és rájön, hogy nem lenne helyes ilyen utálatos gyanúsítgatásokkal előállni. Talán valaki beszél a fejével és jobb belátásra bírja, mielőtt meg kellene védenünk a Minisztert az alaptalan vádaskodásaitól. Talán még arra is rájön, hogy a hentesmunka nem neki való, és elmegy valahová máshová dolgozni. Esetleg egy farmra, valahol.

Dalton szórakozottan rácsálta a tollszár végét, miközben azt nézte, ahogy Fitch behúzza maga után az ajtót. Arra gondolt, érdekes lenne megfigyelni, hogyan rendezné le a fiú az ügyet. És ha ő nem teszi meg, hát Rowley majd elintézi a dolgot.

Ha viszont Fitch hajlandó lesz megtenni, akkor a mesteri mozaik minden apró darabja a helyére kerül.

16. FEJEZET

Spink Mester csizmái keményen koppantak a deszkapadlón, amint fel-alá járt a padok között, háta mögött összefogott kezekkel. Az emberek szipogva siratták az anderita nők sorsát. Siratták őket azért, amit a haken sereg katonái műveltek velük. Fitch azt hitte, tudja, miről fog szólni az aznapi tanítás, de tévedett. Spink Mester sokkal szörnyűsebb dolgokról beszélt, mint amit Fitch el tudott volna képzelni.

Érezte, hogy az arca olyan égővörös, akár a haja. Spink Mester a legapróbb részletekbe menően kitágította Fitch ismereteit a szexuális aktusról. Ráadásul egyáltalában nem olyan kellemes kioktatás volt, amilyennek Fitch titkon az ilyesmit gondolta. A dolog, amire Fitch mindig borzongatóan kellemes vágyakozással gondolt, Spink Mester előadásában visszataszító aljassággá változott ezekről az anderita nőkről szóló történetekben.

A dolog attól csak még rosszabbá vált, hogy a padban Fitch mellett mindkét oldalon nők ültek. Mivel előre tudták, miről fog szólni a tanítás, az asszonyok mind igyekeztek egy csoportba ülni a terem egyik oldalán, a férfiak meg külön csoportba a másikon. Spink Mester soha nem törődött vele, ki hová ül.

Most azonban, amikor már mind összegyűltek, Spink Mester szétszította, kinek hová kell ülnie. Férfi, nő, férfi, nő. Spink Mester mindenkit ismert a vezeklőcsoportban, tudta, ki hol dolgozik, hol lakik. Keverten ültette szét őket, mindenkit máshonnan jött ember mellé, hogy a padszomszédok lehetőleg minél kevésbé ismerjék egymást.

Azért intézte így, hogy még kínosabb legyen mindenkinek, amikor egyenként elmesélte minden egyes asszony történetét, és hogy mit műveltek velük a haken katonák. Gondosan részletezte, mi történt velük. A legtöbb részlet nem olyan volt, amin sírni lehetett volna. Ahhoz túlságosan is megrázóak és döbbeneteseek voltak. Amellett mindenki nagyon kínosan érezte magát, és nem nagyon akarták a sírással magukra vonni a figyelmet.

Fitch például még sohasem hallott ilyen dolgokról férfi és nő között, pedig elég sok mindenről szerzett tudomást a többi kukta és futár között. Persze itt a haken hadurakról volt szó, és ezek magától értetődően nem voltak finomak és gyengédek. Fájdalmat akartak okozni az anderita nőknek. Meg akarták szégyeníteni őket. Ilyen undorítóak voltak a hakenek.

- Nyilván most mind azt gondoljátok - dörrent rájuk Spink Mester - hogy ez az egész olyan régen történt. Évszázadokkal ezelőtt. Azok a haken hadurak voltak. Azt gondoljátok: „mi jobbak vagyunk náluk”.

Spink mester csizmái megtorpantak Fitch előtt.

- Te is azt gondolod, Fitch? Te is azt gondolod ebben a csicsás egyenruhában? Azt gondolod, jobb vagy, mint a haken hadurak? Hogy azóta a hakenek megjavultak?

- Nem, uram - felelte Fitch. - Nem vagyunk jobbak, uram.

Spink mester felmordult, aztán arrébb lépett.

- Van valaki köztetek, aki úgy véli, hogy a mai hakenek levetközték már az undorító szokásaikat? Úgy véli, hogy mára jobbak lettetek, mint az őseitek voltak a múltban?

Fitch lopott pillantásokat vetett maga köré. Az embereknek körülbelül a fele bizonytalanul felnyújtotta a kezét. Spink Mester kirobbanó dühvel förmedt rájuk.

- Úgy! Szóval azt hiszitek, a mai hakenek jobb emberek? Ti, pimasz pökhendiek azt hiszitek, hogy ti jobbaktok?!

A kezek azonnal visszahullottak az ölekbe.

- Hát nem vagytok jobbaktok! Mind a mai napig olyan undorítóaktok vagytok, mint az őseitek!

Csizmája újra kezdte a lassú, monoton kopp-kopp-kopogását, ahogy megint elindult a csendes gyülekezet között.

- Nem vagytok jobbaktok - ismételte meg nagyon halkán. - Ugyanolyanaktok vagytok.

Fitch emlékezete szerint még soha nem hallotta Spink mester hangját ilyen kétségbeesett vereséggel teltnek. Úgy hangzott, mintha a mester maga is mindjárt sírva fakadna.

- Claudine Winthrop nagyon híres és nagyon tiszteletre méltó asszony volt. Amíg élt, mindent a nép érdekében tett. A hakenekért ugyanúgy, mint az anderitákért. Utolsó tetteinek egyike volt, hogy segített megváltoztatni egy elavult törvényt, hogy ezzel éhező emberek, főként hakenek ezreinek adjon munkalehetőséget.

Mielőtt meghalt, rá kellett döbbsennie, hogy ti semmivel sem vagytok jobbaktok, mint a haken hadurak voltak. Hogy ugyanolyanaktok vagytok.

Csizmái vészjóslóan koppantak a teremben.

- Claudine Winthropban és azokban a réges-régi anderita nőkben, a nőkben, akikről ma tanultatok, volt valami közös. Közös volt a sorsuk.

Fitch elfintorodott magában. Ő tudta, hogy Claudine nem osztozott azoknak a nőknek a sorsában. Ő gyorsan halt meg.

- Akárcsak azokat a nőket, Claudine Winthropot is megerőszakolta egy haken banda.

Fitch összevont szemöldökkel felpillantott. Amint rájött, hogy dühös arcot vág, azonnal megváltoztatta az arckifejezését. Szerencsére Spink Mester éppen a terem másik végén volt, az ottani haken fiúk szemébe meredve, így nem vette észre Fitch meglepett reakcióját.

- Csak találgathatjuk, hány órán keresztül kellett szegény Claudine Winthropnak elszenvednie azoknak az embereknek a gúnyos röhögését és csúfolódását, akik megerőszakolták. Csak találgathatjuk, hányan voltak azok a kegyetlen, szívtelen, gonosz hakenek, akik ilyen szörnyű módon bántak vele ott kinn a búzaföldön, de abból, hogy a gabonát mennyire taposták le maguk körül, a hatóságok szerint harminc és negyven fő között lehetnek valahol.

A terem rémülten felhőrdült. Fitch is felhőrdült. Feleannyian sem voltak. Szeretett volna felugrani, és kiabálni, hogy nem igaz, hogy nem műveltek ők olyanféle gonoszságokat Claudine-nel, és hogy az a nő megérdemelte a halálát, amiért kárt akart okozni a Miniszternek, a leendő Fejedelemlennek, és hogy kötelességük volt megtenni, amit tettek. Szerette volna a képükbe kiáltani, hogy helyes dolog volt, ami tettek, hogy a Miniszterért, hogy Anderiáért tették. Ehelyett lehajtotta a fejét, és hallgatott.

- De nem harminc vagy negyven ember tette ezt - folytatta Spink Mester. Ujjával körbemutatott a teremben, sorra mindenkire ráirányítva. - Ti voltatok azok, mindannyian. Az összes haken erőszakolta meg, gyilkolta meg őt. A gyűlölet miatt, amit a mai napig mind ott hordoztok a szívetek mélyén, ti mind-mind részesei vagytok ennek az erőszaknak, ennek a gyilkosságnak.

Hátat fordított a hallgatóságnak.

- Most pedig takarodjatok ki innen! Mára elegendő volt a gyűlölettel teli haken tekinteteitekből. Nem bírom tovább elviselni a bűnös személyeitek látványát! Menjetek! Menjetek, és a legközelebbi összejövetelig gondolkodjatok el rajta, hogyan válhatnátok jobb emberekké!

Fitch az ajtó felé iramodott. Nem akarta, hogy elkerülje Beatát. Nem akarta, hogy a lány kimenjen az utcára. A tülekedésben elvesztette Beatát szem elől, de sikerült majdnem a kifelé igyekvő tömeg elejére nyomakodnia.

Mikor végre kijutott a hűvös, friss levegőre, Fitch félreállt az ajtónál. Végignézett azokon, akik előtte jutottak ki, és távoztak sietve az utcán, de nem látta közöttük a lányt. Árnyékba húzódva figyelte a kijövőket. Amikor végre megpillantotta, hangos suttogással szólította a nevén.

Beata megtorpant és körbenézett. Bekukkantott az árnyékba, keresve, ki szólította. Az emberek lökdösték, miközben kifelé igyekeztek az utcára, ezért félrehúzódott, közelebb Fitchhez.

Már nem azt a poroskék ruhát viselte, amit Fitch annyira szeretett rajta, amit aznap is hordott, amikor felment a Miniszterhez. Most egy búzaszőke ruha volt rajta, ami felett barna réklit viselt.

- Beata, beszélünk kell.

- Fitch? - A lány csipőre vágta a kezét. - Te vagy az, Fitch?

- Igen - suttogta a fiú.

A lány sarkon fordult, hogy ott hagyja. Fitch elkapta Beata csuklóját, és berántotta őt magához az árnyékba. Az utolsó emberek sorjáztak kifelé a teremből, sietve, hogy mielőbb hazaérjenek. Senkit nem érdekelt két fiatal találkozója az összejövetel után. Beata megpróbálta kiszabadítani a karját, de Fitch erősen szorította, és mélyebbre vonszolta a lányt a gyűlésterem oldalánál növények és bokrok sötét árnyékába.

- Eressz el! Eressz el Fitch, vagy sikítok!

- Beszélnem kell veled - suttogta Fitch sürgetően. - Gyere velem!

Beata ellenállt. A fiú vonszolta maga után, amíg be nem értek egy különösen sötét helyre a bokrok között, ahol senki nem láthatta őket az útról. Ha csendesek lesznek, hallani sem fogja őket senki. A bokrok és fák lombja között egy résen át holdfény vetült rájuk.

- Vedd le rólam a mocskos haken mancsodat, Fitch!

Fitch elengedte a lány kezét, és szembefordult vele. Beata azonnal felemelte a karját, hogy pofon vágja Fitchet. A fiú számított a mozdulatra, és elkapta a lendülő kezét. A lány keményen pofon ütötte a másik kezével.

Fitch azonnal visszaütött. Egyáltalán nem ütött nagyot, de a döbbenet megbénította a lányt. Súlyos bűncselekménynek számított, ha egy haken férfi megütött valakit. De Fitch egyáltalán nem ütött nagyot. Nem bántani akarta Beatát, csak azt akarta elérni, hogy meglepődjön, és figyeljen végre rá.

- Meg kell hallgatnod! - mordult a lányra. - Komoly bajban vagy.

A holdfényben tisztán látszott, ahogy a lány rávicsorog.

- Te vagy, aki bajban van. El fogom mondani Ingernek, hogy bevonszoltál a bokrok közé, megütöttél, aztán...

- Már éppen eleget mondtál el Ingernek!

Beata egy pillanatra elhallgatott.

- Nem tudom, miről beszélsz. Most pedig megyek. Nem fogok itt állni és kivárni, amíg újra megütsz, most, hogy kimutattad az undorító haken természetedet a nőkkel való bánásban.

- Meg fogsz hallgatni, még akkor is, ha le kell teperjelek a földre és rád kell üljek hozzá.

- Azt próbáld meg, te kis nyeszlett kölyökmacska!

Fitch összepréselt ajkakkal próbálta lenyelni a sértés okozta fájdalmat.

- Beata, kérlek! Kérlek, hallgass meg! Fontos dolgot kell mondanom neked.

- Fontos? Lehet, hogy neked fontos, de nekem nem. Semmit nem akarok hallani, amit te akarnál mondani nekem. Tudom jól, kiféle-miféle vagy te. Tudom, mennyire élvezted...

- Azt akarod, hogy bántsák azokat az embereket, akik Ingernek dolgoznak? Azt akarod, hogy Ingernek is baja essen? Ennek semmi köze hozzám. Nem tudom, miért van olyan rossz véleményed rólam, de nem foglak megpróbálni lebeszélni róla. Itt most csak rólad van szó.

Beata sértődötten fonta össze karjait a mellén. Egy pillanatig elgondolkodott azon, amit hallott. Fitch közben körbepillantott, és egy résen át kinézett az útra is, hogy biztos legyen benne, senki nem hallgatja ki őket. Beata a füle mögé simított egy elszabadult hajfűrtöt.

- Amíg nem arról akarsz meggyőzni engem, hogy milyen remek legény is vagy te abban a cifra egyenruhában, mint amilyen azoknak a vadállat haduraknak volt, hát beszélj. De igyekezz vele! Vár a munkám Inger üzletében.

Fitch nyelvével megnedvesítette az ajkát.

- Ma Inger vitte az árut a birtokra. Azért ő ment, mert te nem akartál többé szállítani oda...

- Honnan tudsz te erről?

- Hallok egyet-mást.

- És honnan...

- Figyelsz már rám végre? Nagy bajban vagy és komoly veszélyben.

Beata ismét csípőre vágta a kezeit, de csendben maradt, így Fitch folytatta.

- Inger úgy gondolja, hogy a birtokon valaki visszaélt a helyzeteddel. Eljött, és azt követelte, hogy vizsgálják ki a dolgot. Azt követelte, hogy adják ki neki annak a nevét, aki bántott téged.

Beata végigmérte Fitchet a holdfényben.

- Honnan tudod te ezt az egészet?

- Mondtam már, hallok ezt-azt itt-ott.

- Én semmi ilyet nem mondtam Ingernek.

- Az nem számít. Magától rájött, vagy ilyesmi. Nem is ez a fontos. A lényeg az, hogy törődik veled, és meg akarja bosszulni, amit veled tettek. Fejébe vette, hogy igazságot fog szolgáltatni. És nem is fog letenni róla. El van rá szánva, hogy felkeverje a port a dologban.

Beata idegesen felsóhajtott.

- Nem kellett volna megtagadnom, hogy a birtokra menjek. El kellett volna menjek, nem számít, mi történt volna ott újra velem.

- Én nem hibáztatlak, Beata. Ha én lettem volna a helyedben, én is ugyanígy viselkedtem volna.

A lány gyanakodva méregette.

- Tudni akarom, ki beszélt neked erről az egészről.

- Én most futár vagyok, és fontos emberek körül forgok. A fontos emberek beszélni szoktak róla, mi folyik a birtokon. Én hallom, amiket mondanak, ennyi az egész. Így hallottam erről is. Az a helyzet, hogy ha elmondod, mi történt, az emberek úgy fogják tekinteni, hogy a Miniszter ellen támadsz.

- Ugyan már, Fitch, térj észre! Én csak egy haken lány vagyok. Hogyan árthatnék én a Miniszternek?

- Te magad mondtad, hogy az emberek azt beszélnek, a Miniszter lesz az új Fejedelem. Hallottad valaha is, hogy bárki bármi rosszat próbált volna mondani a Fejedelemre? Nos, a Miniszter máris majdnem a Fejedelem. Mit

gondolsz, mit szólnának hozzá az emberek, ha elmondanád, hogy mi történt? Gondolod, elhinnék, hogy te vagy a jó kislány, aki igazad mond, és a Miniszter hazudik, ha letagadja? Az anderiták soha nem hazudnak, mindig ezt tanították nekünk. Ha bármivel is vádolnád a Minisztert, téged kiáltanának ki hazugnak. Ami még rosszabb, olyan hazugnak, aki a Kultúra Miniszterének akar kárt okozni.

Beata úgy forgatta a fejében, amit Fitch mondott, mintha valami megoldhatatlan rejtélyt hallott volna.

- Szóval... én nem fogok szólni róla, de ha mondanék is bármit, a Miniszter beismerné, hogy igazat mondtam, mert az lenne az igazság. Az anderiták nem hazudnak. Csak a hakenek természete olyan romlott. Ha a miniszter bármit is mondana a dologról, csak az igazságot ismerhetné be.

Fitch csüggedten felsóhajtott. Tudta, hogy az anderiták jobbak náluk, és hogy a hakeneket megrontja gonosz természetük, de kezdte felismerni azt is, hogy az anderiták sem tökéletesek és hibátlanok.

- Nézd, Beata, tudom, hogy mit tanultunk, de azért az nem mindig száz százalékgig igaz. Azok közül, amiket tanítanak nekünk, van, aminek nincs értelme. Nem minden igaz belőle.

- De igenis igaz - felelte Beata színtelen hangon.

- Lehet, hogy úgy gondolod, de akkor sem úgy van.

- Igazán? Én azt hiszem, egyszerűen csak nem akarod beismerni magadnak, milyen undorítóak a haken férfiak. Csak szeretnéd, ha nem lenné olyan alantas lelkű. Csak szeretnéd, ha nem lenne igaz, amit a haken férfiak azokkal az asszonyokkal műveltek réges-régen, és amit Claudine Winthroppal most műveltek.

Fitch hátrasímitotta a haját a homlokából.

- Beata, gondold csak végig. Honnan tudhatja Spink Mester ilyen részletesen, mi is történt akkor minden egyes asszonnyal külön-külön?

- Könyvekből, te tökfilkó. Ha elfelejtetted volna, az anderiták tudnak olvasni. A birtok teli van könyvekkel, amelyek...

- És te úgy gondolod, hogy azok az emberek, akik az asszonyokat megerőszakolták, utána szünetet tartottak, hogy részletesen feljegyezzenek mindent? Azt hiszed, aprólékosan kikérdezték az asszonyokat, a nevüket meg mindent, azután mindent pontosan leírtak, hogy később a könyvek minden tettüket számon tartsák?

- Igenis pontosan ezt tették. Akár az összes haken férfi, ők is büszkék voltak arra, amit azokkal az asszonyokkal műveltek. Le is írták. Ezt mindenki tudja. Ott van a könyvekben.

- Na, és mi van Claudine Winthroppal? Mondd meg, hol az a könyv, ami leírja, hogy azok a férfiak, akik megölték, meg is erőszakolták?

- Megerőszakolták. Ez teljesen nyilvánvaló. Hakenek művelték ezt vele, és ez az, amit a haken férfiak tesznek. Neked pontosan tudnod kell, milyenek a haken férfiak, te kis...

- Claudine Winthrop megvádolta a Minisztert. Mindig is vágyakozott a Miniszter után, és ki is mutatta, hogy érdeklődik iránta. Aztán, miután felkeltette a Miniszter érdeklődését és önként odaadta magát neki, hirtelen meggondolta magát. Elkezdte híresztelni, hogy a Miniszter erőszakkal tette őt a magáévá. Akárcsak ahogy veled történt. Aztán mikor gonosz hazugságokat kezdett terjeszteni róla, hogy a Miniszter megerőszakolta őt, elérte a halál.

Beata csendben maradt. Fitch tudta, hogy Claudine csak bajt akart keverni a Miniszternek - Dalton Campbell elmondta neki. Másrészt, ami Beatával történt, az akarata ellen történt, de ennek ellenére Beata nem akart felhajtást csinálni belőle.

Tücskök cirpelték a sötétben. Beata csak szóltalanul bámult a fiúra. Fitch közben újra körülnézett, nincs-e valaki a közelükben, aki kihallgathatná őket. Egy nyiladékon át kilátott az utcán elhaladó emberekre. Senki sem tulajdonított figyelmet a sötét bozótosnak, amelyben ők ketten meghúzódtak.

Végre Beata megszólalt, de a hangjában már nyoma sem volt a korábbi hevesességnek.

- Inger nem tud semmiről, és nem is szándékozom elmondani neki.

- Ehhez már túl késő van. Már elment a birtokra, és felbolygatta a kedélyeket azzal az állításával, hogy téged ott megerőszakoltak. Fontos embereket mozgatott meg. Követelésekkel állt elő. Igazságtételt akar. Inger rá fog kényszeríteni, hogy elmondd, ki bántott.

- Nem fog tudni kényszeríteni.

- Ő anderita. Te haken vagy. Meg tudja tenni. Még ha esetleg meggondolná is magát, már belenyúlt a darázsfészekbe, és a birtokon a hatóságok könnyen dönthetnek úgy, hogy a Magisztrátus elé citálnak téged, és megparancsolják, hogy nevezd meg a tettest.

- Egyszerűen mindent le fogok tagadni. - A lány habozott. - Nem kényszeríthetnek rá, hogy megmondjam.

- Nem? Nos, ha nem mondd el nekik, mi történt, akkor bizonyos, hogy bűnözőnek fognak nyilvánítani téged. Ők úgy gondolják, hogy haken férfiak voltak a tettesek, és neveket fognak követelni. Inger anderita, és ő állítja, hogy a dolog megtörtént. Ha nem mondd el nekik, amit hallani akarnak, akkor valószínűleg téged fognak láncra verni és fogva tartani, amíg meg nem gondolod magad. De még ha nem is börtönöznek be, az állásodat akkor is elveszíted. Kitaszított leszel.

Azt mondtad, egyszer szeretnél belépni a hadseregbe, hogy ez az álmod. Bűnözők nem lehetnek katonák. Az

álmodnak ezzel vége. Koldus leszel.

- Majd találok munkát. Keményen tudok dolgozni.

- Haken vagy. Ha visszautasítod, hogy együttműködj a Mágisztrátussal, bűnözőnek fognak kikiáltani. Senki nem ad majd munkát neked. Prostituáltként fogod végezni.

- Nem!

- De igen. Mikor már elég éhes leszel, és eléggé fájni fogsz, megteszed. Eladod a testedet a férfiaknak. Öregembereknek. Campbell mester elmondta nekem, hogy a prostituáltak szörnyű betegségeket kapnak meg, és hamar meghalnak. Te is így fogsz meghalni, amiatt, hogy öregemberekkel halsz, akik...

- Nem, Fitch! Nem, nem!

- Akkor miből fogsz megélni? Ha haken bűnözőnek fognak tartani, mert nem működött együtt a Mágisztrátussal, miből fogsz megélni?

Ha meg elmondod nekik, ki fog hinni neked? Hazugnak fognak tartani, és akkor is bűnöző vagy, ha hazugságot terjesztasz egy anderita köztisztviselőről. Tudod, ez is bűncselekmény: hamis váddal illetni egy anderita közméltóságot.

Beata egy pillanatig Fitch szemét fürkészte.

- De hát nem hazugság. Te tanúsíthatnád, hogy igazat mondok. Azt mondtad, hogy te szeretnél lenni az Igazság Keresője. Hogy ez a te álmod. Az én álmom, hogy belépjek a hadseregbe, a tiéd meg, hogy az Igazság Keresője legyél. Neked, mint olyannak, aki Kereső akar lenni, kötelességed, hogy kiállj mellettem, és igazold, hogy amit mondok, megfelel a valóságnak.

- Látod? Azt mondtad, nem fogod soha elmondani, és máris arról beszélsz, hogy elmondod.

- De te kiállhatsz mellettem, és bizonyíthatod, hogy igazat mondtam.

- Én csak egy haken vagyok. Azt hiszed, hinni fognak két hakennek maga a Kultúra Minisztere állítása ellenében? Megörültél? Beata, Claudine Winthropnak sem hittek, pedig ő anderita volt, ráadásul fontos személyiség is. Megvádolta a Minisztert, ártani próbált neki, és most halott.

- Na de ha egyszer ez az igazság...

- Na, és mi az igazság, Beata? Hogy azt magyaráztad nekem, milyen nagy ember a Miniszter? Hogy arról beszéltél, milyen jóképűnek tartod? Hogy sóhajtozva bámultál fel az ablakára és Bertrandnak nevezted? Hogy csak úgy csillogott a szemed, amikor meghívást kaptál, hogy találkozz vele? Hogy Dalton Campbellnek a könyöködnél fogva kellett visszatartania téged, hogy el ne szállj a gyönyörűségtől, mert a Miniszterrel találkozhatasz csak azért, hogy megüzenhesse veled Ingernek, mennyire szereti az áruít?

Csak azt tudom, hogy te és ő... Lehet, hogy utána túl sokat akartál. Hallottam, hogy a nők néha túl követelőzővé válnak azután. Önként odaadják magukat, aztán meg vádaskodnak, hogy még többet kaphassanak. Így mondják az emberek.

Amennyit én tudok, attól akár annyira felizgathatott a Miniszterrel való találkozásod, hogy felhúztad a szoknyádat, jelezve, hogy te benne lennél a dologban, vagy meg is kérdezted tőle, akarná-e kedvét tölteni veled. Te soha nem mondtál el nekem semmit. Én csak egy pofont kaptam tőled. Esetleg azt is azért, mert láttam, hogy te a Miniszterrel mulatsz dologidőben. Amennyire én tudom, akár ez is lehetne az igazság.

Beata remegő állal próbálta visszafojtani előtörni készülő könnyeit. Lekuporodott a földre a sarkaira ülve, és keserves zokogásban tört ki.

Fitch habozva állt mellette egy percig, bambán elgondolkodva rajta, mit kellene most tennie. Végül letérdelt Beata elé. Rémült és tanácstalan volt, hogy sírni látja a lányt. Régóta ismerte, és még csak beszélni sem hallott senkit róla, nemhogy valaha bárki is látta volna, hogy Beata sírt volna, ahogy a többi lányok szoktak. Most meg úgy bömböl itt, mint egy csecsemő.

Fitch tétován kinyúlt és vigasztalóan a lány vállára tette a kezét. Beata ingerült vállrándítással rázta le a kezét magáról.

Mivel a lány nem tartott igényt rá, hogy vigasztalják, Fitch csak guggolt előtte, és meg sem szólalt. Kis ideig arra gondolt, ott kellene hagynia, hadd sírjon a lány magában, de aztán az jutott eszébe, hogy inkább ott kellene maradnia, hogy kéznél legyen, ha Beatának esetleg később szüksége lenne valamire.

- Fitch - préselte ki magából a lány két zokogás között. - Mit csináljak? Annyira szégyellem magam! Olyan felfordulást okoztam! Az egész az én hibám volt: Kísértésbe hoztam egy rendes anderita férfit a hitvány, ledér haken természetemmel. Én nem akartam, legalábbis úgy gondolom, de végtére mégis csak ezt tettem. Az én hibám volt, amit velem tett.

De akkor sem hazudhatok, nem mondhatom, hogy én is akartam, mert nem igaz. Megpróbáltam védekezni, de túl erősek voltak hozzám. Úgy szégyellem magam! Most mit tegyek?

Fitch csak nyeldekelte a torkát fojtogató gombócot. Nem akarta kimondani, de Beata érdekében muszáj volt. Ha nem teszi, valószínűleg a lány is úgy végezte volna, mint Claudine Winthrop - ráadásul az is lehet, hogy Fitchre bízták volna a dolog végrehajtását. Akkor pedig minden romba dőlne, mert Fitch tudta magáról, hogy képtelen lenne teljesíteni a parancsot. A legjobb esetben is mehetne vissza a konyhába üstököt sürolni. De akkor már inkább

a konyha, mint hogy Beatát bántania kelljen.

Fitch megfogta a lány kezét, és gyengéden kinyitotta az ökölbe szorult ujjakat. Belenyúlt a kabátja zsebébe, és Beata tenyerébe ejtett egy spirális fejű melltűt. A tűt, amit Beata a ruhája gallérján szokott viselni. A tűt, amit a lány azon a napon veszített el ott, a harmadik emeleten.

- Hát ahogy én látom, jókora csávában vagy, Beata. Nem igen látok belőle semmi kiutat, egyet kivéve.

17. FEJEZET

- Igen, kérek - mosolyodott el Teresa.

Dalton leemelt két kapros borjúhúsgombócot a tálról, amit az apród eléje tartott. A haken fiú térdet hajtott, egy könnyed lépéssel sarkon fordult, és elsuhanat mellettük. Dalton a kettejük által közösen használt nagy fatálcára rakta le a húsokat, mialatt Teresa a kedvencét rágsálya, roston sült újszülött nyulat.

Dalton fáradt volt, és untatta a hosszú nyúló lakoma. Egy egész csomó fontos dolog volt, ami sürgős elintézésre várt. Természetes, hogy legfontosabb feladata az volt, hogy a Miniszterrel törődjön, de ezt sokkal jobban szolgálta volna a kormányzati munka háttérében a lepel alatti ügyek intézésével, mint azzal, hogy itt ül bólogatva és udvariasan nevetve a Miniszter elmésségein.

Bertrand épp egy darab kolbászt lóbált, és valami viccet mesélt a főasztal túlsó végén ülő néhány gazdag kereskedőnek. A kereskedők torokhangú nevetéséből és a módból, ahogy Bertrand a kolbászt lengette, Dalton mindjárt tudta, miféle vicc lehetett az. Stein különösen jól mulatott a trágár tréfán.

Amint a nevetés elült, Bertrand elegánsan elnézést kért a feleségétől, és kérte, bocsássa meg neki ezt a kis tréfát. Hildemara aprót kuncogott, és egy könnyed legyintéssel elintézte a dolgot, hozzátéve, hogy Bertrand amúgy is javíthatatlan. A kereskedők jól mosolyogtak Hildemara férje iránti jóindulatú elnézésén.

Teresa könnyedén oldalba bökte Daltont a könyökével, és azt suttogta:

- Mi volt az a vicc, amit a Miniszter elmondott? Nem hallottam rendesen.

- Meg kellene köszönnöd a Teremtőnek, hogy nem vert meg jobb hallással. Ez Bertrand tréfáinak egyike volt, ha érted, mire gondolok.

- Szóval akkor - vigyorgott a férjére cinkosan Teresa - elmondod majd, ha hazamegyünk?

Dalton visszamosolygott.

- Ha otthon leszünk, szemléltető előadást is tartok belőle.

Teresa fátyolos torokhangján elnevette magát. Dalton felvette az egyik húsgombócot, és boros-gyömbéres szószban megmártogatta. Adott belőle egy harapást Teresának, és hagyta, hogy az asszony lenyalja az ujjain csorgó mártást, mielőtt a maradékot a saját szájába tömte volna.

Rágás közben a szoba túlsó felén ülő három Igazgató felé fordult a figyelme, akik szemmel láthatóan komoly beszélgetésbe merültek egymással. Összehajolva, széles gesztusokkal magyaráztak, dühös arcot vágtak, a fejüket rázták, és felemelt ujjakkal adtak nyomatékot mondandójuknak. Dalton azt is tudta, miről szól a beszélgetés. A nagy teremben szinte minden beszélgetés ugyanarról folyt: Claudine Winthrop meggyilkolásáról.

A Miniszter, aki rozsdavörös csíkos bíborszín mellényt viselt testhez álló, arany halszállkamintás ujjasa felett, átkarolta Dalton vállát, és közelebb hajolt hozzá. Ingének habfodrait a csuklójánál vörösborfoltok szennyezték: olyan volt, mintha vér csordult volna ki zekéje szűk ujjá alól.

- Még most is mindenkit Claudine halála izgat - mondta Bertrand.

- Joggal - felelte Dalton, miközben egy falat bárányhúst mártott épp a mentaszószba. - Rettenetes tragédia.

- Igen. Mindannyian rá kellett döbbenjünk arra, hogy milyen vékony rajtunk az olyannyira vágyott és dicsőített civilizáltság máza. Ez az ügy megmutatta, mennyit kell még dolgoznunk érte, hogy az anderitákat és a hakeneket egy közös, békés társadalomban foghassuk össze.

- A te bölcs vezetésed alatt - szólt közbe Teresa őszinte lelkesültséggel, mialatt Dalton szótlanul rágsálya a falat bárányhúst - sikerülni fog.

- Köszönöm a bizalmat, kedvesem. - Bertrand még egy kicsit közelebb hajolt Daltonhoz, és a hangját is lehalkította.

- Úgy hallom, a Fejedelem súlyos beteg.

- Tényleg? - Dalton a mentaszósz maradékát szopogatta le az ujjairól. - Nagyon komoly a dolog?

Bertrand álsajnálkozással rázta meg a fejét.

- Nincsenek megbízható híreink róla.

- Imádkozni fogunk érte - kotyogott bele ismét Teresa, miközben épp egy szelet borsos marhahúst választott ki a tálról.

- És szegény Edwin Winthropért is.

Bertrand elmosolyodott.

- Nagyon figyelmes és gyengéd szíved asszony vagy, Teresa. - Közben az asszony dekoltázsába révedt, mintha látná is ott a gyengéd szívet dobogni a bőséggel közszemlére tett lágy halmok alatt. - Ha valaha is betegségbe esnék, nem találnék nálad nemesebb női lelket, aki imádkozzon értem a Teremtőhöz. Bizton tudom, még az ő szíve

is meglágyulna a te megható könyörgésedtől.

Teresa csak úgy sugárzott Bertrand bókjaitól. Hildemara, aki egy szelet körtét rágcsált, kérdezett valamit a férjétől, aki visszafordult hozzá. Stein is odahajolt kettőjükhez, hogy megbeszéljen valamit velük. Aztán mindhárman hátradőltek, amint egy apród ropogós marhasültet tartott eléjük egy tálcán. Stein belemarkolt a sültszeletekbe.

Dalton figyelme ezalatt visszatért a még mindig vitatkozó három Igazgatóra. Aztán tekintete az Igazgatókkal szemközi asztalhoz vándorolt, és megakadt Franca Gowenlockon. Az asszony arckifejezése elárulta Daltonnak, hogy semmit nem tud kihallgatni az Igazgatók beszélgetéséből. Dalton el nem tudta képzelni, mi lehet az oka, hogy Franca képessége csődöt mondott, de a dolog kezdett komoly gondná válni.

Újabb apród tartott egy tálcát a Miniszter elé, aki kivett néhány szelet sertéssültet. Egy másik lencsében főtt bárányt hozott, amit viszont Hildemara kedvelt. Egy inas borral töltötte fel a kancsókat a főasztalnál, aztán továbbsietett a többi asztalhoz. Bertrand a szerető férj gesztusával ölelte át Hildemara vállát, és valamit a fülébe sugdosott.

Újabb szolga lépett be, karjai között jókora kosárral, amelyben magasra halmozva apró barna kenyérszeletek tornyosultak. A tálalóasztalhoz vitte a kosarat, hogy felszolgálás előtt az apródok ezüsttálcákra rakják szét a szeleteket. Ekkora távolságból Dalton nem látta, van-e valami probléma a kenyérrel. Sokszor előfordult, hogy egy-egy adagot a lakomához nem megfelelőnek nyilváníttak, és visszaküldték, hogy később majd szétosszák a szegények között. Az efféle nagy lakomák többnyire bőséges maradékait is mindig a szegényeknek adományozták.

Korábban a nap folyamán Drummond Mesternek valami gondja akadt a kenyérsütéssel odalent a konyhában. Valami olyasmit magyarázott Daltonnak, hogy a kemencék „megbolondultak”. Egy asszony súlyosan megégett, mire el tudták oltani a tüzet. Daltonnak akkor épp sokkal fontosabb dolga is akadt, mint a kenyérsütés, ezért nem firtatta a dolgot tovább.

- Dalton - szólt hozzá most a Miniszter, visszafordulva felé. - Sikerült már valami eredményt elérned a Claudine Winthrop-gyilkosság ügyében?

A Miniszter másik oldalán Hildemara figyelte, és érdeklődve várt Dalton válaszára.

- Találtunk pár ígéretes nyomot - felelte Dalton tartózkodóan. - Remélem, hogy hamarosan lezárhatjuk a nyomozást.

Ha a lakomákon beszélgettek, mindig csak gondosan körülírva emlegethették, amit meg szerettek volna tárgyalni, ha csak nem azt akarták, hogy szavaik eljussanak bizonyos éber hallgatózó fülekhez. A teremben más, mágikus úton hallgatózó személyek is lehettek, akiknek esetleg nem volt olyan gondjuk a Tehetségükkel, mint Francának. Sem Dalton, sem a Miniszter és a felesége nem kételkedtek benne, hogy az Igazgatók lelkiismeret-furdalás nélkül igénybe veszik a Tehetséggel rendelkezők szolgálatait.

- Arról van szó - magyarázta Bertrand - hogy Hildemara azt mondja, vannak, akik kezdenek arról beszélni, hogy nem vesszük eléggé komolyan a nyomozást.

Dalton közbe akart vágni, hogy érvekkel cáfolja az állítást, de Bertrand felemelt kézzel elhallgattatta, és folytatta:

- Persze tudjuk, hogy ez egyáltalán nem igaz. Tisztában vagyok vele, milyen keményen dolgozol, hogy lesújthass a bűnösökre.

- Éjjel-nappal - kotnyeleskedett közbe ismét Teresa. - Biztosíthatlak róla, Miniszter úr, hogy Dalton mostanában szinte alig alszik, olyan sokat dolgozik szegény Claudine halála óta.

- Jaj, hát én is tudom - mondta Hildemara, és férje előtt áthajolva látványosan megveregette Dalton csuklóját Teresa, meg mindenki más kedvéért, akik esetleg odafigyelnek rájuk. - Tudom én, hogy Dalton milyen szorgalmasan dolgozik az ügyön. Tudjuk, milyen sok embert hozatott be és hallgatott ki, hogy valami nyomot találjon.

Éppen csak arról van szó, hogy egyesek kezdek megkérdőjelezni, hogy ez a sok erőfeszítés elvezet-e egyáltalán valaha is a bűnösökhöz. Az emberek attól félnek, hogy a gyilkosok még mindig köztünk járnak, és nagyon szeretnék, ha végre sikerülne pontot tenni az ügy végére.

- Úgy van - erősítette meg Bertrand. - És mi magunk óhajtjuk legjobban, hogy a gyilkosság rejtélye végre megoldódjon, hogy a rettegők lelke megnyugodjon, és a város népe újra biztonságban érezhesse magát.

- Igen - tette hozzá Hildemara, és szeme hidegen megvillant. - Az ügyet meg kell oldani.

Hangjában eltéveszthetetlen volt a fagyos, parancsoló hangsúly. Dalton nem tudta, Hildemara vajon elmondta-e Bertrandnak, milyen parancsot adott ki Claudine ellen, de tulajdonképpen ez nem is számított. A Miniszter elérte Claudine-nál, amit akart, és továbblépett. Az asszony többé már nem érdekelt. Egyáltalán nem törődött vele, hogy Hildemara eltakarítja a háta mögött az ügy mocskát, és elejét veszi minden lehetséges bajkeverésnek.

Dalton tulajdonképpen számított rá, hogy a Miniszter és a felesége hamarabb beleunnak az emberek panaszkodásába, mint ahogy az emberek beleunnának abba, hogy a birtok egyik jelentős politikai személyiségének a meggyilkolásáról beszéljenek. Elővigyázatosságból már erre is felkészült. Voltak tervei erre az eshetőségre, és most úgy tűnt, rákényszerül, hogy véghez vigye őket.

Szívesebben várt volna még, hiszen tudta, hogy a pletyka hamarosan elül majd, ahogy elvész a dolog újdonsága, és az emberek elfelejtik, vagy legfeljebb sajnálkozva csóválják a fejüket, ha Claudine mégiscsak újra szóba kerül. Sajnos Bertrand hatékony hivatalnoknak szeretett volna látszani. Az, hogy ez másoknak mennyi munkájába kerül, alig-alig érdekelte. Hildemará pedig egyáltalán nem. A türelmetlenségük viszont veszélyes dolog volt.

- Én nem kevésbé szeretném megtalálni a gyilkosokat, mint bárki más - felelte Dalton. - Mint a törvény emberét, közt azonban a hivatali esküm, ami kötelez rá, hogy a valódi gyilkosokat keressem meg, ne csak egyszerűen gyanúba vegyek bárkit csak azért, hogy az emberek lássák, valakit végre megbüntetnek ezért a szörnyűségért. Ti magatok figyelmeztettetek erre korábban - hazudta Dalton a hallgatózó fülek kedvéért.

Mikor észrevette, hogy Hildemara mindjárt tiltakozni fog minden további időhúzás ellen, hirtelen vészjóslóvá halkított, ellentmondást nem tűrő hangszívallyal folytatta:

- Nemcsak hibás lépés lenne kapkodásból ártatlanokat gyanúba venni, de ha elhamarkodottan megvádolunk és elítélünk ártatlanokat, ha esetleg az Inkvizítor Anya hírét veszi, és személyesen óhajtja meghallgatni a vallomásukat, és rájön, hogy alaptalan ítéletet hoztunk, alkalmatlanságunkat nemcsak az Inkvizítor Anya vethetné joggal a szemükre, hanem a Fejedelem és az Igazgatók is.

Dalton biztosra akarta venni, hogy Bertrand és Hildemara teljesen felfogják a dologban rejlő kockázatot.

- Ami még rosszabb, ha ártatlanokat ítélünk halálra, és kivégezzük őket, mielőtt az Inkvizítor Anyának alkalma lenne kivizsgálni az ügyet, haragjában úgy léphet közbe, hogy nem csak a kormány bukik bele, hanem esetleg a fő hivatalnokokat érintésével is megbünteti.

A miniszteri pár tágra nyílt szemekkel bámult Daltonra, amikor az befejezte halk, de kijózanító leckéztetését.

- Hát persze, Dalton, hát persze. Igazad van. - Bertrand ujjai olyasféle legyező mozdulatokat tettek, mint egy hal uszonyai, amikor hátrafelé próbál úszni. - Nem akartam én semmi ilyesmit mondani. Miniszterként nem is tűrhetem el, hogy bárkit alaptalanul megvádoljanak. Ilyesmi az én irányításom alatt nem történhet meg. A hamis vád nemcsak szörnyű igazságtalanság lenne, de ráadásul akkor az igazi bűnösök büntetlenül garázdálkodhatnak és gyilkolhatnak tovább.

- De mindezzel együtt - Hildemara hangjában ismét ott bujkált a jeges fenyegetés - úgy vélem, nem jársz messze attól, hogy meg tudd nevezni a tetteseket. Olyan sok jót hallottam a képességeidről, hogy szerintem csak egyszerűen a legapróbb részletekig meg akarsz bizonyosodni mindenről. Bízom benne, hogy a Miniszter szárnysegéde hamarosan igazságot fog szolgáltatni. Az emberek látni akarják, hogy a Kultúra Minisztere hatékonyan kormányoz. Be kell bizonyítani, hogy ebben az ügyben is képes gyorsan eredményt elérni.

- Úgy van - helyeselt Bertrand, és addig nézte merően a feleségét, míg az újra hátra nem dőlt a székében. - De igazságos eredményt akarok.

- Ráadásul - szólalt meg ismét Hildemara - arról is beszélnek, hogy egy szerencsétlen haken lányt megerőszakoltak. Gyorsan terjed az erőszak híre, és az emberek úgy vélik, hogy a két ügy kapcsolatban lehet egymással.

- Én is hallottam ezeket a szóbeszédeket - jegyezte meg Teres a. - Rettenetes!

Dalton gondolhatott volna rá, hogy Hildemarának ez a dolog is a fülébe jut, és egyúttal ezt is rendbe akarja hozni. Dalton erre az eshetőségre is előre készült, de azért még reménykedett benne, hogy sikerül elbagatellizálnia az esetet.

- Egy haken lány? És vajon ki hiszi el, hogy igazat mond? Lehet, hogy csak így akar elkendőzni egy balkézről beszerzett terhességet, és azért hivatkozik neki erőszakra, mert ilyen gyanakvó és feszült légkörben ezzel reméli megnyerni magának az emberek együttérzését.

Bertrand mustárba tunkolt egy falat sertéshúst.

- A lány neve még nem derült ki, de abból, amiket hallani, úgy tűnik, valóban igaz az erőszak híre. Az emberek egyelőre megpróbálják kideríteni, ki ez a lány, hogy vallomástételre a Magisztrátus elé vigyék.

Bertrand jelentősegteljesen összevonta a szemöldökét, míg meg nem bizonyosodott róla, hogy Dalton megértette: a hentesnél dolgozó lányról van szó.

- Mindenki úgy véli, nem csak, hogy igaz a dolog, de a tettesek is ugyanazok voltak, akik Claudine-t megölték. Az a hír járja, hogy a gazemberek eddig már kétszer is lecsaptak, és félnek, hogy ez újra be fog következni.

Bertrand hátrahajtott fejjel a szájába ejtette a húsdarabot. Hildemara másik oldalán Stein sertéssültet rágsált, és egyre növekvő megvetéssel hallgatta a beszélgetést. Ő bezzeg egykettőre megoldaná az ügyet a kardja segítségével. Na, persze Dalton is, ha ez ennyire egyszerű lenne.

- Hát ezért kell sürgősen megoldani az ügyet - jelentette ki Hildemara megint előre hajolva. - Az embereknek meg kell tudniuk, kik a felelősök. - Ahogy kiadta a parancsát, elégedetten dőlt hátra ismét a székében.

Bertrand megszorította Dalton vállát.

- Ismerlek téged, Dalton. Tudom, hogy addig nem akarsz előállni a megoldással, amíg minden adatot be nem gyűjtöttél, mert túl szerény vagy hozzá, de biztos vagyok benne, hogy már meg is oldottad a rejtélyt, és hamarosan megnevezed a gyilkosokat. És megteszed, mielőtt még az emberek a Magisztrátus elé rángatnák azt a szerencsétlen ártatlan haken lányt. Mivel szegény nyilvánvalóan megszenvetde már a magát, megalázó dolog lenne őt további

megszégyenítésnek kitenni.

Ezek itt nem tudták, de Dalton már beszélt Fitchsel, amivel elindította az első követ a lejtőn. Most azonban már látta, hogy neki magának is kell egy további lökést adnia ennek a kőnek, hogy megfelelő irányba terelje a lavinát.

Hildemara túloldalán Stein most undorral dobta az asztalra a kezében tartott kenyérszeletet.

- Ez a kenyér megégett.

Dalton felsóhajtott. Ez az ember élvezte a saját ostoba dühkitöréseit. Olyan volt, mint egy gyerek, akit veszélyes magára hagyni, mert azonnal megpróbálja felhívni magára a figyelmet valamivel. Most pedig teljesen kimaradt a társalgásból...

- Volt valami gond odalent a konyhában a kemencékkel - mondta Dalton Steinnek. - Ha nem szereted a fekete részét, vágd le az égett héját.

- Boszorkányok a felelősek a bajért, és akkor te arról beszélsz, hogy le kell vágni a kenyér héját? Számodra ez a megoldás?

- A bajért a kemencék a felelősek - vágott vissza Dalton fogcsikorgatva, és óvatosan körbepillantott a teremben, odafigyel-e valaki erre a bajkeverőre. Néhány nő leste Steint álszemérmes szempillarezgetéssel, de ezek túl messze voltak hozzá, hogy bármit is meghallhattak volna. - Nyilván eltömődött valamelyik kémény. Holnap majd rendbehozzuk.

- Boszorkányok - makacskodott Stein. - A boszorkányok bűvölték el a kemencéket, hogy odaégjen a kenyér. Mindenki tudja, hogy ha boszorkány van a közelben, képtelen ellenállni a kísértésnek, hogy rontást mondjon a kenyérre és odaégesse.

- Dalton - suttogetta Teresa - ez az ember jól ismeri a mágiát. Lehet, hogy tud valami olyat, amit mi nem.

- Egyszerűen csak babonás - mosolygott a feleségére Dalton. - Amennyire Steint ismerem, az is lehet, hogy csúfot akar üzni belőlünk.

- Segíthetek, hogy megtaláljátok őket. - Stein hátradöntötte a székét és késével a körmeit kezdte piszkálni. - Sokat tudok a boszorkányokról. Nyilván boszorkányok ölték meg azt a nőt is, és erőszakolták meg azt a másikat. Megkeresem őket nektek, mivel ti láthatóan képtelenek vagytok rá. Jól jönne még egy pár scalp a köpenyemhez.

Dalton az asztalra dobta a szalvétáját, és elnézést kért Teresától. Aztán felállt, megkerülte a Minisztert és feleségét, és Stein füléhez hajolt. A barbár büzlött.

- Mivel egyszer már figyelmeztettelek, hogy vigyázz a nyelvedre, de úgy látom, a szóból nem fogtad fel, hadd magyarázzam el neked újra úgy, hogy számodra is érthető legyen.

Stein vigyora felvillantotta sárgult fogait. Dalton még közelebb hajolt hozzá.

- A problémánkat részben az okozza, hogy képtelen vagy okosan élni azzal, amit szabad akaratukból kínálnak fel neked. Ehelyett rendjén valónak találtad, hogy megerősakolj egy lányt, aki önként nem kínálta fel magát neked, és nem is akart téged. Ami megesett, azon nem tudok változtatni, de ha még egyszer olyankor szólalsz meg, amikor nem kellene és úgy, hogy feltűnést keltesz velem, saját kezűleg vágom el a torkodat, és kosárban küldöm vissza a fejedet a császároddhoz. Meg fogom kérni rá, hogy küldjön inkább olyan valakit hozzánk, akinek több esze van, mint egy üzekedő kan disznónak.

Ezzel Dalton Stein álla alá nyomta csizmaszárából előhúzott kicsi de borotvaéles kését, amelyet úgy rejtett a tenyerébe, hogy csak a leghegye villant elő belőle.

- Nálad magasabb rangúak között ülsz. Most pedig magyarázd meg szépen ezeknek a rendes embereknek itt körülöttem, hogy csak egy durva tréfát engedél meg magadnak. És Stein! Jobb lesz, ha nagyon meggyőző leszel, vagy esküszöm, nem éled túl a mai éjszakát!

Stein beleegyezően kuncogott.

- Tetszel nekem, Campbell. Te és én sokban hasonlítunk egymásra. Tudom, hogy jól kijövünk majd egymással. Neked és a Miniszternek tetszeni fog a Rend. A csicsás táncaitok ellenére, amit ilyenkor jártok, egyformák vagyunk.

Dalton Hildemarához és Bertrandhoz fordult.

- Stein mondani akar valamit nektek. Aztán, ha befejezte, nekem el kell mennem, mert új információkat kaptam. Azt hiszem, sikerült kiderítenem a gyilkosok kilétét.

18. FEJEZET

Fitch végigsietett a félhomályos folyosón. Rowley azt mondta, nagyon fontos ügyről van szó. Morley csupasz talpai csattogtak mögötte a fapadlón. Ez a hang most furcsán hangzott Fitch fülében. Mivel Fitch korábban sohasem hordott csizmát, időbe telt, amíg megszokta a csizmatalpak kopogó hangját. Most már a mezítláb talpak csattogását találta furának. Amellett, hogy furcsa volt, ez a hang ráadásul arra emlékeztette, amikor még meztél láb kukta volt, és életének erre a részére nem szívesen emlékezett vissza.

Futárnak lenni valósággá lett álom volt számára.

A nyitott ablakokon át beszűrődött a zene a lakomáról. A hárfás nő játszott és énekelt. Fitch nagyon szerette a

nő hárfával kísért, telt, tiszta hangját.

- Tudod, mit akarhat velünk?

- Nem - felelte Fitch - de nem hiszem, hogy ma éjjel üzenetet kellene vinnünk bárhová is. Főként így nem, hogy lakoma van.

- Remélem, nem tart sokáig.

Fitch tudta, mire gondol Morley. Épp csak nekiláttak, hogy jól berúgjanak. Morley talált egy majdnem teli üveg rumot, és alig várták, hogy az eszméletlenségig leihassák magukat. Sőt mi több, Morley megismerkedett egy mosólánnyal, aki azt mondta, szívesen velük tart a részegeskedésben. Morley azt mondta, először a lányt fogják leitatni. Fitch már attól is lihegni kezdett, amikor belegondolt, mit sejtet Morley terve.

Mindezekon túl, s túl azon is, hogy egyszerűen szeretett lerészegedni, Fitch a Beatával folytatott beszélgetéséről is meg akart feledkezni.

A külső iroda üres volt, és valami tompa csend ülte meg. Rowley nem jött velük, csak ketten voltak. Dalton Campbell, aki hátán összefogott kezekkel sétált fel-alá a belső irodában, észrevette őket, és intett nekik, hogy menjenek be hozzá.

- Hát itt vagytok mindketten. Helyes.

- Mit tehetünk érted, Campbell Mester? - kérdezte Fitch.

A belső irodában a lámpáktól világos volt, a szoba valami kellemes melegséget sugárzott. Az ablak nyitva állt, a könnyű függönyöket szellő lengette. A falakon a zászlók is meg-meglebbentek néha.

Dalton Campbell nagyot sóhajtott.

- Baj van. Baj van a Claudine Winthrop-gyilkosság miatt.

- Milyen baj? - kérdezte Fitch. - Rendbe tudjuk hozni?

A Miniszter szárnysegéde kezével végigsimított az állán.

- Megláttak benneteket.

Fitch a félelem jeges érintését érezte végigkúszni a hátgerincén.

- Megláttak? Hogy érted, hogy megláttak?

- Emlékszel, mondtátok, hogy hallottátok, mikor egy kocsi megállt az úton, aztán mind elfutottatok a tóhoz, hogy lemosásotok magatokat.

Fitch alig kapott levegőt.

- Igen, uram.

Dalton Campbell újra felsóhajtott. Ujjával az asztal lapján kezdett dobolni, mintha azt fontolgatná, hogyan öntse szavakba a mondandóját.

- Nos, a kocsis volt az, aki megtalálta a holttestet. Visszament a városőrségért.

- Ezt már mondtad nekünk, Campbell Mester - mondta Morley.

- Nos, éppen most tudtam meg, hogy mielőtt visszament, a segédjét hátrahagyta a helyszínen. Az meg követte a nyomaitokat a búzaföldön át. Egészen a tóig.

- Jaj, drága szellemek! - lehelte Fitch. - Úgy érted, hogy mindannyiunkat meglátott, ahogy a tóban úszunk és lemosuk a vért magunkról?

- Titeket kettőtöket látott. Éppen most árulta el a neveiteket. „Fitch és „Morley”, mondta, „a konyhából és a birtokról”.

Fitch szíve vadul száguldott a mellkasában. Megpróbált értelmesen gondolkodni, de a pánik olyan gyorsan elhatalmasodott rajta, hogy semmi nem jutott az eszébe.

Okkal vagy ok nélkül, de ki fogják végezni.

- De hát ha meglátott bennünket, miért nem mondta el ez az ember már korábban?

- Micsoda? Ó, hát azt hiszem, a holttest, meg az egész látvány annyira megrázhatta, hogy... - Dalton legyintett egyet a kezével. - Nézzétek, nincs idő azon rágódni, ami megtörtént. Ezen már nem segíthetünk.

A magas anderita kihúzott egy fiókot az íróasztalából.

- Szörnyen érzem magam emiatt az egész miatt. Tudom, hogy ti ketten remek munkát végeztetek nekem. Anderiának. De ez nem változtat a tényen, hogy megláttak benneteket.

A fiókból egy súlyos bőrszénnyt emelt ki, és az asztalra ejtette.

- Mi fog történni velünk? - kérdezte Morley. Szemei akkorára tágultak, mint egy-egy aranytallér. Fitch sejtette, mit érezhet a barátja. Az ő térdei is remegtek, miközben azon töprengett, vajon hogyan fogják kivégezni őket.

Újfajta rémület öntötte el. Hirtelen eszébe jutott, amikor Franca elmondta neki, hogyan vetett kötelet a nyakára a csöcselék, és hogyan húzták fel egy fára, hogy tüzet rakjanak alá, amíg fuldokolva kapálózott a lábaival a levegőben. Azzal a különbséggel, hogy Fitchnek nem állt rendelkezésére semmiféle mágia, aminek a segítségével megmenekülhetne. A torkához nyúlt, mert szinte érezte a durva kenderkötelet a nyaka körül.

Dalton Campbell feléjük tolta az asztalon a bőrszénnyt.

- Azt akarom, hogy ezt tegyétek el.

Fitchnek keményen összpontosítania kellett, hogy megértse, mit is mondott Dalton.

- Mi van benne?

- Jobbára ezüst. Akad benne egy-két arany is. Ahogy mondtam, szörnyen érzem magam a dolog miatt. Ti ketten nagy segítségemre voltatok, és bebizonyítottátok, hogy megbízhatok bennetek. Most viszont, hogy valaki meglátott benneteket, és képes azonosítani... Claudine Winthrop meggyilkolásáért halálos ítélet vár rátok.

- De te elmondhatnád nekik...

- Én semmit nem mondhatok el. Az én legelső felelősségem Bertrand Chanboor és Anderia jövője. A Fejedelem beteg. Bertrand Chanboort bármelyik nap kinevezhetik az új Fejedelemnek. Nem vethetem az egész országot fejetlenségbe Claudine Winthrop ügye miatt. Ti ketten olyanok vagytok, mint a katonák a háborúban. És a háborúban sok jó ember elvész.

Amellett, amilyen erős érzelmeket kavart fel ez az ügy, úgysem hallgatna senki rám. A felbőszült csöcselék elragadna benneteket, aztán...

Fitch úgy érezte, rögtön elájul. Zihálva lélegzett, mégis mintha alig kapott volna levegőt.

- Úgy érted, hogy ki fognak végezni bennünket?

Dalton Campbell felpillantott gondolataiból.

- Tessék? Nem. - Közelebb tolta hozzájuk az erszényt. - Ez itt sok pénz. Fogjátok. Menjete el. Értitek? El kell tűnnötök, vagy halottak lesztek, mire a nap újra leszáll.

- De hát hova mehetnénk? - kérdezte Morley.

Dalton Campbell széles mozdulattal intett az ablak felé.

- El. El, nagyon messze. Elég messze ahhoz, hogy soha ne találjanak meg benneteket.

- De ha meg lehetne magyarázni a dolgot, ha az emberek megtudnák, hogy mi csak azt tettük, amit meg kellett tennünk...

- És Beata? Beatát nem kellett volna megerőszakolnotok.

- Micsoda? - kapkodott Fitch levegő után. - De hát én soha... Esküszöm, én soha nem tennék ilyet! Kérlek, Campbell Mester! Én nem tenném!

- Nem számít, mi az, amit soha nem tennél meg. Ami az embereket illeti, ők meg vannak róla győződve, hogy ti tettétek. Nem fognak leállni megvitatni velem. Úgysem hallgatnának rám. Szerintük, akik Claudine Winthropot megerőszakolták és megölték, azok erőszakolták meg Beatát is. Nem fognak hinni nektek, mivel a tanú úgy fog azonosítani benneteket, mint akik Claudine Winthropot megölték. Az már nem számít, hogy megerőszakoltátok-e Beatát vagy sem. Aki meglátott benneteket, egy anderita.

- Az emberek keresnek minket? - Morley remegő kézzel törölte le arcáról az izzadságot. - Azt akarod mondani, hogy az emberek máris kutatnak utánunk?

Dalton Campbell bólintott.

- Ha itt maradtok, kivégeznek benneteket, mint mindkét büntett elkövetőt. Az egyetlen esélyetek, ha elmenekültök, méghozzá nagyon gyorsan. Mivel mindketten olyan hűségesen szolgáltatok, és olyan lelkesen segítettétek az anderiai kultúra ügyét, figyelmeztetni akartalak benneteket, hogy legalább a menekülésre legyen valami esélyetek. Az összegyűjtött vagyonomat adom oda nektek, hogy segítsék megmenekülni.

- A vagyonodat? - Fitch megrázta a fejét. - Nem, uram, Campbell Mester, nem fogadjuk el. Neked feleséged van, és...

- Ragaszkodom hozzá. Ha kell, parancsolom. Csak akkor fogok tudni nyugodtan aludni éjszakánként, ha tudom, hogy legalább ilyen csekély segítséget tudtam nyújtani nektek. Ez a legkevesebb, amit két ilyen bátor emberért meg kell tennem.

A bőrszékenyre mutatott.

- Fogjátok. Osszátok szét egymás közt. Használjátok fel rá, hogy messzire meneküljete innen. Kezdjete belőle új életet.

- Új életet?

- Úgy van - mondta Campbell Mester. - Ebből akár kardot is vehettek magatoknak.

Morley meglepetten pislogott.

- Kardot?

- Hát persze. Van itt elég pénz, hogy akár egy tucat kardot is vehessetek mindketten. Ha elmentek egy másik országba, ott nem tekintenek benneteket hakeneknek, mint itt. Sok ország van, ahol szabad emberek lehettek, és kardot vehettek magatoknak. Kezdjete új életet. Keressetek új munkát, mindent kezdjete újra. Ennyi pénzzel akár szép feleséget is találhattok magatoknak.

- De hát mi még soha nem jártunk Szépmezőnél távolabb - mondta Morley majdnem sírva.

Dalton Campbell mindkét kezével az asztalra támaszkodott, és a fiúk felé hajolt.

- Ha itt maradtok, kivégeznek. Az örök név szerint ismernek benneteket, és semmi kétségem felőle, hogy már most is titeket keresnek, mialatt itt beszélgetünk. Valószínűleg itt vannak valahol a nyomotokban. Imádkozom a Teremtőhöz, adja, hogy senki nem vette észre, amint ide jöttetek. Ha életben akartok maradni, fogjátok a pénzt, és fussatok. Vár benneteket az új élet.

Fitch gyors pillantást vetett hátra a válla fölött. Nem látott, nem hallott senkit a közelben, de bármelyik pillanatban rájuk törhettek az üldözők. Nem tudta, mitévő legyen, de azt tudta, hogy menekülniük kell, ahogy Dalton Campbell tanácsolta.

Felkapta az asztalról a bőrszényt.

- Campbell Mester, te vagy a legjobb ember, akit valaha is ismertem. Szeretném, ha egész életemben neked dolgozhattam volna. Köszönöm, hogy elárultad, hogy keresnek minket, és hogy segítesz benne, hogy elmenekülhessünk!

Dalton Campbell kezét nyújtott. Fitch eddig még soha nem fogott kezét egy anderitával, de azt tapasztalta, hogy nagyon jó érzés. Teljes embernek érezte magát tőle. Dalton Campbell Morleyvel is kezét rázott.

- Sok szerencsét mindkettőtöknek! Javasolom, hogy szerezzenek lovakat. Vegyetek, ne lopjatok, mert az nyomra vezethetné az üldözőiteket. Tudom, hogy nem lesz könnyű, de igyekezzetek úgy viselkedni, mintha mi sem történt volna, hogy ne keltsétek fel az emberek gyanúját.

Takarékoskodjatok a pénzzel, ne pazaroljátok nőkre vagy rumra, különben elfogy, mielőtt észbe kapnátok. Pénz nélkül pedig egykettőre elkapnak benneteket, és addig sem éltek, hogy az utcalányoktól elkapott betegségekbe halhassatok bele. Ha jól bántok a pénzzel, beosztóan költitek, egy pár évig rendesen megélhettek belőle, és lesz rá elegendő időtök, hogy új életet kezdhessetek egy olyan helyen, ami megtetszik nektek.

Fitch kinyújtotta a kezét, és ismét kezét ráztak.

- Köszönjük a jó tanácsokat, Campbell Mester! Úgy teszünk, ahogy mondtad. Lovakat veszünk, és eltűnünk innen. Ne aggódj miattunk! Morley és én az utcáról jöttünk. Tudjuk, hogy lehet elkerülni az anderitákat, akik bántani akarnak bennünket.

Dalton Campbell rájuk mosolygott.

- Gondolom, tényleg tudjátok. Hát akkor a Teremtő óvjon benneteket!

Mikor Dalton visszatért a lakomára, Teresa az ő székében ült élénk beszélgetésbe merülve a Miniszterrel. Csilingelő kacagása magasan szárnyalt a lakomázók zsongító moraja fölött, mintegy ellenpontozva Bertrand mélyhangú kuncogásával. Hildemara, Stein és az asztal másik végén ülő kereskedők saját suttogó társalgásukba merültek.

Teresa mosolyogva nyúlt Dalton keze után.

- Végre itt vagy megint, drágám. Most már itt is tudsz maradni? Bertrand, mondd meg Daltonnak, hogy túl keményen dolgozik! Enni sincs ideje.

- Csakugyan, Dalton, többet dolgozol, mint bárki más, akit ismerek. A feleséged rémesen magányos nélküled. Igyekeztem elszórakoztatni, de nem igazán érdeklik a történeteim. Persze ezt nagyon udvariasan igyekszik eltitkolni, pedig közben egyebet sem akar, mint arról beszélni, amit amúgy is tudok, hogy te milyen jó ember vagy.

Bertrand és Teresa biztatták Daltont, hogy üljön vissza a helyére, miközben Teresa visszatért a sajátjára. Dalton újját felemelve intette még egy kis türelemre a feleségét. Megkerülte a Minisztert, és egyik kezét Bertrand vállára tette, a másikat Hildemaráéra, amint közéjük hajolt. Azok ketten Dalton felé hajtották a fejüket.

- Épp most kaptam új híreket, amelyek megerősítik az eddigi gyanúmat. Ahogy kiderült, az első jelentések kicsit felfűjták a Claudine Winthrop-ügyet. A valóságban csupán két ember követte el a gyilkosságot. - Átadott a Miniszternek egy összehajtogatott és viaszpecséttel lezárt papírlapot. - Itt van leírva a nevük.

Bertrand átvette a papírt, Hildemara arcán mosoly terült szét.

- Jól figyeljetelek rám - tette hozzá Dalton. - Már a nyomukban voltam, de mielőtt letartóztathattam volna őket, elloptak egy jókora összeget a konyha költségvetéséből, és elmenekültek. Már nagy erővel kerestetem őket.

Kérdően vonta fel a szemöldökét, és merően nézett a Miniszter és felesége arcába, meg akarván bizonyosodni róla, hogy azok ketten megértik: jó okkal költötte ezt a mesét. A válaszul kapott tekintetek jelezték, hogy mindkettő felfogta a Dalton szavai mögött megbúvó kimondatlan lényegét.

- Holnap, ha megfelel, nyilvánosan is bejelentheted ezeket a neveket, amelyek a papíron szerepelnek. Ezek az emberek a konyhában dolgoztak. Megerőszakolták és megölték Claudine Winthropot. Megerőszakoltak egy haken lányt is, aki Ingernél, a hentesnél dolgozott. Most pedig kirabolták a konyha pénztárát és megszöktek.

- De mit fog szólni ehhez a haken lány? - kérdezte Bertrand, aki amiatt aggódott, hogy a lány, ha kihallgatják, esetleg tagadni fogja, hogy azok voltak a tettesek, és őt nevezi meg helyettük.

- Sajnos túl soknak bizonyult számára a megpróbáltatás, és elmenekült. Nem tudjuk, hová ment, valószínűleg vidéki rokonokhoz költözött, de nem akar visszajönni. A városőrség az ő nevét is ismeri. Ha esetleg visszatérne, én fogok tudomást szerezni róla először, és személyesen fogom kihallgatni.

- Akkor hát nem fogja tudni megakadályozni a gyilkosok elítélését. - Hildemara arca ismét haragosra torzult. - Miért hagyjuk, hogy meglólganak az éjszaka? Ez ostobaság. A nép kivégzést akar. Nyilvános kivégzést. Nagy látványosságot csinálhatnánk belőle. Nincs, ami jobban megnyugtatóna a kedélyeket, mint egy jó kis kivégzés.

Dalton türelmesen felsóhajtott.

- A nép azt akarja tudni, kik a bűnösök. Bertrand megmondja nekik a neveket. Ez majd bizonyítja mindenkinek,

hogy a Miniszter hivatala kinyomozta a tetteseket. Az, hogy már azelőtt elmenekültek, mielőtt a nevük nyilvánosságra került volna, csak azt fogja igazolni, hogy valóban ők a tettesek.

Dalton összevonta a szemöldökét.

- Bármilyen többet teszünk ennél, azzal csak bajt hozunk magunkra az Inkvizítor Anya személyében. És az effajta bajt már nem lesz hatalmunkban elsimítani. A kivégzés nem szolgálna semmilyen hasznos célt, viszont nagy kockázattal járna. Az embereket meg fogja nyugtatni, hogy megoldottuk a bűntényt, és hogy a gyilkosok nincsenek többé közöttük. Ennél bármilyen többel csak kockára tennénk mindent, és éppen most, amikor itt állunk a Fejedeleme lakosztályának ajtajában.

Hildemara tiltakozni akart.

- Daltonnak igaza van - jelentette ki Bertrand megfellebbezhetetlenül.

Hildemara megenyhült.

- Lehet.

- Holnap bejelentem a neveket. Magam mellé veszem az alkalomra Edwin Winthropot is, ha elég jó állapotban lesz hozzá - döntötte el Bertrand. - Nagyszerű, Dalton. Tényleg nagyon ügyes. Ezért jutalmat érdemelsz.

Dalton végre elmosolyodott.

- Ó, Miniszterem, a terveimbe már ezt is beleszámítottam.

Bertrand ravaszul felkuncogott.

- Semmi kétség, Dalton, semmi kétség. - Kuncogása öblös hahotázássá duzzadt, ami olyan ragályosnak bizonyult, hogy még Hildemara sem tudott ellenállni neki.

Fitchnek meg kellett állnia, hogy kitörölje a könnyeit a szeméből, miközben Morleyval kifelé igyekeztek a birtokról a főépület folyosóin át. Úgy siettek, ahogy csak tudtak, anélkül, hogy futásnak eredtek volna, mivel emlékeztek Dalton Campbell tanácsára, hogy ne keltsenek feltűnést. Ha öröket vettek észre, mindig gyorsan irányt változtattak, nehogy valaki közelebről is szemügyre vehesse őket. Távolabbról Fitch csak egy futár volt a sok közül, Morley meg egy munkás a birtokról.

Ha azonban beleütköznek az örökbe, és azok próbálják megállítani őket, rohanniuk kell. Szerencsére a lakoma lármája jótékonyan elfedte sietős lépteik neszt a fapadlón.

Fitchnek támadt egy ötlete, ami segíthet nekik elmenekülni. Egy szó magyarázat nélkül megragadta Morley inge ujját, és maga után rángatta a lépcsők irányába. Kettesével vették lefelé a lépcsőket, amíg a legalsó emeletre nem értek.

Fitch kétszer is elkanyarodott a folyosókon, amíg csak el nem érték a szobát, ami láthatóan a célja volt. A helyiség üres volt. Egy lámpát vettek magukhoz a folyosóról, és mindketten besurrantak az ajtón, amit Fitch azonnal betett maga mögött.

- Megőrültél, Fitch? Bezárkózol ide, amikor eddigre már félúton lehetnének Szépmező felé?

Fitch megnedvesítette a szája szélét a nyelvével.

- Kiket keresnek, Morley?

- Minket.

- Nem, úgy értem, hogyan gondolkodnak, kikre figyelnek? Egy futárt és egy kuktát keresnek, nem igaz?

Morley megvakarta a fejét, és idegesen bámulta a csukott ajtót.

- Gondolom, igen.

- Nos, ez itt a birtok készletraktára. Itt tartják az egyenruhákat is. Mielőtt a varrónők elkészítették volna a saját, méretre szabott egyenruhát, innen kaptam egyet, hogy addig is legyen mit viselnem.

- Na, de most már van saját egyenruhád. Akkor meg mit keresünk itt?

- Vetkőzz le.

- Minek?

Fitch tehetetlen dühvel förmedt rá.

- Morley, ők egy futárt és egy kuktát keresnek. Ha futárruhát veszel magadra, akkor mi két futár leszünk.

A kukta szemöldöke magasra szaladt.

- Ó! Ez jó ötlet!

Morley villámgyorsan hányta le magáról mocskos kuktaöltözékét. Fitch magasra emelt lámpával keresgélt a polcokon, hogy találjon valahol egy olyan egyenruhát, amit a Miniszter szárnysegédének a futárai viselnek. Odadobott Morleynak egy sötétbarna nadrágot.

- Próbáld fel ezt!

Morley belelépett a nadrágba és magára húzta.

- Tűrhető.

Fitch egy fodros gallérú fehér inget húzott elő az egyik polcra.

- Na, és ez?

Fitch látta, hogy Morley hiába igyekszik begombolni az inget. Túl szűk volt a széles vállú fiúra.

- Hajtogasd össze újra - szólt rá Fitch, és másik ing után keresgélt.

Morley félredobta az inget.

- Mit vesződjek vele?

- Vedd fel, és hajtogasd össze! Azt akarod, hogy elkapjanak? Nem akarom, hogy észrevegyék, hogy itt jártunk lent. Ha nem jönnek rá, hogy itt valaki piszkálta a ruhákat, több esélyünk van a menekülésre.

- Ó! - mondta Morley. Felkapta az inget, és nagy kezeivel ügyetlenkedve igyekezett összehajtani.

Fitch keresett neki egy másik inget, ami épp csak egy kicsit volt nagy. Hamarosan egy steppelt, hosszú ujjú zekét is talált, amire két keresztezett bőségszaru volt hímezve. A szegélyén Dalton Campbell futárainak megkülönböztető jelzése, a barna-fekete, összefonódott kalászkokat ábrázoló mintázat keretezte.

Morley belebújt a ruhadarabba, ami pontosan rá illett.

- Hogy nézek ki?

Fitch felé tartotta a lámpát. Halkan elfűttenyentette magát. A barátja sokkal erősebb felépítésű volt, mint ő. A futáregyenruhában szinte úgy festett, mint valami nemes. Fitchnek soha eszébe nem jutott volna, hogy a barátja jóképű, de most igazán remek látvány volt.

- Morley, jobban áll rajtad, mint Rowleyn.

Morley elvagyorodott.

- Csakugyan? - azután eltűnt a vigyor. - Na, tűnjünk innét.

Fitch Morley lábára mutatott.

- Csizmák. Csizmára van szükséged, különben bolondnak fognak tartani. Tessék, húzd fel ezt a zoknit, vagy hólyagot tör a lábadra a csizma.

Morley felrángatta a zoknikat, aztán leült a padlóra, úgy próbálgatta a lábfejeéhez a csizmák talpát, amíg egy pár megfelelő méretűt nem talált. Fitch ráparancsolt, hogy szedje össze a régi rongyait, nehogy bárki rájöjjön róluk, hogy itt jártak és elvittek egy öltözet ruhát. Másként nem sok esély volt rá, hogy észrevegyék a hiányt. Sok ruha volt a raktárban, és nem tartották őket eléggé rendben ahhoz, hogy egyetlen öltözet hiánya feltűnjön.

Mikor csizmás léptek hangját hallották a folyosón, Fitch gyorsan elfűjt a lámpát. Dermedten, mozdulatlanul merevedve álltak a sötétben. Még lélegzetet venni sem mertek. A csizmacsikorgás hangja egyre közelebb ért. Fitch szeretett volna elrohanni, de ahhoz az ajtón át kellett volna jutnia, és azok a csizmák éppen ott voltak, az ajtón kívül, a folyosón.

Csizmák. Emberek. Örök. A szokásos örzjárat.

Fitchet újra elfogta a rettegés a gondolatra, hogy a gúnyolódó tömeg szeme láttára ki fogják végezni. Izzadság csorgott le a hátgerincén.

Az ajtó kinyílt.

A folyosóról bevetülő fényben Fitch látta az ör körvonalait, aki a kezét a kilincsen nyugtatva megállt az ajtóban. A kardot is látta az oldalára csatolva.

Fitch és Morley a terem belsejében, a polcok közötti folyosón lapultak, egészen az egyik polchoz simulva. Az elnyújtott, széles fénypászma szegélye majdnem elérte Fitch csizmája orrát. Visszafojtották a lélegzetüket. Egyetlen izmukat sem merték moccantani.

Fitch reménykedett benne, hogy az ör a folyosói világításhoz szokott szemével nem veszi észre őket, akik a sötétben rejtőztek.

Az ör becsukta az ajtót és társához csatlakozva, aki közben más ajtókon nyitott be a folyosón, továbbment. Lépteik visszhangja elenyészett a távolban.

- Fitch - suttopta Morley. - Valami szörnyen vizelnem kell. Nem mehetnénk innen, kérlek?

Fitch hangja alig tudott visszatérni.

- Dehogynem.

Arra indult, amerre emlékezete szerint az ajtó volt. Örömmel töltötte el az immár ismét üres folyosó fénye. Sietve elindultak kifelé a házból a lehető legrövidebb úton, a hátsó bejáraton át, a sörfőzde közelében. Menet közben behajították Morley régi ruháit a teherrámpa közelében a szennyestárába.

Hallották, amint az öreg sörfőző mester részegen gajdol valami dalt. Morley meg akart állni annyi időre, hogy elemeljenek valami innivalót. A gondolatra Fitch megnyalta a szája szélét, és egy kis ideig elgondolkodott Morley ötletén. Jól hangzott a dolog. Ő is hasznát tudta volna most venni egy korty italnak.

- Nem - suttopta végül. - Nem akarok egy nyelet ital miatt meghalni. Van elég pénzünk. Majd később veszünk valami innivalót. Egy pillanattal sem akarok itt időzni tovább, mint ahogy muszáj.

Morley vonakodva rábólintott. Kisurrantak a hátsó ajtón a rakodórampára. Fitch vezetésével lesiettek a lépcsőkön -azokon a lépcsőkön, amelyeken Claudine jött fel ide, amikor Morley és ő először beszéltek a fejével. Bárcsak hallgatott volna rájuk akkor, és megfogadta volna Fitch figyelmeztetését!

- Nem hozunk magunkkal semmit a holmijaink közül? - kérdezte Morley.

Fitch megtorpant, és a barátjára nézett, aki a főépület ablakain kiszóródó fényben állt.

- Van bármi olyasmi, amiért megéri meghalni?

Morley megvakarta a füle tövét.

- Hát, gondolom, nincs. Egy szép, faragott pálcájáték, amit még a papámtól kaptam. Ezenkívül azt hiszem, nem sok mindenem van. Legfeljebb a többi ruhám, de igazából azok is csak rongyok. Ez az egyenruha mindnél különb, még a vezeklő-összejövetei ruhámnál is.

Vezeklő-összejövetei. Fitch örömmel ébredt rá, hogy soha többé nem kell vezeklőgyűlésekre járnia.

- Nos, nekem sincs semmim, aminek értéke volna. Van egy pár rézpénzem a ládában, de az semmi ahhoz képest, amennyi most van nálunk. Azt mondom, siessünk Szépmezőbe, és vegyünk lovakat.

Morley elfintorodott.

- Te tudsz lovagolni?

Fitch körbepillantott, hogy megbizonyosodjon róla, nincsenek örök a közelükben. Könnyedén megtaszította Morleyt, hogy újra útnak indítsa.

- Nem, de azt hiszem, elég hamar meg fogunk tanulni.

- Gondolom - hümmögte Morley. - De legalább nyugodt természetű lovakat vegyünk!

Mikor elérték az utat, mindketten visszafordultak, hogy utolsó pillantást vessenek a birtokra.

- Örülök, hogy elszabadulhatok innen - jelentette ki Morley. - Különösen azután, ami ma történt. Örülök, hogy nem kell többé betennem a lábamat abba a konyhába.

Fitch értetlenül ráncolta a homlokát.

- Miről beszélsz?

- Hát te nem hallottad?

- Hallani? Mit? Szépmezőben jártam egész nap, üzenetekkel.

Morley karon ragadta Fitchet és megállította, hogy zihálva pihenjenek egy kicsit.

- A tűz. Nem hallottál a tüzről?

- Tűz? - Fitch nem értette. - Miféle tüzről beszélsz?

- Odalent a konyhában. Ma délután. Valami örült dolog történt a tűzhellyel meg a kemencékkel. Az egész miskulanciával.

- Örült dolog? Micsoda?

Morley magasba kapta a karjait, és a torkából nyállal gurgulázó hörgés tört fel. Nagy ívben kifelé lendítette a kezét a gyorsan szétterjedő lángokat imitálva.

- Egyszerűen csak: Huss. Fellobbant a nagy tűz. Megégette a kenyereket. Akkora hőség támadt, hogy az egyik üst szét is repedt.

- Na ne! - mondta Fitch ámultan. - Megsérült valaki?

Ördögi vigyor ült ki Morley arcára.

- Gillie valami csúnyán megégett. - Könyökével Fitch bordái közé bökött. - Éppen mártást kevert, amikor fellobbant a tűz. Jól megégett az a ronda aszaltszilva képe. Lángolt a haja is, meg minden.

Morley annak az elégedettségével nevetett fel, aki évek óta várt a bosszú pillanatára.

- Azt mondják, valószínűleg nem éli túl. De amíg életben lesz, szörnyen szenvedni fog.

Fitch érzései vegyesek voltak. Nem érzett sajnálatot Gillie iránt, de azért...

- Morley, nem szabadna örülnöd egy anderita balesetének. Ezzel csak a gyűlöletes haken természetünket bizonyítod.

Morley gúnyos pillantással válaszolt. Aztán továbbindultak. Majdnem az egész úton futottak. Ha egy-egy kocsi jelent meg az úton, bevették magukat a vetésbe. Hol a búza között lapultak meg, hol az árpa között, attól függően, hogy az út melyik oldalán találtak jobb takarást. Ott hasaltak és igyekeztek visszatartani a lélegzetüket, amíg a kocsi el nem haladt.

Fitch bizonyos értelemben inkább szabadulásnak élte meg a szökésüket, mint rémülettel teli menekülésnek. A birtoktól eltávolodva egyre kevésbé tartott tőle, hogy elfoghatják őket. Éjjel legalább is biztosan nem.

- Azt hiszem, nappalra el kéne rejtőznünk - mondta Morleynak. - Legalábbis eleinte. Nappal elbújunk valami biztos helyre, ahonnan megláthatjuk, ha valaki közeledik. Éjszaka mehetünk tovább, hogy ne lássanak meg bennünket, vagy ha meglátnak is, ne ismerhessék fel, kik vagyunk.

- De mi lesz, ha valaki ránk talál napközben, amíg alszunk?

- Örködnünk kell, mint a katonáknak. Egyikünk őréséget fog állni, amíg a másik alszik.

Morley csodálatos dolognak találta Fitch logikáját.

- Ez nekem eszembe nem jutott volna.

Ahogy Szépmező közelébe értek, lelassították a lépteiket. Itt a városban ugyanúgy tudták, hogyan lehet ügyesen eltűnni a figyelő szemek elől, mint az út mentén a vetésben a kocsik elől.

- Van annyi időnk - mondta Fitch -, hogy lovakat vegyünk, és még hajnal előtt eljussunk valamekkora távolságra a várostól.

Morley elgondolkodott egy percig.

- Hogyan jutunk ki Anderiából? Campbell Mester azt mondta, vannak olyan helyek, ahol nem számít, hogy

hakenek vagyunk. De hogyan jutunk át a határon a Birodalmi Strázsák és a katonaság mellett?

Fitch megrángatta Morley zekéje ujját.

- Futárok vagyunk, nem emlékszel?

- Na és?

- Na és hivatalos küldetésben járunk.

- A futárok Anderián kívül is járhatnak hivatalos küldetésben?

Fitch ezen egy kicsit elgondolkodott.

- Nos, ki mondhatja meg nekünk, hogy nem? Ha azt mondjuk, sürgős ügyben járunk, nem tarthatnak vissza addig, amíg utánaérdeklődnek. Az túl sokáig tartana.

- Követelhetik, hogy mutassuk meg az üzenetet.

- Nem mutogathatjuk a titkos üzenetet akárkinek minden szóra, nem igaz? Csak annyit fogunk mondani, hogy titkos küldetésbe megyünk egy idegen országba, amit nem nevezhetünk meg, és fontos üzenetet viszünk, amit nem mutathatunk meg.

Morley elvigyorodott.

- Azt hiszem, ez be fog válni. Azt hiszem, kijutunk az országból.

- A nyakatad teheted rá.

Morley egy rántással megállította Fitchet.

- Fitch, hova fogunk menni? Erről van valami elképzelésed?

Ezúttal Fitchen volt a vigyorgás sora.

19. FEJEZET

Beata letette a zsákját, szélkuszálta haját kisimította a szeméből, és az éles napfényben hunyorogva nézett a föléje tornyosuló kapura. Mivel nem tudott olvasni, nem tudta, mi van a kapu fölötti táblára írva, de a szöveg előtt a huszonhármas számot látta. A számokat ismerte, ezért meg tudta állapítani, hogy megtalálta, amit keresett.

Sokáig bámulta a számok után következő szót. Megpróbálta emlékezetébe vésni, hogy felismerje, ha másutt újra látja, de megérteni képtelen volt, hogy mit jelenthet. Csak érthetetlen, kusza vonalakat látott fába vésve, melyek csak annyira tűntek értelmesnek, mint a tyúkkaparás. Beata soha nem tudta felidézni emlékezetében később, ha tyúkkapirgálást látott. Fel sem tudta fogni, hogy emberek hogyan képesek eszükbe vésni azokat az értelmetlen jeleket, amikből a szavak álltak, de nyilván valahogy mégis csak voltak, akik meg tudták őket jegyezni.

Újra felkapta a vászonzsákot, amiben kevéske holmija lapult. Rémes dolog volt egy ilyen esetlen terhet magával hurcolni az úton. Folyton a lábát verdeste és útjában volt, de nem volt túlságosan nehéz, és váltogatva vitte, hogy egyik keze se fáradjon el túlságosan.

Igazából nem is cipelt túl sok mindent magával: némi ruhaneműt, egy pár kézzel varrott csizmát, ami még az anyjái volt, és amit Beata csak különleges alkalmakra vett fel, nehogy túl hamar elkopjon, egy faragott szarufésűt, szappant, kevés barátjától kapott néhány emléktárgyat, egy ajándékba kapott csipkekendőt, varrókészletet és valamennyi vizet egy tömlőben.

Ezenkívül Inger bőségesen ellátta ennivalóval. Többféle kolbász volt nála mindenfajta húsokból, némelyik olyan vastag, mint a karja, mások vékonyak és hosszúak, karikába hajtva. Az élelem volt a csomagja leg súlyosabb része. Bár elajándékozott egy párat éhező embereknek, akikkel az úton találkozott, egyet pedig egy parasztnak és a feleségének, akik felengedték a szekerükre, és velük együtt utazott két napig, úgy tűnt, még legalább egy évre elegendő kolbász maradt a zsákjában.

Inger egy levelet is adott neki. A hentes a levelet egy finoman kikészített pergamenre írta, és kétszer is összehajtotta. Beata nem tudta elolvasni, de a hentesmester felolvasta neki, mielőtt útnak indította, hogy Beata is tudja, mi van a levélben.

Valahányszor megállt pihenni, a lány mindig elővette a levelet, gondosan széthajtogatta az ölében, és úgy tett, mintha elolvasná. Próbált szóról szóra visszaemlékezni a tartalmára úgy, ahogy Ingertől hallotta, hátha rá tud jönni, melyik jel melyik szót jelenti. Hiába, nem ment. Számára az egész csak tyúkkaparás maradt.

Egyszer Fitch jeleket rajzolt a homokba, és azt mondta, azt jelentik, „igazság”. Fitch. Beata megrázta a fejét.

Inger nem akarta, hogy Beata elmenjen. Azt mondta, szüksége van rá. Beata azt válaszolta, hogy Inger bárki mást felfogadhat a helyébe. Felvehet egy férfit, aki sokkal erősebb és többet bír el nála. Azt mondta, Ingernek nincs is szüksége rá.

Inger azt mondta, a lány nagyon jól csinálja, amit csinál. Azt mondta, Beata olyan sokat jelent a számára, mintha a saját lánya lenne. Mesélt neki arról az időről, amikor Beata apja és anyja dolgozni kezdtek nála, amikor a lány még csak totyogós csecsemő volt. Inger szemei vörösek voltak, mikor azt kérte Beatától, hogy maradjon.

Beata akkor majdnem újra elsírta magát, de sikerült erőt vennie magán. Azt mondta, úgy szereti Ingert, mintha a kedvenc bácsikája lenne, és éppen ezért kell elmennie. Ha maradna, azzal csak bajt okozna, és Ingert bánatnák miatta. Inger azt mondta, őt nem érdekli. Beata azt mondta, fél. Ha maradna, Ingert bánatnák, talán meg is ölnék. Erre Inger nem tudott mit felelni.

Inger mindig keményen dolgoztatta Beatát, de rendes volt hozzá. Mindig eleget kapott enni. Soha nem verték meg. Inger néha visszakézből szájon vágott egy-egy fiút, ha az visszafeleselt, de a lányokat soha nem ütötte meg. Persze a lányok soha nem is feleseltek neki vissza. Egyszer-kétszer megharagudott Beatára is, de meg soha nem ütötte. Ha néha Beata elég ostoba volt hozzá, hogy magára haragítsa, Inger büntetésül késő éjszakáig pulykákat belezetett és csontoztatott vele. Persze ez nem túl gyakran történt meg. Beata mindig igyekezett legjobb tudása szerint tenni a dolgát, és nem okozni semmi galibát.

Ha volt valami, amit Beata fontosnak tartott, hát az az volt, hogy tegye, amit mondanak neki, és ne keverjen bajt. Tudta magáról, hogy születésénél fogva benne rejlik a bűnös haken természet, mint valamennyi hakenben, és igyekezett jobban viselkedni, mint a rossz természete diktálta neki.

Néha, nagyon ritkán, Inger odakacsintott Beatára, és azt mondta neki, hogy jó munkát végzett. Beata bármit megtett volna egy-egy ilyen kacsintásért.

Mielőtt Beata elindult, Inger hosszan megölelte, és leültette a szobában, amíg ő megírta a levelet. Mikor felolvasta, a lánynak úgy tűnt, mintha könnyeket látna csillogni az öreg hentes szemében. Neki magának is minden erejére szüksége volt, hogy a sajátjait visszatartsa.

Beatát a szülei arra tanították, hogy soha ne fakadjon sírva mások előtt, különben gyengének és ostobának fogják tartani. Gondosan vigyázott rá, hogy csak éjjel sírjon, mikor senki se látja. Sikerült is mindig visszatartania a könnyeit az éjszaka, a sötét és önmaga számára.

Inger jó ember volt, és Beatának nagyon fog hiányozni, még akkor is, ha néha szinte csontig koptatta nála az ujjait a munkában. Beata nem félt a munkától.

Beata megtörölte az orrát, aztán félrelépett, hogy utat adjon egy, a kapu felé igyekvő szekérnek. Az erőd hatalmasnak, ugyanakkor valahogyan magányosnak látszott, ahogy ott emelkedett egymagában a széljárta semmi közepe, egy alacsony domb tetején. Úgy látszott, egyetlen bejárata van a köré épített védősánc falában, hacsak nem akarta valaki megmászni a sánc meredek földfalát.

Amint a szekér elhaladt, Beata követte a magas kapun át az erőd udvarára. Az udvaron mindenfelé emberek sürgölődtek. Mintha egy egész város lett volna a kapun belül. Beata meglepődött, hogy a bástyafalakon belül ennyi épület van, utcákkal, sikátorokkal közöttük.

A kapu belső oldalán álló őr épp befejezte a beszélgetését a behajtó szekér kocsisával és intett neki, hogy haladjon tovább. Aztán Beatához fordult. Tetőtől talpig végigmérte a lányt, de az arcán semmi nem látszott belőle, hogy mit is gondol.

- Jó napot.

Az őr Beatához is ugyanazzal a hangsúllyal beszélt, mint a kocsishoz: udvariasan, de távolságtartással. A lány mögött újabb szekerek tűntek fel, és az őr nem ért rá cseverészni. Beata hasonló kimértséggel viszonzta a köszöntést.

Az őr tarkóján anderita származását eláruló sötét haja csapzottan tapadt össze. Vastag egyenruhájában nyilván jócskán melege lehetett. Felemelt kezével jobbfelé mutatott.

- Arra. A második épület jobbra - aztán rákacsintott a lányra. - Sok szerencsét.

Beata bólintott köszönetképpen, aztán sietve áthaladt a lovak között, mielőtt a bejövő szekerek annyira összezárkoztak volna, hogy az egész konvojt meg kelljen kerülnie. Meztelen talpával közben kis híján belelépett egy rakás friss lótrágyába. Körülötte mindenfelé emberek siettek, szekerek csörömpöltek. A levegőben izzadság, lovak, bőr lószerszámok, por, trágya és a friss tavaszi búzavetés szaga keveredett.

Beata még soha sehol nem járt ezelőtt Szépmezőn kívül. A látvány, ami az erődön belül fogadta, ijesztő, de egyúttal izgalmas is volt számára.

Rögtön megtalálta jobbra a második épületet. Odabent egy anderita nő ült egy asztal mögött, és egy gyűrött, elhasználdottnak látszó papírlapra írogatott. Mellette az asztal egyik oldalán egész halom papír hevert, új és megviselt lapok vegyesen. Mikor a nő felpillantott, Beata pukedlizett egyet.

- Jó napot, kedves. - A nő ugyanazzal a pillantással mérte fel Beatát, akár az őr a kapunál. - Messziről jössz?

- Szépmezőből, asszonyom.

A nő letette tintától csepegő tollát.

- Szépmezőből! Akkor hát messziről. Nem is csoda, hogy csupa por vagy.

Beata bólintott.

- Hat napig jöttem, asszonyom.

A nő összevonta a szemöldökét. Valahogy odaillőnek tűnt az arcán a rosszálló kifejezés. Olyan nőnek látszott, aki sokat ráncolja össze a szemöldökét.

- Ha Szépmezőből való vagy, miért idejöttél? Jó pár garnizon esett volna útba ideig.

Ezt Beata is tudta. Nem akart közelebbi garnizonba menni. Minél távolabb akart kerülni Szépmezőtől. Minél távolabb a bajtól. Inger tanácsolta neki, hogy idejöjjön, a huszonhármass erődbe.

- Egy Inger nevű embernél dolgoztam, asszonyom. Egy hentesnél. Amikor elmondtam neki, hogy mi a szándékom, azt mondta, ő járt már itt, és tudja, hogy itt rendes emberek vannak. Az ő tanácsára jöttem ide,

asszonyom.

A nő szája sarkában ferde kis mosoly jelent meg.

- Nem emlékszem Inger nevű hentesre, de biztosan járt itt, mert jól tudja, hogy itt rendesek az emberek.

Beata letette a zsákját, és előhúzta belőle a levelet.

- Ahogy mondtam, ő tanácsolta, hogy idejöjtek.

Inger azt tanácsolta, hogy jó messzire menjen el Szépmezőtől, és ez a hely jó messzire volt. Beata nem mert közelebb lépni az asztalhoz, ezért előrehajolt, úgy nyújtotta át a becses levelet a nőnek.

- Ezt az ajánlólevelet küldte.

A nő széthajtogatta a levelet, hátradőlt, és olvasni kezdett. Beata a nő tekintetét figyelte, ahogy egyenként végigsiklik a sorokon, közben megpróbált pontosan visszaemlékezni a szavakra, ahogy Inger felolvasta neki. Nagyon bánta, hogy már egyre kevésbé tudja felidézni őket. Hamarosan nem fog emlékezni másra belőle, mint nagy vonalakban a levél mondanivalójára.

A nő végül letette a levelet.

- Hát, Inger Mesternek igencsak jó véleménye van rólad, ifjú hölgy! Miért akartál otthagyni egy munkahelyet, ahol ilyen jól boldogultál?

Beata nem számított rá, hogy bárki is meg fogja kérdezni tőle, miért döntött így. Röviden elgondolkozott, és úgy döntött, az a leghelyesebb, ha őszinte lesz, de nem túlságosan őszinte.

- Mindig is erről álmodtam, asszonyom. Azt hiszem, egyszer minden embernek ki kell próbálnia az álmait. Annak nincs értelme, hogy csak úgy éljen az ember céltalanul, és soha ne próbálja meg megvalósítani, amiről álmodik.

- És neked miért pont ez volt az álmod?

- Mert szeretnék jól cselekedni és mert a Mi... a Miniszter úgy rendezte, hogy itt a nők illő tiszteletet kaphassanak. Hogy egyenlők lehessenek.

- A Miniszter nagy ember.

Beata lenyelte az önérzetes választ. Az önérzet nem használ az embernek. Csak akadályozza.

- Igen, asszonyom. Nagy ember. Mindenki tiszteli a Minisztert. Ő hozta a törvényt, hogy a haken nők együtt szolgálhatnak anderita nőkkel és férfakkal. Ez a törvény azt is kimondja, hogy

mindenkinek tisztelettel kell bánnia azokkal a haken nőkkel, akik a hazát szolgálják. A haken nők nagy hálával taroznak neki. Chanboor Miniszter a haken nők bálványa.

A nő érzelem nélkül figyelte Beatát.

- És persze férfi problémád volt, igaz? Valamelyik férfi nem akarta távol tartani a kezeit tőled, míg végre elegend lett belőle, és összeszedted a bátorságodat, hogy el gyere onnan.

Beata a torkát köszörülte.

- Igen, asszonyom. Ez is igaz. De az is igaz, amit mondtam neked, hogy mindig is erről álmodtam. Az a férfi épp csak meggyorsította számomra a döntést, ennyi az egész. Ha felvesztek, akkor az álmaim fognak beteljesülni.

A nő mosolygott.

- Nagyszerű. Hogy is hívnak téged?

- Beata, asszonyom.

- Remek, Beata. Mi itt Chanboor Miniszter példáját követjük abban, hogy jól cselekszünk.

- Ezért jöttem ide, asszonyom, hogy én is jól tehessek.

- Én Yarrow hadnagy vagyok. Szólíts hadnagynak!

- Igenis, hadnagy. Akkor hát... felvesztek?

Yarrow hadnagy a tollával mutatott a sarokba.

- Vedd fel azt a zsákot!

A lány felemelte a ponyvazsákot. Úgy érezte, mintha tűzifadarabokkal lett volna lazán megtöltve. Csuklójával alányúlva megtámasztotta a terhet a csípőjén.

- Igenis, hadnagy. Mit akarsz, mit csináljak vele?

- Vedd a válladra!

Beata fellódította a zsákot, és felemelt karjával körbeölelte, hogy a vállán kidomborodjanak az izmok, és ne a kulcsontjára nehezdjék a teher. Várakozva megállt.

- Rendben van - mondta Yarrow hadnagy. - Leteheted.

Beata visszatette a zsákot a helyére.

- Megfeleltél - jelentette ki a hadnagy. - Gratulálok. Az álmod éppen most vált valóra. Tagja lettél az anderiai hadseregnek. A hakenek soha nem tudnak teljesen megszabadulni a természetüktől, de itt meg fognak becsülni, és alkalmad lesz jól cselekedni.

Beata keble duzzadt a büszkeségtől. Egyszerűen nem tudott mit tenni ellene.

- Köszönöm, hadnagy!

A hadnagy tollával hátrafelé mutatott a vállá fölött.

- Odakinn a sikátor végén közvetlenül a sánc tövében találsz egy szemétdombot. Vidd ki oda a zsákodat, és hajítsd a többi szemét közé.

Beata néma döbbenetben állt. A zsákban ott volt az anyja cipője. Drága holmi. Az apja és az anyja évekig kuporgattak rá, hogy azt a cipőt megvehessek. Emléktárgyak is voltak a zsákban, barátoktól. Alig tudta visszatartani a könnyeit.

- Az élelmet is ki kell, dobjam, amit Inger küldött velem, hadnagy?

- Az élelmet is.

Beata tudta, ha egy anderita nő mondja, akkor az úgy helyes, és úgy is kell tennie.

- Igenis, hadnagy. Elmehetek, hogy megtegyem?

A hadnagy pár másodpercig némán méregette Beatát. Aztán kissé megenyhült hangon mondta:

- Az egész a te érdekedben történik, Beata. Azok a holmik mind a korábbi életedből valók. Semmi jó nem származna belőle, hogy folyton a régi dolgokra emlékeztessenek. Minél előbb elfelejted az egészet, az élelmet is beleértve, annál jobb lesz neked.

- Igen, hadnagy, értem - Beata bátorságot erőltetett magára. - És a levél, asszonyom? A levelet megtarthatom, amit Inger küldött velem?

Yarrow hadnagy lepillantott az asztalán heverő levélre. Végül felemelte, összehajtogatta, és visszaadta Beatának.

- Mivel ez egy ajánlólevél, és nem emlék a régi életedből, megtarthatod. Kérdemelted a sokéves szolgálatoddal, amit annál az embernél töltöttél.

Beata megérintette a ruháját a nyakánál összefogó melltűt. A spirális végűt, amit Fitch adott vissza neki. Az apjától kapta a tűt még kiskorában, nem sokkal azelőtt, hogy a láz elvitte a szüleit. Akkor veszítette el, amikor a Miniszter és az a vadállat Stein kitépték a helyéről és kihajították a folyosóra, hogy szétnyithassák a ruháit, és jól szemügyre vehessék a testét.

- És a mellű, Yarrow hadnagy? Azt ki kell dobnom?

Mikor az apja elkészítette az egyszerű kis melltűt, Beata figyelte, hogyan dolgozik, és hallgatta, amint apja arról mesél, hogy a világon minden mindennel összefügg, még akkor is, ha onnan nem látod, ahol épp állsz, és hogy ha mindent végig tudnál követni az események tekervényes útjain, akkor megláthatnád, hogyan futnak össze minden dolgok egy pontban az útjuk végén. Azt mondta Beatának, hogy ragaszkodnunk kell az álmainkhoz, és hogy ha a kislány mindig jól viseli magát, az álmai megvalósulva eljönnek hozzá. Lehet, hogy ez majd csak a túlvilágon történik meg, de egyszer a jó szellemek biztosan be fogják teljesíteni az álmaid. Beata tudta, hogy ez az egész csak buta gyerekese, de akkor is szerette hallgatni.

A hadnagy hunyorogva vizsgálta Beata mellfűjét.

- Igen. Mostantól kezdve Anderia népe fog ellátni téged mindennel, amire szükséged lehet.

- Igenis, hadnagy. Alig várom, hogy szolgálhassak, és ezzel fizethessek a lehetőségért, amit tőlük kaptam.

A hadnagy arca mosolyra derült.

- Beata, te okosabb vagy, mint a legtöbben, akik idejönnek. A nőknél is, a férfiaknál is. Gyorsan tanulsz, és elfogadod, amit kiszabnak rád. Ez kiváló tulajdonság.

A hadnagy felállt az asztal mögül.

- Azt hiszem, megfelelő képzéssel jó altiszt lehetsz. Akár őrmester is. Keményebb a kiképzés, mint az egyszerű katonaké, de ha megfelelsz rajta, egy-két héten belül saját szakaszod lehet.

- Szakaszparancsnokság? Egy-két héten belül?

A hadnagy vállat vont.

- A katonai szolgálat nem túl bonyolult dolog. Biztos vagyok benne, hogy sokkal egyszerűbb, mint a hentesmesterséget kitanulni.

- Nem kell megtanulnom harcolni?

- Igen, de ez csak afféle alapképzés. A fizikai küzdelem jórészt jelentéktelen és idejétmúlt feladat a hadseregben. A katonaság valaha a szélsőséges viselkedésűek menedéke volt. A harcosok fanatizmusa fojtogatta azt a társadalmat, aminek a védelme lenne a feladatuk.

Ismét elmosolyodott.

- Itt az ész sokkal fontosabb, abban pedig a nők több mint egyenértékűek a férfiakkal. A Birodalmi Strázsák mellett az izom felesleges. Maga a fegyver az erő, és ráadásul legyőzhetetlen erő.

A nőkben megvan a szükséges együttérzés hozzá, hogy tisztak lehessenek. Ahogy például én magyaráztam meg neked, miért kell megválnod a régi holmijaidtól. A férfiak nem törődnek vele, hogy magyarázgassák a katonáiknak, mi miért szükséges. A parancsnoknak törődnie kell a gondjaira bízott emberekkel. A nők teljességet hoznak oda, ami régebben csak rombolásra szövetkezett erőszakos közösség volt.

Az Anderiát védelmező nők megkapják a tiszteletet és elismerést, ami megilleti őket, amit kiérdemelnek. A hadsereg, ami azelőtt pusztán csak fenyegetést jelentett a kultúránkra nézve, a mi közreműködésünkkel annak építőjévé válik.

Beata a Yarrow hadnagy oldalán függő kardra pillantott.

- Én is fogok kardot viselni, meg minden?

- Meg minden, Beata. A kard arra való, hogy sebet ejtsünk vele, és ezzel elrettentsük az ellenséget a támadó szándékától. Meg fogod tanulni, hogyan kell ezt csinálni. Értékes tagjává fogsz válni a huszonhármashelyőrségnek. Mi itt büszkéek vagyunk rá, hogy Bertrand Chanboor, a Kultúra Minisztere alatt szolgálhatunk.

A huszonhármashelyőrség. Ezt mondta Beatának Inger, hogy ide lépjen be: a huszonhármashelyőrségbe. Ezt jelentette hát a tyúkkaparás a kapu felett.

A huszonhármashelyőrség egyike volt azoknak az alakulatoknak, amelyek a Birodalmi Strázsákat felügyelték. Inger azt mondta, a Birodalmi Strázsák őreinek van a legjobb dolguk a hadseregben, és őket övezi a legnagyobb tisztelet. Inger úgy nevezte őket, „az elit”.

Beata Ingerre gondolt. Máris úgy tűnt neki, az az egész valahol egy másik életében történt.

Mikor Beata elindult Inger házából, a hentesmester gyengéden megfogta a lány karját, és maga felé fordította. Azt mondta, meg van győződve róla, hogy valami férfi bántotta Beatát a birtokon, és megkérdezte a lányt, úgy volt-e. Beata bólintott rá. Inger megkérte, mondja el, ki volt az.

Beata megmondta neki az igazat.

Inger krákogott, és azt felelte, most végre megérti, miért kell Beatának elmennie. Valószínűleg Inger volt az egyetlen anderita, aki hitt Beatának. És akit érdekelt a dolog egyáltalán.

Inger sikeres és boldog életet kívánt neki.

- Még egyszer! - parancsolta a kapitány.

Beata az első volt a sorban. Felemelte a kardját, és előre rontott. Fegyverével a kötélen himbálózó szalmabábu felé döfött. Ezúttal sikerült átszúrnia a bábu combját.

- Nagyon szép volt, Beata - mondta Tolbert kapitány. A kapitány mindig megdicsérte őket, ha tetszett neki, amit csináltak. Hakenként Beatának szokatlan újdonság volt az ilyesmi.

Futtában igyekezett kirántani a kardját a szalmaember combjából, és buzgóságában kis híján orra bukott. De legalább sikerül neki, ha nem is elegánsan. A többieknek gyakran ez sem ment.

Beatának az volt a szerencséje, hogy többéves tapasztalattal rendelkezett a vágóeszközökkel való bánásban. Bár azok a pengék kisebbek voltak, tudott egyet-mást róla, hogyan tartsa a pengét, és hogyan irányítsa oda, ahová szúrni vagy vágni akart.

Habár haken volt, és a hakenek kezébe nem lett volna szabad kést adni, hiszen az is lehet fegyver, Beata hentesnél dolgozott, ezért elnézték ezt a szabálytalanságot, hiszen a hentesek anderiták, és szorosan ellenőrzik haken munkásaikat. A hentesek csak a haken lányoknak és asszonyoknak engedték meg, hogy húst daraboljanak, nekik is csak anderita felügyelet alatt. A haken fiúk és férfiak dolga elsősorban a cipekedés és emelgetés volt, meg minden olyasmi, amihez nem kellett késsel bánniuk.

Három másik lány a szakaszban, Carine, Emmeline és Annette szintén hakenek voltak, és életlen kenyérvágó késeken kívül soha más penge nem volt még a kezükben. A négy anderita fiú, gazdag családok sarjai voltak, és szintén soha nem vettek még kardot a kezükbe, bár botokkal vívtak már gyerekekként.

Beata jól tudta, hogy az anderiták mindenben jobbak a hakeneknél, nem volt könnyű dolga ezt észben tartani, ha Turnerre, Norrisra, Karira vagy Bryce-ra nézett. Ők abban voltak igazán jók, ha ostobán vigyorogni kellett. Amennyire Beata meg tudta ítélni, ez volt minden, amire jók voltak. Legfeljebb még annyira, hogy hencegve páváskodjanak körbe egész nap.

A két újonc anderita lány Estelle Ruffin és Marie Fauvel szintén nem fogtak még ezelőtt kardot a kezükben, de akár csak a többiek, ők is szívesen vagdalkoztak a levegőbe új kardjaikkal. Még jobban is csinálták, mint a négy anderita fiú. Ami azt illeti, a fiúknál még a három haken lány, Carine, Emmeline és Annette is ügyesebb volt a katonásdiban.

A fiúk ugyan erősebben csaptak oda, de a lányok jobban eltalálták a célt. Ezt Tolbert kapitány is kiemelte, hogy a fiúk is megértették, hogy semmivel sem jobbak a lányoknál. Megmondta a fiúknak, nem számít, milyen erősen vágysz oda a kardoddal, ha nem találsz el semmit.

Karl az első napon belevágott a saját lábába, és úgy kellett összevarrni a sebét. Egész nap vigyorogva bicegett fel-alá: egy katona, aki szolgálatteljesítés közben sebesült meg.

Emmeline futtában a szalmabábu combja felé döfött. Eltévesztette a célt, és kardjának a hegye a bábu derekára erősített kötélbe akadt. A lány arcra zuhant.

A négy anderita fiú hangosan felröhögött. A lányok nem nevettek. A hakenek sem, az anderiták sem. A fiúk félhangosan otromba baromnak nevezték a lányt, meg más hasonló durvaságokat találtak ki rá.

Tolbert kapitány dühösen rájuk vicsorgott, és elkapta a hozzá legközelebb álló fiút, Bryce gallérját.

- Megmondtam már nektek, lehet, hogy a régi életetekben kinevethettetek másokat, de itt nem tehetitek meg! Nem nevezhettek egy katonatársatokon, még ha haken is az illető. Itt mind egyenlőek vagytok!

Félrelökte a fiút.

- A katonatárs iránti kötelező tisztelet ilyen mérvű megsértése büntetést érdemel. Mindannyian mondjátok meg, mit tartanátok méltó büntetésnek!

Tolbert kapitány Annette-re mutatott, és felszólította, hogy mondjon egy méltónak tartott büntetést. A lány elgondolkodott egy pillanatra, aztán azt javasolta, hogy a fiúk kérjenek bocsánatot. Carine és Emmeline, a két másik haken lány kijelentették, hogy egyetértenek.

A kapitány most Estelle-t kérdezte meg. Az anderita lány hátravetette sötét haját, és azt felelte, hogy a fiúkat ki kell dobni a hadseregből. Marie Fauvel ezzel egyetértett, de hozzátette, meg kellene nekik engedni, hogy jövőre újra jelentkezhessenek. A négy fiú szerint az lenne a méltó büntetés, ha megmondanák nekik, hogy ne tegyenek ilyet többé.

Tolbert kapitány utoljára Beatahoz fordult.

- Te őrmester szeretnél lenni. Mit találnál ki megfelelő büntetésnek, ha te lennél az őrmesterük?

Beata eddigre már készen állt a válasszal.

- Ha mind egyenlőek vagyunk, egyforma bánásmódot is érdemelünk. Mivel ezek négyen azt gondolják, hogy ez olyan vicces, vacsora helyett az egész szakasz ásson egy új latrinát. - Összefonta a karjait a mellén. - Ha pedig ásás közben valaki megéhezik, nos, köszönje meg szépen a négy fiúnak.

Tolbert kapitány elégedetten elmosolyodott.

- Beata megfelelő büntetést talált ki. Legyen hát úgy. Ha valakinek ellenvéleménye van, indulhat haza az anyja szoknyája mellé, mert nincs meg benne az a fajta bátorság, amire a katonának szüksége van, hogy kiálljon a társai mellett.

Estelle és Marie, a két anderita lány sötét pillantásokat vetett a négy anderita fiú felé. A fiúk lehorgasztott fejjel bámulták a földet maguk előtt. A haken lányok sem voltak boldogabbak a büntetés miatt, de a fiúkat sokkal jobban zavarta az anderita lányok tekintete.

- Most pedig - határozta el Tolbert kapitány - befejezzük a gyakorlást, hogy mindannyian idejében készen álljatok a latrinaásáshoz, amint a vacsorára hívó harang megkondul.

Egy pissenés sem hallatszott. Mostanára már mind megtanulták, hogy nem érdemes panaszkodni.

Beata nyakán izzadság csorgott végig, miközben párosával nyomultak előre a keskeny úton. Igazából csak egy kis ösvény volt ez inkább: két keréknyom, amit a társzekerek vájtak a földbe. Tolbert kapitány vezette őket, Beata menetelt elől, négy társa előtt a bal oldali keréknyomban, Marie Fauvel pedig a jobb oldalán: ő a másik négy katonát vezette.

Beata büszke volt rá, hogy a saját csapata élén menetelhet. Keményen dolgozott a kéthetes kiképzés alatt, és ki is nevezték őrmesternek, éppen, ahogy Yarrow hadnagy megmondta. Beata vállaira már fel is voltak varrva a rangját jelző sávok. Marie, az anderita, káplári rangot kapott - ő lett a szakasz parancsnokhelyettese. A többi nyolc egyszerű katona rangba lépett elő.

Beata gyanította, hogy ezeknek az előléptetése csak annyiban volt előléptetés, hogy ha valakit a kiképzés alatt kirúgtak, az nem lehetett katona. Végül is azonban senkit sem rúgtak ki közülük, akik együtt kezdték el a kiképzést.

Az egyenruha kényelmetlen volt a délutáni hőségben, bár Beata lassan kezdett már hozzászokni. Mindannyian zöld nadrágot viseltek. Felette hosszú, bélelt, alul szoknyaszerűen kibővülő tunikát, amit a derekukon könnyű öv fogott össze. Legfelülre került a láncing.

Mivel a lánc nehéz volt, a lányok csak mellényszerű, ujjatlan páncélt kaptak. A fiúk láncinge hosszabb volt, és hosszú ujjú. Ennek lánccsuklyája is volt, ami takarta a fejet és a tarkót. Menetelés közben a csuklyát vállukra visszahajtva viselték. Ha fel kellett venni a csuklyát, a tetejébe bőrszak került. Bőrszakjuk a lányoknak is volt.

Beata örült, hogy nekik, lányoknak csak könnyített felszerelést kell viselniük. Őrmesterként néha a fiúk páncélját is meg kellett emelgetnie, hogy átvizsgálja. El nem tudta volna képzelni magát, amint egész nap ekkora súllyal a testén menetel. Az is bőven elég volt, amit most viselt. Az, hogy egy súlyos karddal az oldalán járkáljon egész nap, már régen nem volt jó móka, mostanra már inkább fárasztó kötelességgé vált.

Mindnyájan hosszú köpenyt viseltek, de ebben a melegben nem kellett magukra öltetniük: a köpeny a jobb vállukra gombolva szabadon lógott le az oldalukon. A kardszíjat a páncél fölé kötve hordták. Mindehhez még mindenki cipelte a málfászsákját, fejenként két lándzsát, és a karddal átellenes oldalon a fegyverszíjra fűzött tört.

Beata úgy vélte, a csapat jól mutatott ebben a felszerelésben. Az erődbeli dárdások a legcsinosabb katonák voltak, akiket valaha is látott. Huh, micsoda jól néztek ki azokban a dárdásegyenruhákban! Beatának borzongatóan kellemes álmái voltak róluk. Hozzájuk képest a lányok valahogy olyan közönségesen mutattak, még ugyanabban az egyenruhában is.

Beata most meglátott valamit, ami kimagasodott előttük a mező fűszőnyegéből. Ahogy közelebb értek, a valami egyre inkább valami ősi kőépítményre kezdett hasonlítani. A furcsa építmény mellett, a feljük közelebb eső oldalon négy lapos, zsúptetős kőház állt.

A hatalmas, néma, ijesztő kinézetű ősi kővek láttán Beata hátán végigfutott a hideg.

A Birodalmi Strázsák.

A Birodalmi Strázsák a hakenek építményei voltak, egyike azon nagyon kevés haken dolgoknak, amiket az anderiták is megtartottak. Beatának eszébe jutottak a vezeklő-összejövetelek, ahol megtanulta, hogyan mészároltak le a haken hadurak számtalan anderitát ezekkel a fegyverekkel. A Birodalmi Strázsáknak rettenetes erejük volt. A kövek olyan ősieknak látszottak, amilyenek valójában voltak is, az éles szögleteket lekerekítette rajtuk az idő, a szél, a viharok és őrzőik keze nyoma.

Most legalább, hogy az anderiták birtokában voltak, csak a béke fenntartását szolgálták.

Tolbert kapitány a házaknál megállította a csapatot. Beata látta, hogy a Birodalmi Strázsza hatalmas, harang alakú teste egy köemelvénnyel nyugszik. Az emelvénnyel a Strázsza mellett katonák álltak. A házakban is voltak katonák. Az itteni őrszakasz már hónapok óta volt szolgálatban, és most Beata szakasza váltotta le őket.

Tolbert kapitány magyarázni kezdett.

- Ez lesz itt a körletetek. Az egyik barakk a nők szálláshelye, a másik a férfiaké. A harmadik épületben van a konyha, étkező, gyűlésterem, meg minden egyéb. - A legtávolabbi épületre mutatott. - Az pedig ott a raktár.

A kapitány most újra indulási parancsot adott ki. Két rendezett sorban követték Tolbertet, aki elvezette őket a Birodalmi Strázsza mellett. A kökolosszus sötéten, fenyegetően tornyosult a megilletődött újoncok fölé. A harang alakú építmény alapját képező köemelvénnyel álló három nő és egy férfi követte őket a tekintetével.

Bizonyos távolságra a Strázsától Tolbert kapitány megállította a kis csapatot, „pihenj”-t vezényelt, és laza csatárláncba állította fel őket.

- Ez itt a határ. Anderia határa. A kapitány széles mozdulattal mutatott körbe a végtelennek tűnő fűtengeren. - Az ott kint a Vadvidék. A Vadvidéken túl más népek, más országok vannak. Mi azért vagyunk itt, hogy a hazánkat megvédjük, hogy megakadályozzuk azokat az embereket abban, hogy eljöjjenek ide és elvegyék tőlünk a földünket.

Beata keble dagadt a büszkeségtől. Anderia határát védelmezi! Végre valami igazán jó dolgot tesz!

- A következő két napban én és az itt lévő őrszakasz mindent megtanítunk nektek, amit a határ őrzéséről és a Birodalmi Strázsákról tudnotok kell.

Végigsétált a sor előtt, megállt Beatával szemközt, és mélyen a szemébe nézett.

- Azután pedig itt maradtok Beata őrmester rátermett vezetése alatt. A parancsait habozás nélkül végrehajtjátok, ha pedig ő valamilyen ok miatt nem elérhető, akkor Marie Fauvel káplár parancsainak engedelmeskedtek. - Kezével maga mögé intett. - Én visszavezetem a leváltott őrséget a huszonhármass garnizonba, meghallgatom a parancsnokuk jelentését, és nagyon keményen fogom megtorolni, ha bárki is megszegte az őrmestere parancsait a szolgálat alatt.

Szigorú tekintetét végighordozta az egész szakaszon.

- Ezt jól véssétek az eszetekbe! Azt se felejtsetek el, hogy az őrmesternek a rangjához illő felelőssége is van. Ha ő viselkedne felelőtlenül, elvárom, hogy jelentsétek, amint visszajövök értetek, amikor leváltunk benneteket a szolgálatból.

Minden két hétben egyszer jönni fog egy szekér az ellátmányotokkal. Vigyázzatok a tartalékaitokra, és jól osszátok be. Ne feledkezzetek el róla, mennyi ideig kell elegendőnek lennie.

A legfontosabb feladatokat a Birodalmi Strázsza őrzése. Ezzel járultok hozzá szeretett hazánk, Anderia védelméhez. A Strázsza talapzatáról mindkét oldalon elláthattok a szomszédos Strázsákig. A Strázsák vonala végighúzódik az egész határ mentén. Az őrséget nem egyszerre váltjuk mindenhol, ezért mindkét oldalaton tapasztalt, rutinos katonák őrködnek.

Beata őrmester! Ha kiképeztünk benneteket, és visszaindulok a garnizonba a leváltott őrséggel, a te feladatod az lesz, hogy kijelölöd a szolgálatos öröket a ti Strázsátok mellé, azután átmész a szomszédos őrhelyekre mindkét oldalt, és összehangolod velük a védelmi intézkedéseidet.

Beata homlokához rántotta a kezét feszes tisztelgéssel.

- Igenis, kapitány!

A kapitány mosolygott.

- Mindnyájatokra büszke vagyok. Jó katonái vagytok Anderiának, és biztos vagyok benne, hogy tökéletesen fogjátok teljesíteni a kötelességeket.

Mögöttük tornyosult a hakenek rettenetes pusztító fegyvere. Most az ő feladata lett, hogy biztosítsa, ezt a szörnyű eszközt kizárólag csak jó célra lehessen felhasználni. Beata valami gombócot érzett a torkában. Végre, először életében alkalma nyílt rá, hogy valami igazán jót és helyeset tehessen. Titkos álma valósult meg, és ez nagyon jó érzés volt.

20. FEJEZET

A tagbaszakadt katona csizmája oldalával fenéken billentette az öregasszonyt. Az igyekezett ugyan kitérni a marcona hadfi útjából, de nem volt elég fürgé. A fájdalomtól a szája szélébe harapott. Bezzeg, ha a Tehetsége működött volna, megmutatta volna ennek a barbárnak! Először ugyan kísértést érzett, hogy a botjával vágjon vissza, de eszébe idézte, hogy fontosabb dolga van itt, és inkább elhalasztotta igazságosító tevékenységét.

Bádogbögréjében három rézgarast zörgetve Annalina Aldurren, a Fény Nővéreinek Prelátus a, az Óvilágnak majd háromnegyed évezreden át leghatalmasabb asszonya arrébb csoszogott, hogy a következő tábortűz mellett letelepedett katonáktól kolduljon.

Mikor a tűzhöz közelített, a katonák először felfigyeltek rá. Mint a legtöbb helyen, amerre járt a táborban, ezek is azt hitték, prostituált közeledik, de ezeknek is hamar alább hagyott a női társaság iránti vágyakozásuk, mikor Ann a tűz fénykörébe ért, és széles, foghíjas vigyort küldött a katonák felé. A foghíj látszatát a megfelelően kiválasztott fogakra gondosan felkent zsíros korommal érte el.

Az alakítása tulajdonképpen igen meggyőző volt. A rongyokkal, amiket a ruhája fölött gondosan elrendezett, a trágyalébe áztatott fejkendővel - arra az esetre, ha valaki a csorba vigyor ellenére közeledni próbálna hozzá - és a sétabottal. A bot volt a legrosszabb: addig imitálta a fájós hátat, amíg valóban megfájdult a háta tőle.

Kétszer is akadt olyan katona, aki úgy döntött, hogy a táborban fennálló rémes asszonyhiányra való tekintettel nem törődik a vénasszony esztétikai hiányosságaival. Bár mindketten egészen helyes fiúk voltak a maguk vad, bárdolatlan módján, Ann kénytelen volt udvariasan visszautasítani az ajánlataikat. Persze az efféle makacs felajánlkozás visszautasítása meglehetősen tisztátalan munka volt. Szerencsére a tábori élet szokásos zűrzavarában senki sem figyelt fel rá, amikor ezek a gáláns katonák elvágott torkukból kifolyólag hirtelen elhunytak. Az olyan emberek között, amilyenek a Birodalmi Rend katonái voltak, az ilyen hirtelen halál még csak feltűnést sem keltett.

Ann nem szívesen vette el egy ember életét. Figyelembe véve azonban ezeknek a katonáknak a céljait, és a szándékukat arra, amit vele művelni akartak, Ann le tudta győzni a vonakodását.

Akárcsak ezek a vacsorázó és mesélgető katonák itt a tűz mellett, mások sem sokat adtak a táborban ténfergő öregasszonyra. A legtöbben rápillantottak ugyan, de azonnal vissza is tért a figyelmük a levesükhöz, nehéz komiszkenyerükhöz, meg a sörhöz és a cimborák trágár történeteikhez. Egy koldus nemigen váltott ki belőlük egy-egy sürgető mordulásnál többet, hogy kotródjon már arrébb.

Ekkora hadsereget egy egész, társadalmilag rétegződött tömeg követett.

Kereskedők kísérték saját, vagy társaikkal megosztott közös szekereikkel. Ott jártak a sereg nyomában, és a legváltozatosabb választékát kínálták mindazoknak a szolgáltatásoknak, amit a Birodalmi Rend nem tudott vagy nem akart megadni a katonáinak.

Ann még egy festőt is látott, aki buzgón rajzolta a tisztek portréit, akik büszkén feszítettek, és meg akarták örökíttetni, hogy egy ilyen történelmi jelentőségű hadjárat részesei lehetnek. A rajzoló, mint bármelyik művész, aki állandó munkát akart, ujjainak tehetségét legjobb tudása szerint állította a megrendelők szolgálatába, hősi pózokban rajzolva meg őket, bölcs tekintettel és megnyerő mosollyal arcukon - vagy diadalmas ábrázattal, a megrendelő igénye és ízlése szerint.

Az árusok mindenfélét kínáltak húsféléktől és zöldségektől a hazulról származó ritka gyümölcsökig. Ha egy katonának nem ízlett a hadsereg kosztja, és volt pénze, a mozgó konyhákban bármit elkészítettek neki, amit szeme-szája kívánt. Maga Ann is majd elepedt egyik-másik zamatos óvilági finomságért.

Nagyon jól ment az üzlet a szerencsehozó amulettek árusainak.

A családok, hamiskártyások, örömlányok és koldusok úgy keringtek a hatalmas tábor körül, mint a vérszívó rovarok felhői.

Koldusálcájában Ann könnyedén mozoghatott a Rend táborában, kedvére kutatva, ahol csak akart. Legfeljebb néhány farbabillentést kockáztatott. Ennek ellenére egy ekkora sereget átkutatni igen fárasztó feladatnak bizonyult. Már egy hete bolyongott itt köztük. Holtfáradt volt, és kezdte elveszíteni a türelmét.

Ez alatt a hét alatt akár jól meg is élhetett volna abból, amit összekoldult - ha nem zavarja, hogy férges húst és rothadt zöldséget egyen. Hálátelten elfogadta az efféle adományokat, aztán elhajította őket, amikor senki nem figyelt rá. A katonák valamiféle durva tréfának tekintették, hogy odaadják egy vén koldusasszonynak a szemétre való élelmet, amit amúgy is kidobtak volna. Voltak a koldusok között, akik jól megsózták-borsozták a romlott ételt, hogy elvegyék az undorító ízt, aztán megették.

Minden nap, amikor a kutatáshoz már túl sötét lett, visszatért a tábort követő népség közé, és a pénzéből vásárolt valami szerény, de azért az adományoknál mégis csak ehetőbb vacsorát magának. Mindenki azt hitte róla, hogy a filléreit koldulással szerezte. Igazság szerint Ann nem volt valami tehetséges a koldulás mesterségében - mert hát ez is igazi mesterség volt. Voltak, akik egészen jól meg tudtak élni belőle. Az igazi tehetség jele volt, ha valaki még ilyen emberekből is ki tudott csalni pár garast, mint ezek a katonák.

Ann tudta, hogy sokakat a kegyetlen sors kényszerített ilyen reménytelen helyzetbe, hogy koldulással kelljen megszerezni a mindennapi betevő falatjukat. Évszázadok tapasztalatából azt is megtanulta, hogy gyakran a legszerencsétlenebbek ragaszkodnak leginkább az életükhöz.

Voltak olyanok, akik megsajnálták Annt, amikor látták, milyen ügyetlenül koldul, és megpróbálták taníttatni rá, hogyan kell. Ann türelemmel viselte ezeket a jó szándékú késleltetéseket, inkább, mint hogy rájöjjenek, hogy több annál, mint akinek mutatja magát.

Nem bízott senkiben a táborban és a tábor körül, legkevésbé a koldusokban nem. Veszélyesebbek voltak, mint a katonák. A katonák harcosok voltak, és ezt nem is rejtették véka alá. Ha nem akartak a közelükben látni, rád

szóltak, hogy tűnj el, vagy beléd rúgtak. Voltak, akik csak épp fenyegetőleg megvillantották a kardjuk acélját. Ha bántani akartak, vagy éppen meg akartak ölni, nyíltan kimutatták a szándékukat.

A koldusok viszont csupa hazugságban éltek. Hazudtak attól a pillanattól, ahogy reggel kinyitották a szemüket, egészen az esti imájukig, amikor is magának a Teremtőnek hazudtak.

A Teremtő valamennyi nyomorúságos alkotása közül Ann a hazugokat utálta leginkább - meg azokat, akik újra meg újra hazugokba vetették a bizalmukat és biztonságukat. A hazugok a teremtés sakáljai voltak. Nemes cél érdekében a megtévesztés, bár sajnálatos, néha szükséges lehet. Önző indítékokból hazudni viszont az erkölcstelenség termékeny táptalaja, amelyből a gonosz indái sarjadnak.

Bolond vagy, ha megbízol olyanokban, akik már bebizonyították, hogy hajlamosak a hazugságra, és az efféle bolond a hazug számára nem jelent többet, mint csizmája talpa alatt a por - át kell gázolni rajta.

Ann tudta, hogy a hazugok is a Teremtő gyermekei, akár csak ő maga, és hogy kötelessége lenne türelemmel és megbocsátással tekintenie rájuk, de képtelen volt rá. Egyszerűen nem bírta a hazugokat és kész. Belenyugodott, hogy a túlvilágon ezért majd megkapja a püpot a fejére.

A koldulás időrabló tevékenységnek bizonyult, ezért Ann a lehető legkevesebbet koldult, hogy egy-egy nap alatt minél nagyobb területet kutathasson át. A tábor ugyanis mindennap átrendeződött, így nem lehetett megbízni az előző napok kutatásának eredményeiben. Ann tehát mindennap akkora területet kutatott át, amekkorára csak képes volt. Szerencsére, mivel a sereg olyan hatalmas volt, nagyjából azért minden este megmaradtak a csapatok a korábbi elrendezésben: valahogy úgy, ahogy egy szekérkaraván sem rendeződik át túlságosan az esténkénti pihenők idejére.

Reggelente több mint egy órába tellett az első egységek elindulása után, mire a tábor vége is megmozdult. Este pedig az elsők már rég a vacsorát főzték, mire az utóvéd beérkezett. Nem sokat haladtak előre egy-egy nap alatt, de lassú hömpölygésük megállíthatatlan volt.

Annt nemcsak a sereg célja zavarta, hanem haladásuk iránya is. A Rend csapatai hosszan gyülekeztek a Grafán-öböl mellett az Óvilágban. Mikor végre megindultak, a part mentén haladtak felfelé északnak, az Újvilág irányába. Amikor azonban a partvonal elkanyarodott, továbbra is azt követték nyugat felé fordulva. Ann itt találkozott velük váratlanul.

Ann nem volt katonai stratégia, de azonnal feltűnt még neki is, milyen furcsa viselkedés ez a sereg részéről. Úgy tartotta volna logikusnak, hogy egyenesen északnak vonuljanak, az Újvilágba. Az, hogy ilyen következetesen masíroztak egy látszólag értelmetlen irányba, azt sugallta Ann számára, hogy jó okuk van rá. Jagang semmit nem tesz ok nélkül. Bár kegyetlen, céltudatos és merész volt, nem volt kapkodó. Jól elsajátította a türelem művészetét.

Az Óvilág népessége soha nem volt homogén társadalom. Ann végtére is több mint kilencszáz éve figyelte őket. Véleménye szerint enyhe megfogalmazás volt, ha azt mondta rájuk, hogy eltérőek, civakodók és viszálykodók. Nem volt két olyan régiója az Óvilágnak, amelyik képes lett volna egyetérteni a fekete és fehérben, a lent és fentben.

A közel húsz év alatt, amíg Ann Jagang tevékenységét figyelte, a Császárnak sikerült módszeresen összebékíteni és egységes társadalommá kovácsolni a látszólag összeférhetetlent. Hogy ez a társadalom brutális volt, korrupt és egyenlőtlenségekkel teli, az már más kérdés volt. A lényeg, hogy egységessé tette az Óvilágot, és ezzel egy eddig példátlanul álló hatalmas erőt hozott létre.

Míg a szülők függetlenek voltak és csak a saját kis népükhöz-közösségükhöz lojálisak, a gyerekeik már mássá nevelődtek. A Birodalmi Rend katonáinak és tisztjeinek jó része csecsemő vagy totyogó kisgyerek volt még, amikor a Rend hatalomra került. Jagang uralma alatt nőttek fel, és mint minden gyerek, elhitték, amit a vezetőik tanítottak nekik, magukévá tették azok elveit és erkölceit.

A Fény Nővérei azonban fontosabb ügyet szolgáltak holmi kormányzati hatalmi viszályoknál. Ann látott választott kormányokat, királyokat és egyéb uralkodókat hatalomra kerülni és elbukni. A Próféták Palotája és a benne élő Nővérek és Próféták ősi varázslat hatása alatt rendkívül lassan öregedtek. Világi hatalmak jöttek-mentek, de ők mindig fennmaradtak. Bár Ann és a Nővérek segítettek benne, hogy az emberiség jó tulajdonságait ápolják és segítsék kibontakozni, feladatuk a mágia őrzése és tanítása volt, nem az uralkodás.

Ann mégis szemmel tartotta a világi hatalmakat is, nehogy azok valamilyen módon árthassanak a mágia ügyének. Jagang, aki mostanában a mágia elpusztítását tűzte ki céljául, ezzel túllépte a világi hatalom korlátait. Jagang tevékenysége fontos üggyé vált Ann számára. Most pedig a császár az Újvilágba indult, hogy ott is véget vessen a mágiának.

Ann megfigyelte, hogy az idők folyamán valahányszor Jagang elfoglalt egy újabb földet vagy országot, amint berendezkedett, azonnal elkezdte ügynökei beszivárogtatását a szomszédos országokba. Azután a következőkbe és az utána következőkbe. Busás jutalomról és gazdag ígéretekről suttogó ügynökeinek szavai mohó fülekre találtak, és békéről szóló, erénytől csepegő duruzsolásukkal belülről gyengítették meg a kiszemelt országok ellenállását.

Egyes országok védelme és fegyelme annyira felbomlott a belső uszítástól, hogy önként, lábai elé szőnyeget terítve fogadták Jagangot és csapatait, ahelyett, hogy ellenálltak volna neki. Korábban erős és hatalmas országok erkölcsi alapjait annyira aláásta a dekadencia, erkölcsi hanyatlás, céltalan henyeség és kispolgári megfontoltság,

erejétől annyira megfosztotta a békepártiak kompromisszumra hajló propagandája, hogy, még ha ellenálltak is az ellenség támadásának, megfelelő erővel és lendülettel Jagang és a Birodalmi Rend könnyedén legyőzhette őket.

A Rend seregeinek váratlan nyugati irányba vonulása felkeltette Ann aggodalmát. Lehet, hogy Jagang azt tette évekkel korábban, ami akkor elképzelhetetlennek tűnt? Lehet, hogy ügynökök csapatait küldte szét titkos, bomlasztó küldetéssel az Újvilágba még évekkel azelőtt, hogy Richard a Világok közötti korlátot, a Pusztulás Tornyait ledöntötte volna? Az efféle küldetések hihetetlenül kockázatosak voltak. Ann jól tudta ezt, hiszen maga is járt titkos küldetésen az Újvilágban.

Lehetséges, hogy Jagang birtokába kerültek bizonyos próféciás könyvek, vagy prófétai képességgel rendelkező varázslók, és oka volt rá, hogy azt higgye, a korlát le fog omlani? Végtére is Nathan ugyanezt jósolta meg Ann-nak!

Ha ez így volt, Jagang nem egyszerűen felderítés, zsákmányolás vagy hódítás céljából indult nyugat felé. Ann tapasztalatai szerint Jagang ritkán indult el egy úton, amit előtte nem szélesített ki és nem simított el...

Ann megállt a sötétben, kissé távolabb az emberek csoportjaitól. Körbenézett maga körül. Alig tudta elhinni, hogy idáig még csak színét sem látta Jagang és közvetlen kísérete sátrainak. Ezeket szerette volna megtalálni, mert abban reménykedett, hogy hasznos nyom lesz számára, amelyen elindulva megtalálhatja a Fény Nővéreit. Jagang valószínűleg a saját közelében tartja fogva őket.

Lemondó sóhajjal vette tudomásul, hogy megint csak nem lát semmi mást maga körül, mint újabb tábortüzeket és csapatokat. Tudta, hogy a sötétségben és a Rend táborán belül uralkodó összeviesszaságban Jagang sátrai akár valahol nagyon közel lehetnek, mégsem látja meg őket.

A dologban az volt a legrosszabb, hogy most még a tehetség segítségére sem támaszkodhatott a kutatásban. A Tehetséggel könnyedén kihallgathatott volna távoli beszélgetéseket, apró varázslatokkal megkönnyíthette volna a keresést, és nyomravezető jelekre találhatott volna. A Tehetség nélkül viszont a kutatás nem volt egyéb, mint bosszantó és eredménytelen kudarcok sorozata.

Hihetetlenül dühítette, hogy ennyire közel lehet a Fény Nővéreihez, és mégsem találja meg őket.

A Tehetség hiánya azonban több volt, mint a keresésben nyerhető segítség hiánya. Az, hogy nem használhatta a képességeit, olyan volt, mintha kitagadták volna a Teremtő szeretetéből. Számára az élethosszig tartó elkötelezettség a Teremtő munkájának segítésére, és annak dicsőséges érzése, amikor megérintette saját belső mágiáját - a Hant, az életerőt -, mindig is a legfelelősebb élményt nyújtotta. Persze előfordultak hosszú életében sérelmek, kudarcok és félelmek is, de minden megpróbáltatáson átesítette, hogy bármikor megnyithatta magát a Han áramlásának.

Több mint kilencszáz éven át Hanja élete elválaszthatatlan része volt. Nemegyszer kergette már a kétségbeesett zokogás szélére a tény, hogy a Han most elérhetetlenné vált számára.

Egészében véve nem érzett túl sok különbséget, különösen, ha nem gondolt a benne tátongó hiányra. Amikor azonban szellemével meg akarta érinteni magában azt a belső fényt, és nem volt képes rá, ez olyan érzés volt, mintha a lelke fuldokolna.

Amíg nem használta a Tehetségét, olyan volt, mintha még ott lenne, várakozva, mint egy vigasztaló jó barát, akit a szeme sarkából lát az ember, hogy ott van mellette. Amikor azonban kinyúlt érte, amikor a gondolatai súlyával rá akart támaszkodni, a súly alatt megnyílt a talaj, és ő zuhant lefelé, valami rettentő, mélységes mély, sötét szakadékba.

A Tehetség nélkül, és a Próféták Palotájának oltalmazó mágiája nélkül Ann olyan volt, mint bárki más. A valóságban tényleg alig volt több, mint egy koldus. Egy egyszerű öregasszony volt, vénülő, mint akárki más, ereje nem több a többi öregasszonyokénál. Előnyül csak a tudása, ösztönös megérzése, és - úgy remélte - az évszázadok alatt megszerzett bölcsessége maradt.

Amíg Zedd vissza nem űzi a Harmóniákat, Ann szinte teljesen védtelen marad. Amíg Zedd vissza nem űzi a Harmóniákat. Ha Zedd vissza nem űzi a Harmóniákat...

Ann gondolataiba merülve rossz irányba haladt, és bekerült egy társzekerek közötti keskeny résbe. Valaki szembejött vele. Ann elnézést kért, és visszahátrálva igyekezett utat adni a másíknak.

- Prelátus?

Ann megdermedt.

- Prelátus, te vagy az?

Ann felnézett, és Georgia Cifaro Nővér döbrent arcát látta maga előtt. Több mint ötszáz éve ismerték már egymást. A Nővér némán tátogó szájjal kapkodott szavak után.

Ann kinyúlt, és megveregette Georgia zabkásával teli sajtárt szorongató kezét. A Nővér összerezsent.

- Georgia Nővér, hála a Teremtőnek, hogy végre rád találtam!

Georgia óvatos mozdulattal nyúlt Ann arca felé, hogy megérintse, mintha meg akarna róla bizonyosodni, hogy tényleg valóság, amit lát.

- Te halott vagy - mondta tétován. - Ott voltam a temetéseden. Láttam, amint téged... és Nathant... elemészt a temetési máglya Fénye! A saját szememmel láttam! Egész éjjel imádkoztunk, miközben a ti testetek elhamvadt a

máglyán!

- Csakugyan? Milyen rendes dolog volt tőletek! Te mindig olyan figyelmes ember voltál, Georgia Nővér. Ez egészen rád vall, ébren maradni az egész sötét éjszakán át és imádkozni a lelkemért! Olyan jólesik hallani! De hát nem én voltam az ott, a máglyán.

Georgia Nővér újra megrázkódott.

- De... de... hát Vernát kinevezték Prelátusnak!

- Igen, tudom. Én írtam meg az utasítást, emlékezz csak rá! - a Nővér bólintott. Ann folytatta. - Jó okom volt rá. Mindezzel együtt nagyon is életben vagyok, amint láthatod.

Georgia Nővér most végre letette a sajtárt, és mindkét karjával átölelte Annt.

- Ó, Prelátus! Ó, Prelátus!

Georgia Nővér csak ennyit tudott kinyögni, aztán keserves sírásba tört ki, mint egy tehetetlen kisbaba. Ann-nak hamarosan sikerült lenyugtatnia néhány csendes, vigasztaló szóval. Nem olyan helyen voltak, ahol kockáztathatták volna, hogy így meglátják őket. Az életük forgott kockán, és Ann nem akarta elveszíteni az életét csak azért, mert egy nő nem képes megfékezni a sírását.

- Prelátus, mi van veled? Úgy bűzlesz, mint egy trágyadomb, és szörnyen nézel ki!

Ann felkuncogott.

- Nem engedhetem meg magamnak, hogy ezek a katonák meglássák a szépségemet, mert hamarosan több házassági ajánlatot kapnék, mint amennyit képes lennék visszautasítani.

Georgia nővér felnevetett, de ez hamarosan ismét sírásba torkollott.

- Ezek vadállatok! Mind!

Ann nyugtatgatta.

- Tudom, Georgia Nővér, tudom. - Megemelte a síró nő állát. - Te a Fény Nővére vagy! Húzd ki magad! Az, amit ezzel a testtel művelnek, nem számít. Az örök lelkünkkel kell törődnünk. A vadállatok azt tehetnek a testeddel ebben az életben, amit akarnak, de a tiszta lelkedet nem tudják megérinteni. Most pedig viselkedj úgy, ahogy a Fény Nővérehez illik.

Georgia Nővér rámosolygott a könnyein keresztül.

- Köszönöm, Prelátus! Szükségem volt a dorgálásodra, hogy emlékeztessen. Néha túlságosan könnyű elfelejteni, hogy ki vagyok.

Ann célratörően megkérdezte:

- Merre vannak a többiek?

Georgia felemelt kézzel jobbra, kissé hátrafelé mutatott.

- Arra.

- Mind együtt vagytok?

- Nem, Prelátus. Vannak a Nővérek közül, akik felesküdték a Névtelenre. - Georgia beharapta az alsó ajkát és a kezzeit tördelte. - A Rendünk soraiba beférkőztek a Sötétség Nővérei.

- Igen, tudom.

- Tudod? Nos, őket Jagang máshol helyezte el. A Fény Nővérei együtt vannak, de azt nem tudom, merre vannak a Sötétség Nővérei, és nem is érdekel.

- Hála a Teremtőnek - sóhajtott Ann. - Ebben reménykedtem, hogy nem lesz belőlük egy sem közöttetek.

Georgia Nővér hátrapillantott a válla fölé.

- Prelátus, el kell tűnnöd innen, mielőtt elfognak, vagy megölnék! - lökdösni kezdte Annt, és megpróbálta visszafordítani abba az irányba, amerről jött, hogy rávegye a távozásra.

Ann megragadta Georgia ruhaujját, hogy figyeljen rá.

- Azért vagyok itt, hogy megszöktessem a Nővéreket. Történt valami, ami ritka lehetőséget nyújt rá, hogy megmeneküljete.

- Innen lehetetlen...

- Hallgass! - mordult rá Ann suttogva. - Figyelj rám! A Harmóniák elszabadultak.

Georgia Nővérben benne akadt a lélegzet.

- Az lehetetlen!

- Csakugyan? Én mondom neked, hogy úgy van. Ha nem hiszel nekem, mivel magyarázod, hogy az erőd nem működik többé?

Georgia Nővér dermedten hallgatott, mialatt Ann a közelben kockázó katonák felől hallatszó rekedt röhögésre figyelt. A Nővér riadt tekintete a szekerek mögötti területet pásztázta attól félve, hogy felfedezik őket.

- Szóval - kérdezte Ann - mit gondolsz, miért vesztetted el az erődöt?

Georgia Nővér a nyelvvel megnedvesítette kiszáradt ajkát.

- Megtiltották nekünk, hogy megérintsük a Hanunkat. Jagang csak akkor engedi meg, ha azt akarja, hogy valamit elvégezzünk neki. Egyébként nem szabad. Itt van az agyunkban: ő Álomjáró, Prelátus. Meg tudja mondani, ha megérintettük a Hant az ő engedélye nélkül. Ez olyasmi, amit senki nem mer megtenni másodszorra.

Hatalma alatt tart bennünket. Keservesen megbánjuk, ha bármi olyat teszünk, ami neki nem tetszik. - A nővér újra könnyekben tört ki. - Ó, Prelátus...

Ann vállára vonta Georgia fejét.

- Jól van, jól van. Nyugodj meg! Most már minden rendben lesz. Hagyd abba! Azért vagyok itt, hogy elvigyelek benneteket ebből a rémálomból.

Georgia Nővér ijedten húzódott hátra.

- Elvinni? Lehetetlen! Az Álomjáró itt figyel az agyunkban. Akár ebben a pillanatban is hallgathatja, amit beszélünk. Ő képes rá, tudod?

Ann megrázta a fejét.

- Nem képes rá. A Harmóniák, emlékszel? A ti mágiátok nem működik, de az övé sem. Nincs ott többé a fejetekben. Megszabadultatok tőle.

Georgia Nővér tiltakozni akart. Ann karon ragadta, és indulásra ösztökélte.

- Vigyél a többi Nővérhez! És nem akarok ellenvetést hallani, érted? Addig kell menekülnünk innen, amíg lehetőségünk van rá.

- De Prelátus, nem tudunk...

Ann megfogta a Georgia Nővér ajkába fűzött karikát.

- Továbbra is ennek a szörnyetegnek a rabszolgája akarsz maradni? Azt akarod, hogy továbbra is a katonáinak szolgáltatassa ki a testedet? - Megrántotta a karikát. - Ezt akarod?

Georgia Nővér felkapta a zabkásás sajtárt és sietve elindult. Ann követte. A Nővér minden két-három lépésben aggódva pislogott hátra. Jó ütemben haladtak, olyan távolságra kikerülve minden tábornömet és embercsoportot, amennyire tudták anélkül, hogy a másik oldalon lévő csoportokhoz kerüljenek közelebb. Még így is olyan közel haladtak el néha, hogy volt, aki felfigyelt rájuk, és Georgia szoknyája után kapott. Az emberek jót hahotáztak rajta, ahogy sikítva ugrott földre.

Mikor egy másik katona Georgia csuklóját markolta meg, Ann lépett közéjük. Rámosolygott a katonára, aki meglepődésében elengedte a Nővér kezét. Gyorsan odébbálltak.

- Még megölnék bennünket, ha így folytatod - sutogta Georgia, ahogy becsusszantak a szekerek közé.

- Nos, úgy ítélem meg, nem vagy megfelelő hangulatban ahhoz, amit az az ember a fejében forgatott.

- Ha egy katona ragaszkodik a dologhoz, nekünk engedelmeskednünk kell. Ha nem... Jagang megleckéztet bennünket, ha...

Ann előrelökte a Nővért.

- Tudom. De én kiviszlek benneteket innen. Siessünk! Össze kell szednünk a Nővéreket, és menekülni, amíg nem késő. Reggelre már messze járunk, és Jagang nem fogja tudni, merre keressen bennünket.

Georgia kinyitotta a száját, hogy ellentmondjon, de Ann újra előrelökte.

- A Teremtő a tanúm, Georgia Nővér, hogy az elmúlt tíz percben több tévútválaszt tapasztaltam a részedről, mint az ezt megelőző ötszáz évben együtvéve. Most pedig vigyél a többi Nővérhez, különben azt fogod kívánni, hogy bár csak Jagang karmai között lehetnél az én kezeim helyett!

21. FEJEZET

Ann gyorsan körülnézett, amikor Georgia Nővér felemelte a sátor bejárat lapját. Elégedetten látta, hogy senki nem figyel rájuk, és gyorsan besurrant a nyíláson.

A gyengén megvilágított sátor belsejében egy csapat nő zsúfolódott össze. Egyesek a földön heverték, mások térdüket átfogva kuporogtak, megint mások egymást átkarolva, rémült gyerekeként bújtak össze. Sokan fel sem pillantottak, amikor Ann belépett. A Prelátus régen látott már ennyire megfélemlített társaságot.

Gondolatban megfeddte magát. Ezek a nők elmondhatatlan durva bánásmódban részesültek.

- Hess! - szólt rá a bejárat közelében ülő Rochelle Nővér, fel sem pillantva Ann arcára. - Kifelé, koldus!

- Szégyelld magad, gyermekem - mondta Ann. - Szégyelld magad, hogy szerény hajlékodból kiutasítod a koldust.

A nők fele felkapta a fejét Ann ismerős hangjára. Tágra nyílt szemekkel bámultak rá a sápadt gyertyafényben. Egyesek megbökdösték a többieket, akik nem figyeltek fel a hangra, vagy ruhaujjukat rángatva, karjukat megragadva igyekeztek kizökkenteni őket apátiájukból.

Sokan olyan ruhát viseltek, hogy Ann alig hitt a szemének. Az öltözék nyaktól bokáig takarta ugyan őket, de olyan áttetsző anyagból készült, hogy a nők gyakorlatilag meztelennek látszottak benne. Mások megtartották saját ruhájukat, de ezek tépett rongyokként lógtak róluk. Egyeseken csupán pár szövetcafat lógott.

Ann rájuk mosolygott.

- Fionola, jól nézel ki, ahhoz képest, hogy miken mentél keresztül. Kerena Nővér! Aubrey Nővér! Cherna Nővér, mintha ősz szájakat látnék a hajadban. Előbb-utóbb mindegyikünkkel megtörténik, de neked határozottan jól áll.

A nők hitetlenkedő tekintettel meredtek Annra.

- Tényleg ő az - bizonygatta Georgia Nővér. - Igazán életben van. Nem halt meg, ahogy hittük. Annalina Aldurren Prelátus él.

- Nos - szólt közbe Ann - most ugyan Verna a Prelátus, de...

A nők Ann köré sereglettek. A látvány leginkább egy juhnyájra emlékeztette Annt, amelyik a vezérürü köré rémülten összebújva lesi a domboldalon feléjük oldalgó farkast. A Nővérek úgy viselkedtek, mintha bármelyikük képes lenne az első mozdulatra fejvesztetten kirohanni az éjszakába.

A Fény Nővérei erős asszonyok voltak, nagy lelkierővel és éles intelligenciával. Ann bele sem mert gondolni, min mehettek át ezek az asszonyok, ami ilyen szájalomra méltó, siralmas figurákká tette őket.

Gyengéd kézzel végigsimított egy fejet maga mellett.

- Lucy Nővér. Fáradt szemeim boldogok, hogy láthatnak téged! - Ann mosolya őszinte örömet tükrözött. - Mindnyájatokat. - Érezte, amint egy könnycsepp gördül le az arcán. - Drága, drága Nővéreim, áldott öröm látnom benneteket. Köszönöm a Teremtőnek, hogy elvezérelt hozzátok.

A Nővérek mind térdre hulltak körülötte tiszteletük jeléül, imákat suttoztak a Teremtőhöz Ann lelki üdvéért, és zokogtak hitetlenkedő örömeikben.

- Jól van, jól van. Elég már ebből - mondta Ann, és ujjával letörölte a könnyeket Lucy Nővér arcáról. - Elég lesz már! Fontos teendőink vannak, nincs rá időnk, hogy egy jót lehessen sírni. Nem mintha nem érdemelnétek meg, de később majd lesz rá elég idő. Most nincs.

A Nővérek Ann ruhája szegélyét csókolgatták. Egyesek térdén csúszva közeledtek hozzá. Elveszett bárányok voltak, akiket most megtalált a pásztor. Ann szíve majd megszakadt a fájdalomtól láttukra.

Leghitelesebb prelátusi mosolyával az arcát érintette meg mindegyiküknek, név szerint osztva nekik áldást és bűnbocsánatot, név szerint köszönve meg a Teremtőnek, hogy megóvta az illető életét és örködött örökkévaló lelke felett. A Fény Nővéreinek Prelátusa tartott rögtönzött formális audienciát.

Ann úgy érezte, nincs itt annak az ideje, hogy emlékeztesse rá a Nővéreket, hogy ő nem Prelátus többé, hogy hivatalát időlegesen Vernára ruházta át. Az örömeik ezekben a pillanataiban ez a legkevésbé sem számított.

Ann csak néhány percet engedélyezett a viszontlátás megünneplésének, aztán véget vetett neki.

- Most pedig mindnyájan figyeljete ide! Csendet kérek. Később bőségesen lesz majd időnk rá, hogy megünnepejlük az újbóli összetalálkozást. Most arról kell beszélnem, miért jöttem ide.

Valami rettenetes dolog történt. Nektek azonban mindenki másnál jobban kell tudnotok, hogy a dolgoknak mindig egyensúlyban kell lenniük. A szörnyűségnek a jó oldala, hogy most lehetővé vált számotokra, hogy megszökjete innen.

- A Prelátus azt mondja, hogy a Harmóniák elszabadultak - vágott közbe Georgia Nővér. - Ő komolyan elhiszi, hogy így történt. - Szavaiból egyértelműen kicsengett, hogy ő, Georgia Nővér viszont nem hisz benne, sőt, lehetetlennek tartja, és hogy mindenki bolond, aki képes ilyesminek bedőlni.

- Na, akkor ide figyeljete - vont össze a szemöldökét Ann olyan tekintettel, amit a jelen lévők mindegyike jól ismert, és amitől mindnek a hideg futkározott a hátán. - Mindnyájan emlékeztek Richardra?

Minden oldalról bólogatás volt a válasz.

- Nos, a történet hosszú, de a lényege, hogy Jagang járványt bocsátott a világra, ami emberek ezreinek életét vette el. Számátalan ártatlan rettenetes halálát okozta. Rengeteg gyerek halt bele a szörnyű betegségbe, még többen maradtak árván. Amelia Nővér...

- Ő felesküdt az Őrzőre - szóltak közbe elfúló lélegzettel néhányan a háttérből.

- Tudom - felelte nekik Ann. - Ő ment le az Alvilágba. Ő hozta fel onnan a járvány csírát Jagangnak. Ő a felelős annyi sok ártatlan legyilkolásáért...

Richard a Tehetsége felhasználásával képes volt megfékezni a járványt.

Döbönt tekintetek feleltek Ann szavaira mindenfelől, és izgatott suttozás kelt a Nővérek között. Ann úgy érezte, túl sokat mond el nekik egyszerre ahhoz, hogy minden érthető legyen, de nem tehetett mást. Egyszerűen eleget kellett elmondania ahhoz, hogy a Nővérek megértsék, mi minden forog kockán.

- Közben Richard megkapta a fertőzést, és hogy az ő életét megmenthesse, az Inkvizítor Anya mágiához folyamodott. - Ann felemelt ujjal intette csendre az izgatottan sugdolózókat. - Nathan megszökött. - Újra elképedt, döbönt sóhajok. Ann ismét csendet kért. - Nathan elárulta az Inkvizítor Anyának a Harmóniák nevét, hogy a nevek segítségével megmenthesse Richardot. Rettenetes döntés volt ez Nathan részéről, de én meg vagyok róla győződve, hogy kizárólag Richard életének oltalmáért döntött így. Az Inkvizítor Anya hangosan kimondta a három Harmónia nevét, hogy beteljesítse vele a varázslatot, amivel visszahozhatja Richardot a halál torkából. Így hát a Harmóniák most itt vannak köztünk. Az Inkvizítor Anya áthívta őket a mi világunkba. Én személyesen tapasztaltam, hogy ez igaz. Láttam őket, és láttam azt is, amikor gyilkoltak.

Ezúttal nem voltak tiltakozó hangok. Úgy látszott, Ann elbeszélése még Georgia Nővért is meggyőzte. A Prelátus úgy érezte, helyesen döntött, hogy mindezt elmondta nekik.

- Mint mindannyian jól tudjátok, a Harmóniák elszabadulása végzetes veszélyt rejt magában. A katasztrófa már el is kezdődött. A mágia eltűnőben van. A mi mágiánk is olyannyira legyengült már, hogy gyakorlatilag

hasznavehetetlen. Ugyanakkor Jagang mágiája sem működik. Amíg a helyzet így áll, mindnyájan elmenekülhetünk innen.

- De mit számít, hogy itt vannak-e a Harmóniák vagy sem? - kérdezte valaki.

Ann türelmesen mély lélegzetet vett.

- A mágia amiatt gyengült le, hogy köztünk vannak a Harmóniák. Ez azt jelenti, hogy Jagang Álomjáró mágiája éppúgy használhatatlan, mint a mi képességeink. Az elmétek felszabadult az Álomjáró hatalma alól.

Georgia Nővér másodpercekig bámult hitetlenkedve Annra.

- De akkor mi történik, ha a Harmóniák visszatérnek az Alvilágba? Ez bármikor váratlanul megtörténhet! Akkor Jagang is visszatér az agyunkba! Nem tudod megmondani, Prelátus, mikor van ott és mikor nincs! Nem tudod megmondani!

Akár az is meglehet, hogy a Harmóniák máris visszamenekültek a holtak világába. Lehet, hogy kudarcot vallottak itt, és nem sikerült lelket szerezniük maguknak. Lehet, hogy visszamenekültek az Őrző védelme alá. Az Álomjáró akár most is jelen lehet az elmében, és figyelheti, amit éppen beszélünk.

Ann karon ragadta Georgiát.

- Nem, nincs ott! Figyeld már végre arra, amit mondok. Az erőm cserbenhagyott. A tiétek is elveszett. Mindnyájan mágia nélkül maradtunk. Én meg fogom tudni mondani, ha az erőnk visszatér. Mindnyájan meg tudjátok érezni. Egyelőre nincs bennünk, és ez azt jelenti, hogy az Álomjárónak sincsen meg az ereje.

- De engedély nélkül nem használhatjuk az erőnket - szólt közbe az egyik nővér Ann jobb oldaláról. - Hogy tudnánk akkor megérezni, hogy visszatért vagy sem, hogy a Harmóniák elhagyták-e a mi világunkat?

- Én azonnal tudni fogom - felelte Ann. - Engem nem tud megakadályozni Jagang benne, hogy megérintsem a Hanomat, ha akarom.

Kerena Nővér lépett elő.

- De ha a Harmóniák visszamennek, Őexcellenciája is visszatér a mi...

- Nem. Ide hallgass! Van rá mód, hogy meggátoljuk az Álomjárót benne, hogy újra az elmétekhez férközhessen.

- Az lehetetlen. - Cherna Nővér pillantása csapdába esett madárként cikázott fel-alá, mintha Jagangot keresné tekintetével, aki a sötétségbe rejtőzve hallgatja ki őket éppen. - Prelátus, el kell menned innen! Különben elfognak. Lehet, hogy meg is látott már valaki. Akár épp most jelentik Jagangnak, hogy itt vagy, miközben itt beszélgetünk.

- Menj el! - könyörgött Fionola Nővér is. - Mi már elvesztünk. Felejts el minket, és menekülj! Semmi jó nem származhat belőle, ha itt maradsz.

Ann rájuk vicsorgott.

Georgia Nővér ezt sem tudta elhinni.

- De hát hogyan...

- Mit gondolsz, miért nem hatol be az én agyamba is? Azt hiszed, nem akarna? Azt hiszed, nem szeretné magának a Prelátusnak az elméjét a hatalmába keríteni? Nem tenné meg, ha képes lenne rá?

- Hát, gondolom, megtenné - felelte Aubrey Nővér összeráncolt szemöldökkel. - És miért nem képes rá, hogy a te elmédet megszállja?

- Én védelem alatt állok. Ezt próbálom megértetni veletek. Richard harci mágus. Ti is tudjátok, hogy ez mit jelent: hogy rendelkezik a Tehetség mindkét oldalával.

A Nővérek meglepetten pislogtak, és újra lázasan suttogni kezdtek egymás közt.

- Sőt, mi több - folytatta Ann, és a zsúfolt sátorban ismét elhallgatott a nők sustorgása - Richard Rahl-származék.

- Na, és ennek mi jelentősége van? - kérdezte Fionola Nővér.

- Az Álomjárók a Nagy Háború idejéből valók. Egy akkori varázsló, egy Alric Rahl nevű harci mágus, Richard egyik öse elkészített egy kötés-varázslatot, ami megvédte a népet az Álomjáróktól. A Rahl-ház Tehetiséggel született leszármazottai öröklék ezt a kötést, és a követőik védettek maradnak az Álomjárótól.

Richard hazájának népe mind kötődik hozzá, a Rahl Nagyúrhoz. A hűségük és a Richard által megörökölt kötődési varázslat megóvják őket. Az elméjük védett marad Jagangtól. Az Álomjáró senkinek az agyába nem léphet be, aki a Rahl Nagyúrhoz kötődik.

- De mi nem tartozunk az ő népéhez - mondták szinte egyszerre a Nővérek.

Ann felemelte a kezét.

- Nem számít. Csupán le kell tennetek a hűségesküt Richardra - tiszta szívből, őszintén esküdni -, és védettek lesztek az Álomjáró ellen.

Ujját elhúzta a többiek arca előtt.

- Én már régen felesküdtem Richardra. Ő vezet minket a harcunkban ez ellen a szörnyeteg Jagang ellen, aki a mágia vesztét akarja ebben a világban. Jagang az én agyamba nem tud behatolni, mert felesküdtem Richardra, mert hiszek Richardban, mert kötődöm Richardhoz.

- De ha igaz, amit mondtál -, nyöszörögte az egyik Nővér a háttérből - hogy a Harmóniák elszabadultak a mi világunkban, akkor a kötődés mágiája sem működik, és mi védelem nélkül maradunk.

Ann nagyot sóhajtott, és igyekezett megőrizni a türelmét ezekkel a rémült, megfélemlített nőkkel szemben. Emlékeztette magát rá, hogy ezek az asszonyok régóta szenvednek már az ellenség kegyetlen kezei között.

- De a kettő kioltja egymást, értitek?

Ann felfelé fordította a két tenyerét, és úgy mozgatta őket fel-le, mint egy mérleg két tányérját.

- Amíg a Harmóniák köztünk vannak, Jagang mágiája nem működik, és nem tud behatolni az elmétekbe. - Most az ellenkező irányba mozgatta a kezeit. - Ha a Harmóniákat visszaűzik az alvilágba, és ti felesküdtetek Richardra, a kötés fogja visszatartani Jagangot tőle, hogy bejuthasson az agyatokba. Védettek lesztek, vagy így, vagy úgy.

Hát nem értitek? Csak fel kell esküdnötök Richardra, aki a Jagang elleni harcot vezeti, aki a mi ügyünkért, a Fény ügyéért küzd, és soha többé nem kell félnetek attól, hogy az Álomjáró elérhet benneteket.

Nővérek, elmenekülhetünk. Még ma éjjel. Most. Nem értitek? Szabadok lehettek!

Bután meredtek rá. Végül Rochelle Nővér szólalt meg.

- De nem vagyunk mind együtt.

Ann körbenézett.

- Hol vannak a többiek? Szedjük össze őket, és tűnjünk el innen. Merre vannak?

A Nővérek ismét riadt hallgatásba burkolóztak. Ann ujjaival Rochelle Nővér felé pattintott, tőle várva a választ. A Nővér nagy nehezen kinyögte:

- A sátrakban.

Ann körül mindenki lesütötte a szemét. Ajkaikban az aranykarikák megcsillantak a gyertya imbolygó fényében.

- Mit értesz azon, hogy a sátrakban?

Rochelle Nővér a torkát köszörülte, közben előtörni próbáló könnyeit igyekezett visszatartani.

- Ha Jagang megharagszik ránk, vagy valamelyikünk megsérti, ha büntetni vagy leckéztetni akar, vagy ha egyszerűen csak kegyetlenkedni támad kedve, a sátrakba küld bennünket. A katonák kénye-kedvére. Akik kézről kézre adnak bennünket.

Cherna Nővér zokogva borult a földre.

- A katonák szajhái vagyunk.

Ann összeszedte minden akaraterejét.

- Figyeljete mind rám! Ennek most már vége. Most már szabadok vagytok. Megint a Fény Nővérei lehettek. Halljátok? Nem vagytok többé Jagang rabszolgái!

- De mi lesz a többiekkel? - kérdezte Rochelle Nővér.

- Ide tudjátok hozni őket?

Georgia Nővér kihúzta magát. Egyenes, merev derékkal jelentette ki:

- Itt várj, Prelátus! Rochelle, Aubrey és Kerena Nővérek velem jönnek. Meglátjuk, mit tehetünk. - A másik háromra pillantott. - Tudjuk, mit kell tennünk, nem igaz?

Azok hárman bólintottak. Kerena Nővér megszorította Ann karját.

- Várj itt ránk, Prelátus, jó? Várj, amíg visszajövünk!

- Jó, várok - felelte Ann. - De sietnetek kell. Ki kell jutnunk innen, mielőtt az éjszaka túl későre fordul, különben gyanút kelthetünk vele, hogy akkor kóválygunk a táborban, amikor már mindenki alszik. Nem várhatunk, amíg...

- Csak várj - mondta Rochelle Nővér csendesen. - Majd mi intézkedünk. Minden rendben lesz.

Georgia Nővér a sátorban szorongó többiekhez fordult.

- Gondotok legyen rá, hogy megvárjon minket! Itt kell maradnia.

A többiek bólogattak. Ann csípőre rakta a kezét.

- Ha túl sokáig elmaradtok, nélkületek kell elindulnunk. Értitek? Nem maradhatunk...

Rochelle Nővér Ann vállára tette a kezét.

- Időben visszaérünk. Csak várj meg.

Ann felsóhajtott.

- A Teremtő vigyázzon rátok!

Ann a nővérek között ült, akik látszólag mind visszavonultak gondolataik börtönébe. Az örömről, ami annyira nyilvánvaló volt, mikor először meglátták a Prelátust, most elenyészni látszott. Újra zárkózottá váltak, lélekben eltávolodtak Anntól.

Némán bámultak maguk elé, nem is hallották, amikor Ann kalandjainak derűsebb részleteivel próbálta szórakoztatni őket. Ann kuncogva idézte fel a csiklandósabb helyzeteket, reménykedve benne, hogy legalább egyik-másiknak egy apró mosolyt csalhat az arcára. Senki nem mosolyodott el.

Senki nem kérdezett tőle semmit. Mintha meg sem hallották volna. Többé még csak a szemébe sem néztek. Mint csapdába esett állatok, akik csak a rettegés elől igyekeznek menekülni.

Ann percről percre egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Ahogy itt ült ezek között a nők között, akiket olyan jól ismerni vél, tarkóján ágaskodni kezdtek a szörszálak, és egyre erősebben kezdte nyugtalanítani a gondolat, hogy talán korántsem ismeri őket annyira, ahogy hitte.

Néha a csapdába esett állatok túl riadtak ahhoz, hogy felismerjék az előttük nyitva álló kaput, ami a szabadság felé vezet.

Mikor a sátor bejárat lapja fellibbent, a nők elhúzódtak Anntól.

Négy bőrpáncélos, szíjjakkal és övekkel körbefont, oldalán fegyvereket csörgető nagydarab férfi rontott be a sátorba nyomukban Rochelle, Aubrey és Kerena. A férfiak zsíros, csimbókos haja jobbra-balra lengett a fejük körül, ahogy kapkodva körbenéztek. A tartásukból Ann arra következtetett, hogy ezek az emberek nem egyszerű katonák, hanem valami magasabb rangot viselnek.

Rochelle Nővér Annra mutatott.

- Ő az. A Fény Nővéreinek Prelátusa.

- Rochelle - mordult fel Ann - mit jelentsen ez? Mit képzelsz...

A férfi, aki szemmel láthatóan a csoport vezetője volt, megragadta Ann állkapcsát, és jobbra-balra fordítva a Prelátus fejét, alaposan szemügyre vette.

- Biztos vagy benne? - Sötét tekintete fenyegetően siklott Rochelle-re. - Nekem pont olyannak tűnik, mint a többi koldus.

Georgia Nővér Annra mutatott.

- Mondom neked, hogy ő az! - A férfi pillantása most Georgiára vándorolt. - Csak így álcázta magát, hogy bejuthasson ide.

A vezető most előreintette a többi katonát, akik bilincseket és láncokat hoztak magukkal. Ann viaskodott velük, próbált szabadulni a kezeik közül, de a katonák, akik megragadták, fel sem vették a vergődését, nyugodt, tempós mozdulatokkal feszítették a Prelátus kezeit két oldalra, hogy harmadik társuk feltehesse rá a bilincseket.

Aztán ketten a földre kényszerítették Annt, amíg a harmadik egy üllőt hozott elő. A katonák az üllőre szorították a bilincsek zárszemeit, vaspecket kalapáltak keresztül rajtuk, azután a pecek végeit ellapították, véglegesen bezárva a Prelátus csuklóján a bilincseket. Olyan szorosra húzták, hogy a lánc szemei Ann húsába vágtak, de az emberek érzéketlenek maradtak az asszony akaratlanul feltörő fájdalomkiáltásaira.

Ann tudta, hogy nincs értelme küzdenie, amikor reménytelen, ezért inkább nyugton maradt. Hanja nélkül olyan védtelen volt ezekkel a marcona katonákkal szemben, mint egy kisgyerek.

A Nővérek olyan messzire húzódtak tőle a sátor mélyére, amennyire csak tudtak. Egyikük sem nézett rá.

Az emberek összekalapálták a nyitott szemeket a láncok végein. Ann felnyögött, amikor arccal előre a földre lökték. Újabb bilincseket erősítettek a bokáira. Ezekhez is láncokat kalapáltak. Azután a nagy katonakezek felemelték, és a derekára fűzött láncsal egymáshoz rögzítették a többi is.

Így Ann még enni sem fog tudni egyedül.

A tisztt megvakarta sűrű szakállát.

- Senki nincs vele?

Georgia és Rochelle a fejüket rázták.

A tisztt felröhögött.

- Hogy lehetett ebből Prelátus, ha ilyen ostoba?

Georgia bókolta a katona előtt, anélkül, hogy a szemébe nézett volna.

- Nem tudjuk, uram. De ő az.

A tisztt vállat vont, és elindult kifelé. Aztán megállt, megfordult, és végignézett a földön remegve lapuló nőkn. Vaskos ujjával az egyik átlátszó ruhát viselő Nővérre mutatott.

- Te ott.

Theola Nővér összereszt. Behunyta a szemét. Ann látta, hogy ajkai hiábavaló imát rebegnek a Teremtőhöz.

- Velem jössz! - parancsolta a tisztt.

Theola Nővér reszkette talpra állt. A többi katona egyetértően vigyorgott vezetőjük választása láttán, miközben a tisztt kilökte Theolát maga előtt a sátorból.

- Azt ígérted, hogy nem teszed! - szólalt meg Georgia Nővér könnyörgő hangon.

- Tényleg? - kérdezte a tisztt. Gonoszul rávigyorgott Georgiára. - Meggondoltam magam.

- Hadd menjek én helyette - kiáltotta a megfordulva távozni készülő tisztt hátának Georgia.

A férfi megfordult.

- Nocsak, nocsak. Micsoda nemes lélek. - Megragadta Georgia csuklóját, és maga után vonszolta, ki a sátorból.

- Hát ha annyira szeretnéd, te is vele jöhetsz.

Miután a férfiak eltávoztak a két nővel, a sátorra rémült csend borult. A nővérek közül senki sem mert a láncai közt vergődő Prelátusra nézni.

- Miért? - kérdezte Ann. Hangja lágy volt, mégis úgy kondult a csendben, mint a Próféták Palotája tornyának nagyharangja. Néhányan nyűszítve fakadtak sírva erre az egyetlen halk szóra. Mások hangosan felzokogtak.

- Tisztában voltunk vele, hogy nem szökhetünk meg innen - szólalt meg végre Rochelle Nővér. - Először mind megpróbáltuk. Tényleg próbáltuk, Prelátus! Voltak, akik bele is haltak. A haláluk hosszú volt és rettenetes. Öexcellenciája bebizonyította nekünk, hogy hiábavaló minden szökési kísérlet. Az is súlyos bűnnek számít, ha

segítünk valakinek a szökésben. Egyikünk sem szeretné, ha újra végig kellene szenvednie a kioktatást.

- De hát szabadok lehettetek volna!

- Azt mi jobban tudjuk - felelte Rochelle. - Nem szabadulhatunk innen. Mi Őexcellenciájához tartozunk.

- Először csak mint áldozatok - mondta szomorúan Ann - de most már szabad választásotokból. Én szándékosan kockára tettem az életemet, hogy megszabadítsalak benneteket. Megkaptátok a lehetőséget, és úgy döntöttetek, inkább rabszolgák akartok maradni, mintsem megragadjátok a felkínál esélyt a szabadulásra.

Ami még rosszabb, mind hazudtatok nekem. Hazudtatok a gonosz érdekében. - A Nővérek eltakarták az arcukat Ann lesújtó pillantása elől. - És mindannyian jól tudjátok, mi a véleményem a hazugokról. Hogy mit gondol a Teremtő azokról, akik a műve ellen áskálódók érdekében hazudnak.

- De Prelátus... - nyöszörögte Cherna Nővér.

- Csend! Haszontalanok a szavaid. Nincs többé jogod hozzá, hogy meghallgassalak!

Ha valaha is kiszabadulok ezekből a láncokból, azokat fogom támogatni, akik a Fény ügyét őszintén szolgálják. Ti rosszabbak vagytok, mint a Sötétség Nővérei. Azokban legalább van annyi becsület, hogy nyíltan felvállalják gonosz mesterük szolgálatát.

Ann elhallgatott, amikor egy férfi lépett a sátorba. A férfi átlagos magasságú volt, erős testalkatú, masszív karokkal és mellkassal. Nyitott szőrmemellényt viselt, ami alól vastag bikanyakán lógó tucatnyi ékkövel kirakott aranylánc villant elő. Minden vaskos ujján királyságokat érő gyűrűk csillogtak.

Simára borotvált koponyáján visszatükröződtek a gyertyalángok fénypontjai. A jobb orrlukában viselt aranykarikát finom mívű aranylánc kötötte össze egy másikkal, amit a bal fülében hordott. Bajusza hosszú, sodrott vége az álla alá lógott, harmonikus összhangban az állán viselt fonatos szakállal.

A szemeiben az Álomjáró rettegést keltő tekintete ült. Hiányzott a szeme fehérje. A sötét szemgolyók tintaszín felületét homályos, borús árnyak kavargása tette zavarossá, Ann-nak mégsem volt semmi kétsége felőle, hogy ezek a szemek egyenesen rá tekintenek.

El tudta képzelni, hogy magának az Őrzőnek a pillantása sem lehet szörnyűbb ezeknél a szemeknél.

- Á, úgy látom, látogatót kaptunk. - A hang olyan vaskos volt, mint az izomzat.

- A disznó tud beszélni - mondta Ann. - Milyen érdekes.

Jagang felnevetett. Nem volt valami megnyugtató hangzása ennek a nevetésnek.

- Jaj, kedvesem, micsoda hetyke fajta vagy! Georgia azt mondja, te magad vagy a Prelátus. Igaz ez, drágám?

Ann a szeme sarkából észrevette, hogy a sátorban minden nő térdre hullott, arccal a földre borulva mély meghajlásukban. Nem mondhatta, hogy nem érti meg őket, amiért nem akarnak ezzel a rémisztő tekintettel szembenézni.

Kedvesen rámosolygott a szörnyetegre.

- Annalina Aldurren, a Fény Nővéreinek egykori Prelátusa, szolgálatodra.

Jagang félelmetes mellizmai között elmélyült az árok, amint az Álomjáró imára kulcsolt kezekkel meghajolt Ann felé, gúnyos tisztelettel adózva a nő rangjának.

- Jagang Császár, a te szolgálatodra.

Ann bosszúsán felsóhajtott.

- Nos, Jagang, mi következik? Kínzás? Erőszak? Akasztás, lefejezés, máglya?

Az ijesztő vigyor visszatért Jagang arcára.

- Jaj, kedvesem, te aztán tudod, hogyan lehet egy férfit a kísértésbe vinni!

Megmarkolta Cherna Nővér haját, és annál fogva rántotta talpra.

- Tudod, az a helyzet, hogy bővében vagyok ezeknek a közönséges Nővéreknek, meg hát a másik fajtának is, akik az Őrzőre esküdtek fel. Őszintén bevallva azokat jobban kedvelem. - Rémitő szeme felett felvonta az egyik szemöldökét.

- Ők még képesek használni a mágijuk egy részét.

Cherna Nővér szeme könnybe lábadt a fájdalomtól, amikor Jagang torkon ragadta.

- Prelátusom azonban csak egy van.

Cherna Nővér lábai centiméterekkel a talaj felett kalimpáltak. Nem kapott levegőt, de meg sem próbált küzdeni. Jagang rettenetes izmai megfeszülve csillogtak a gyertyafényben. Karján megfeszültek az inak. Cherna szemei óriásira tágultak, amint a Császár szorítása felerősödött. Szája némán, görcsösen tátogott levegő után.

- Szóval - fordult a Császár a többi Nővérhez - megerősített minden információt a Harmóniákról? Mindent elmondott nektek róluk?

- Igen - jelentkezett buzgón néhány hang, abban reménykedve, hogy Jagang elereszti Chernát.

Nem mindent, gondolta Ann. Ha Zedd valaha is sikerre visz valamit, Ann remélte, hogy az a Harmóniák ügye lesz.

- Helyes. - Jagang a földre dobta a nőt.

Cherna Nővér rongycsomóként csuklott össze, kezével a torkát markolászva kapkodott levegőért. Képtelen volt lélegzethez jutni. Jagang szorítása szétzúzta a légsövét. Ujjai a levegőt markolászták. Ott hevert Jagang lábai előtt

és egyre inkább elkékült az arca.

Óriási erőfeszítéssel Annhoz kúszott és a Prelátus ölébe fektette a fejét. Ann reménytelen szánakozással simogatta a szerencsétlen, szétroncsolt torkú nő haját. Megbocsátását és szeretetét Cherna fülébe suttogta, aztán néma imát mondott érte a Teremtőhöz és a jó szellemekhez.

Cherna Nővér karjai halálos vonaglásokban is hálásan ölelték át Ann derekát. A Prelátus nem tudott többet tenni érte, mint imában kérni a Teremtőt, bocsásson meg szerencsétlen gyermekének, aki hörgöve lehelte ki a lelkét Ann ölében. Cherna végre elnyugodott a megváltó halál szabadságában.

Jagang félrerúgta Cherna holttestét. Megragadta a láncot Ann nyakán, és fél kézzel könnyedén talpra rántotta az asszonyt. Tintasötét szemgolyóiban úgy gomolyogtak az árnyak, hogy Ann-nak hányingere támadt, amikor belenézett.

- Azt hiszem, neked még hasznodat tudom venni. Esetleg kitepem a karjaidat, és elküldöm őket Richard Rahl-nak, csak hogy rémálmai legyenek tőle. Esetleg el tudlak cserélni valami használható dologért. Ne félj, majd kitalálom, hogyan tudok hasznát húzni belőled. Prelátus. Most már az én tulajdonom vagy.

- Rendelkezhetsz a testemmel ebben a világban - felelte Ann konok elszántsággal - de nem férhetsz hozzá a lelkemhez. A Teremtőnek ez a csodálatos ajándéka csak az enyém, és az enyém is marad.

Jagang nevetett rajta.

- Csinos kis beszéd. - Közelebb rántotta Ann arcát a magáéhoz. - Olyan, amit hallottam már korábban is. - Szemöldökei kéjesen rándultak felfelé. - Ha jól meggondolom, ebben a sátorban minden nőtől hallottam már. De tudod mit, Prelátus? Ma mind meghazudtolták magukat, nem igaz?

Mind elárultak téged, pedig megszökhettek volna. Legalább a te életedet megmenthették volna anélkül, hogy magukat bajba keverjék. Mégis a rabszolgaságot választották, hiába ígérted nekik a szabadságot.

Azt mondom neked, Prelátus, hogy már a lelkük is az enyém.

- Cherna Nővér hozzám fordult halálában, Jagang, nem hozzád. A jóságot és szeretetet kereste, még ha korábban el is árult engem. Ez a lélek igaz szándékának a bizonyítéka, császár!

- Akkor nem egyezik a véleményünk - vont vállat Jagang. - Mit szölsz hozzá, megöljük őket egyenként, és megnézzük, melyik kire szavaz halálában. A végén aztán összeszámláljuk a szavazatokat. Persze, hogy tisztességes legyen a dolog, felváltva öljük meg őket. Én elkezdtem. Most te jössz.

Ann csak dühösen bámulni tudott erre a vadállatra.

Jagang mélyen, szívből jövően felnevetett.

- Nem? Látod, már nem is vagy olyan magabiztos benne hogy megnyerheted a Nővéreid lelkeinek a szavazatát.

Jagang a még mindig térdelő Nővérekhez fordult.

- Szerencsések van, drágáim! Úgy látszik, a Prelátus átengedte nekem a lelketeket.

Sötét pillantása visszatért Annra.

- Erről jut eszembe, te nyilván abban reménykedsz, hogy a Harmóniákat sikerül visszaűzni az Alvilágba. Nos, közös a reményünk. Én is hasznát tudom venni a mágiának, ha működik, de ha muszáj, így is biztos vagyok benne, hogy győzni tudok.

De ha a Harmóniák eltűnnek, rajtad az sem segíthet. Tudod, a bilincseid és a láncaid a másfajta Nővérek varázslata alatt állnak. Tudod melyikekről beszélek. A Sötétség Nővéreiről. Ahogy te is tudod, ők képesek használni a Pusztító Mágiát is, az pedig még működik, drága Prelátusom. Csak nem szeretném, ha hamis reményeket táplálnál, amikben csalatkoznod kellene.

- Hogy te milyen figyelmes vagy!

- Ne aggódj, kitalálom majd, hogyan vehetném hasznodat!

Jagang behajlította és hátrahúzta a jobb karját. Meztelen válla kidagadt a szőrmemellény alatt. A bicepse vastagabb volt, mint sok nőnek a dereka a sátorban.

- Egyelőre viszont azt szeretném, ha öntudatlan lennél egy időre.

Ann megpróbált a Hanja után nyúlni. A Tehetsége nem válaszolt.

Látta, ahogy az ököl felé zúdul, de nem tehetett semmit, hogy megállítsa.

Folytatása következik!

Terry Goodkind:

A Tűz Lelke III. Három Harmónia